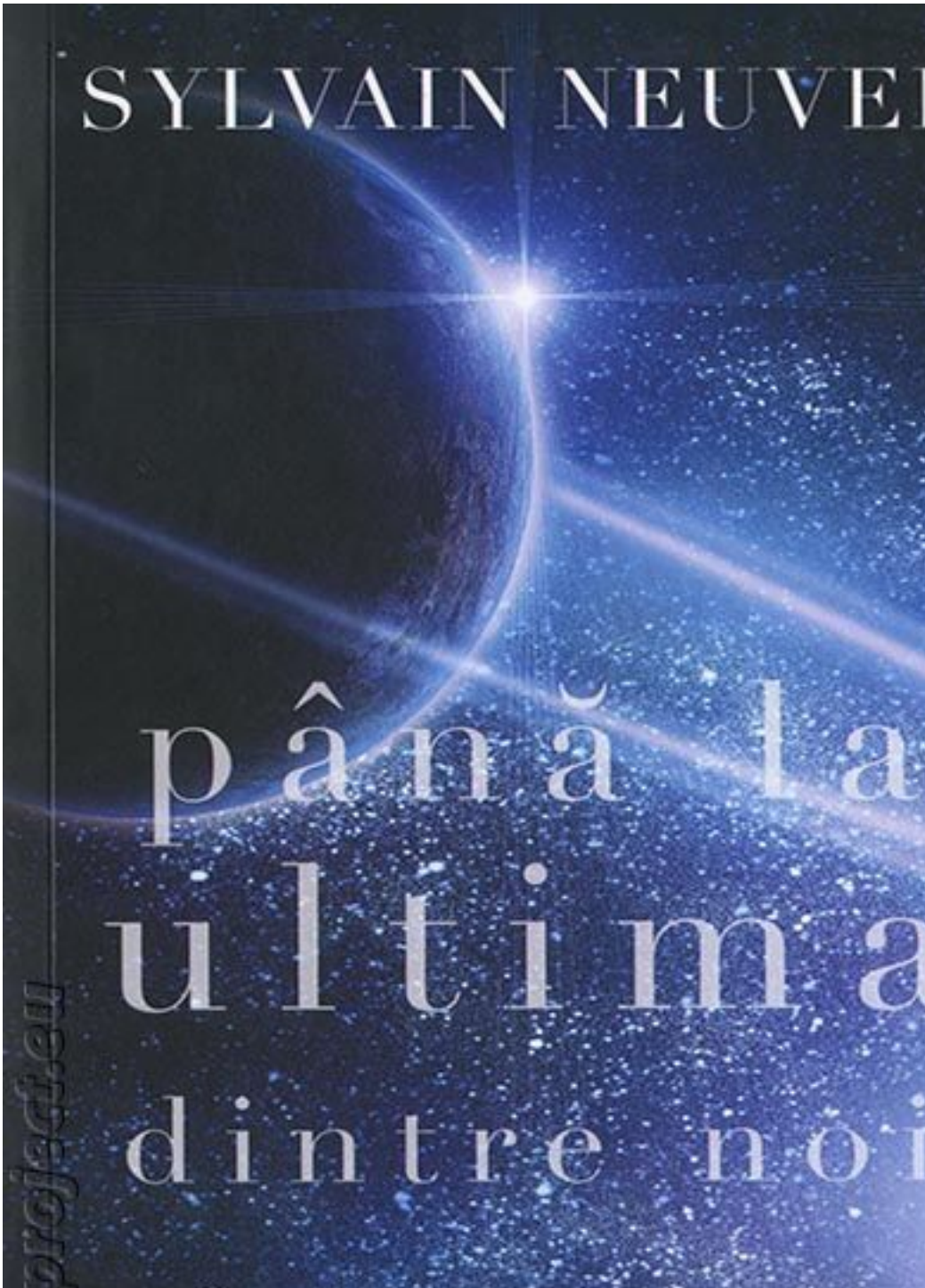
SYLVAIN NEUVEL
până la
ultima
dintre noi

SYLVAIN NEUVEL

PÂNĂ LA ULTIMA DINTRE NOI

Seria CĂTRE STELE – volumul 2

Original: *Until the Last of Me* (2022)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

virtual-project.eu

— 2023 —

Vă rog să rețineți că toate titlurile capitolelor reprezintă titluri de melodii din anii în care se petrece povestea. Puteți asculta fiecare melodie pe măsură ce

citiți sau vă puteți bucura de playlist. Veți găsiți playlistul pe Apple Music căutând „Take Them to the Stars” sau la adresa tinyurl.com/TakeThemToTheStars2. Utilizatorii aplicației Spotify pot găsi playlistul la adresa tinyurl.com/neuvel2. De asemenea, vi-l puteți recrea singuri folosind lista de melodii de la finalul acestei cărți.

Peste miliarde de ani, Soarele nostru, ajuns o imensă stea gigantică roşie, va fi transformat deja Pământul într-o piatră carbonizată. Însă înregistrările de pe Voyager vor fi încă în mare parte intacte, undeva, într-o regiune îndepărtată a Căii Lactee, conservând murmurul unei civilizații străvechi care a înflorit cândva – poate înainte de a realiza lucruri măreţe şi de a se muta în alte lumi – pe îndepărtata planetă Pământ.

CARL SAGAN, *Murmurs of Earth*

ACTUL I

1.
Helter Skelter

1968

L-am văzut murind, de două ori. Eu i-am înfipt o torță în craniu. Mama l-a aruncat în aer cu o nenorocită de rachetă. Şi totuşi a mai rămas unul, mereu mai rămâne unul.

O nouă dimineață în Mallorca. Lumină albăstruie. Aerul compact ca apa. Străpung ceața dimineții ca să prind prima tranşă de *ensaimadas*[1] din cuptor. Am ajuns acolo devreme; aşa spunea semnul roşu *cerrado*[2] de pe uşă. Am urcat dealul şi m-am uitat la marea întunecată cum îşi manifestă furia înainte ca soarele s-o liniştească şi s-o vopsească în albastru. Am admirat liniştea oraşului înainte ca hoardele de străini să-i umple străzile pietruite şi înguste.

S-a uitat drept la mine.

Brutărița a descuiat uşa şi a certat câinele când s-a repezit să iasă. Mi-a făcut cu mâna prin geam – fac parte din rutina ei zilnică aşa cum şi ea face parte din rutina mea. Am mângâiat-o pe Blanca un minut, m-am curățat de firele de blană de pe mâini, după care am intrat. Căldură liniştitoare, prea multe arome ca să le deosebesc.

— *Dos ensaimadas para llevar!*[3] a zis ea.

— *Cuatro, por favor.*[4]

Eram lihnită de foame.

---

[1] Produs de patiserie, specific spaniol, de pe insula Mallorca (n.red.).

[2] Închis (în lb. sp. în orig.) (n.red.).

[3] Două ensaimadas la pachet (în lb. sp. în orig.) (n.red.).

[4] Patru, vă rog (în lb. sp. în orig.) (n.red.).

Am plătit, am luat punga de hârtie şi am zâmbit de la revedere.

M-am ciocnit de Urmăritor chiar lângă uşă. Literalmente. Trupurile noastre s-au izbit unul de altul, ca doi vechi prieteni care se dau piept în piept după un joc. Numai că el nu s-a dat înapoi, nu s-a mişcat de pe loc, ci a rămas neclintit. Ca şi cum m-aş fi izbit de un zid de beton. Mi-am ridicat privirea de la piept la faţă şi atunci am văzut că diavolul mă măsura cu privirea.

Ceva cald curgând în jos pe picioarele mele. Moartea mamei trecându-mi prin faţa ochilor. Am scăpat punga de hârtie. Mirosul de grăsime şi zahăr s-a amestecat cu putoarea urinei.

Şi-a dus mâna la umărul meu şi m-a împins într-o parte.

— Disculpe[5]*.*

Nu mă cunoştea. Eu şi mama l-am omorât de două ori, dar el nu ne-a văzut niciodată. Nu tipul ăsta. L-am privit intrând în brutărie. Am rămas pe loc, ca o căprioară în lumina farurilor. Îmi aduc aminte că mă gândeam la accentul lui. Britanic, cu o urmă de altceva. Ceva est-european. Rămăsesem într-un soi de transă, până ce am auzit sunetul scos de copiii care veneau în fugă pe stradă.

Alergând.

Fugi.

Am înşfăcat punga de hârtie de jos şi m-am repezit spre casă. Am ajuns în fix patru minute; am ieşit de acolo în zece. Lola nu a întrebat de ce. Şi-a luat cea mai bună scoică şi m-a aşteptat la uşă. O mulţime de amintiri în casa aia. Toate cu Lola. Târându-se pe podeaua din bucătărie. Primii paşi, primele cuvinte. Am privit în jur, încercând să-mi amintesc cât puteam de mult înainte să împroşc benzină

[5] Scuzaţi-mă (în lb. sp. în orig.) (n.red.).

peste tot. Lola a scos doar câteva cuvinte în vreme ce privea în oglinda retrovizoare cum arde lumea ei:

— Nu lăsa nicio urmă.

N-am lăsat. A naibii să fiu dacă am lăsat. Eram o fantomă. Alt nume, altă viață. Fără treburi nerezolvate. Eu şi Lola ne-am dat la fund. Nu am ieşit în evidență; m-am asigurat de asta. Două insecte pe o creangă. Ordinare. Şterse. Vanilie. Am comis greşeli înainte, dar nu şi de această dată. Nici *eu* nu puteam să dau de noi.

Eu şi Lola am mâncat *ensaimadas* reci pe vasul spre Valencia. Lola nu a plâns – şi nici nu a vorbit. Se uita doar din când în când la mine ca să-şi dea seama cât de speriată ar fi trebuit să fie – mă citeşte ca pe o carte. Fiica mea e dârză, încăpățânată până la Dumnezeu, dar e suficient de isteață ca să-şi dea seama că opțiunea ei cea mai bună acum este încrederea oarbă. Am făcut autostopul din port până în Alicante. Încă un vas de prins. Am țipat la ei să ne aştepte pe când dezlegau parâma vasului care traversa marea până în Algeria.

Iată-ne aici, înaintând în necunoscut. Lumina Spaniei se face tot mai mică. Iar cu ea se stinge şi viața dusă de noi acolo. Treisprezece ore până ce ajungem la țărm şi începem o viață nouă. Acum suntem... între două lumi. Resimțim încă adrenalina. Şi confuzia. Eram... o familie. Acum suntem fugare, refugiate, expulzate. Pe puntea principală se simte vântul puternic, dar o să petrecem noaptea acolo. Privesc încontinuu marea, aşteptând ca el să sară din apă ca un rechin. O tâmpenie, ştiu. În orice caz, spațiile închise, pur şi simplu, nu se regăsesc pe lista mea de preferințe acum.

— Mamă, ne putem uita la stele?

— Da, iubire. Hai să găsim ceva de băut.

În fiecare noapte, eu şi Lola ne uităm împreună la cer, împărțind o Coca-Cola. În noaptea asta va fi la fel. Eu am

adus-o pe lume. Eu am transformat-o în pradă. Să o las să savureze aceste momente era tot ce puteam să fac. Scotocesc prin mărunțiș. Sunetul sticlei care se rostogolește în automatul cu băuturi. Poc. Fâs. Asta e clipa noastră. Cele cinci minute ale noastre înainte de a lăsa greutatea a o sută de vieți pe umerii ei mici.

— Arată-mi unde e Venus.

— Venus e... acolo, Lola. Iar punctul ăla mai mic de deasupra e Jupiter.

Are șase ani și trăiește pe timp împrumutat. E groaznic, dar nu asta socotesc eu tragic. Cred că știe, cumva.

— Arată-mi... Saturn.

— Nu pot. E în cealaltă parte a Soarelui.

Știe cum se sfârșește povestea, cum se sfârșesc toate poveștile. Eu mor. Ea moare. Dacă avem noroc, copilul ei se naște mai întâi și a O Sută Doua trece iar prin toate etapele. Noi suntem iepurii de momeală la o cursă de ogari. Nu putem câștiga; cel mai bun lucru pe care-l putem face e să nu pierdem. Nu e cine știe ce, dar asta e tot ce am de oferit. Asta și o Coca-Cola de la automatul de băuturi.

— Când putem vedea toate planetele, mamă?

Drăguț. Asta vrea ea. Opt puncte pe cerul nopții. Cât aș vrea să-i pot oferi asta! Tocmai și-a văzut întregul ei univers arzând. Toate desenele, pe Roger, ursul împăiat. Captain Action. Are pe ea un rând de haine și o nenorocită de scoică, dar vrea să vadă planetele. Încă ceva ce va trebui să-i răpesc.

— Nu știu, iubire. Probabil că niciodată.

2.
Can’t Find My Way Home

1969

Ce suntem noi? Veşnica întrebare.

Suntem... la fel. Fiica mea va arăta exact ca mine când va ajunge de vârsta mea. Acelaşi soare, o altă zi. Eu sunt ce era maică-mea. Suntem... copii, cred. Nu există un cuvânt exact pentru asta. Suntem ca peştii ăia dintr-un râu din Texas. Toate femei, îşi transmit de fiecare dată genele fiicelor lor. Suntem ca o plantă tăiată care se transformă într-o plantă identică. O ramură.

Filopon din Alexandria[6] a scris despre asta în secolul al VI-lea.

„Dacă taie cineva o ramură dintr-un nuc din Atena şi o plantează în Patras, doi sau trei ani mai târziu va face nuci care sunt la fel din toate punctele de vedere, dimensiune, gust şi culoare şi toate celelalte trăsături, cu nucile din nucul din Atena.” *Klon,* în greaca veche. Bună mostră de înțelepciune din partea nucului, dar nu răspunde la o întrebare importantă. Este acelaşi copac? Mi-aş dori să pot petrece o zi în mintea fetei mele ca să văd ce suntem noi mai exact. Oare eu sunt... eu?

Suntem diferite. De toți ceilalți, mai exact. Suntem mai puternice, mai bune decât majoritatea când vine vorba despre matematică şi ştiințe. Suntem... aprige – acesta este un mod diplomatic de a spune – şi prădătoare uneori. Putem fi brutale. Eu am fost. Am omorât oameni. Unii au meritat

---

[6] Ioan Filopon (490 d.H.-570 d.H.), numit şi Ioan Gramaticul, a fost un filozof elen din Evul Mediu Timpuriu, de religie creştină, care a trăit în Alexandria (n.red.).

asta mai mult decât alții. N-ai cum să ştergi trecutul. Tot ce suntem este o amintire a ceea ce a fost odinioară. Iar tot ce pot face eu este să răscumpăr trecutul. Să diluez răul cu un pic de bine.

Suntem prăzi. Urmăritorii ne vânează neostenit. O fac de trei mii de ani. Sunt ca multe dintre noi. Am omorât unul dintre ei. Mama a luat pe altul cu ea în moarte când şi-a pus capăt vieții ca s-o salveze pe a mea. Numai că răul e ca râia. Se agață mereu de tine.

Cel omorât de mine a spus că veneam amândoi dintr-o lume muribundă. Că eu, strămoaşele mele, am luat şi ascuns ceva de la ei, un soi de dispozitiv. Dacă îl aveau, a zis el, puteau suna acasă şi puteau salva „neamul" nostru aducându-l aici. Minciuni, poate. Diavolul e plin de şmecherii şi înşelăciuni. Ca întotdeauna, nu ştim.

Nu ştim de unde venim. Nu ştim de ce facem ce facem, ci doar că am ales să facem asta cu o sută de generații în urmă. O versiune a noastră, a mea a ales să o facă. Oare aş face aceeaşi alegere acum? Nu ştiu. *Noi* nu ştim – bănuiesc că aşa ar fi, căci continuăm să *facem* acea alegere.

Condu-i către stele, înainte ca Răul să vină şi să-i omoare pe toți. Pentru asta am fost născută. La asta trebuie să se aştepte fata mea. Dacă e să dăm crezare Urmăritorilor, răul acela înseamnă neamul „nostru" – asta ca să vorbim de ironie. Însă ar putea însemna şi sepii gigantice, omuleți verzi, vânzători de Biblii. Noi. Nu. Ştim.

Strămoaşele mele au pornit de la nimic, înainte de ştiință, înainte de orice. Nu ştiau nici măcar ce e o stea, darămite cum să ajungă la ea. Am avut nevoie de trei mii de ani, dar am făcut progrese. Am găsit oameni care să ne ajute. Eu am găsit. L-am scos pe Wernher von Braun din Germania după război. Statele Unite îl doreau cu disperare. Au transformat un ofițer nazist în chipul de pe afişul explorării spațiale. De

la *Sturmbannführer*[7] SS la gazda emisiunilor speciale Disney. Asta e echivalent cu o răscumpărare majoră de păcate. Von Braun le-a înapoiat favoarea şi i-a dus către Lună. Egalitate. Am ajutat şi cealaltă parte. Eu şi Serghei Koroliov am construit racheta R-7 în Rusia. Am făcut mai mult decât să ajut. M-am căsătorit cu acel bărbat. Numai că Urmăritorul m-a găsit şi am fost nevoită să dispar. Acum, Koroliov e văduv, dar a reuşit să trimită primul satelit pe orbită, primul om în spaţiu. Una peste alta, cred că mi-am îndeplinit misiunea.

Ştim însă câteva lucruri, mai exact şase. Trăim respectând câteva reguli pe care ni le-am stabilit când am ştiut cine suntem.

Teme-te de Urmăritor. Fugi întotdeauna, nu te lupta niciodată.

Păstrează cunoaşterea.

Supravieţuieşte cu orice preţ.

Nu atrage atenţia asupra ta.

Nu lăsa nicio urmă.

Ultima, dar nu cea din urmă. Niciodată nu putem fi trei pentru prea multă vreme.

Am încălcat câteva dintre aceste reguli în tinereţea mea, doar puţin, şi am plătit toate preţul. Mi-am pierdut copilul nenăscut. Aproape că am murit. Mama mea a murit, în mod spectaculos. După aceea, am respectat regulile ca şi cum Dumnezeu însuşi mi le-ar fi înmânat personal. Treaba a funcţionat o vreme. Am avut o viaţă. Nu ştiu dacă aveam dreptul la ea, dar mi l-am însuşit. Eu şi Lola am avut un cămin. Aveam... o plajă pe care o socoteam a noastră, cafeneaua *noastră,* librăria *noastră.* Am avut... o prietenă. Să-i spunem o prietenă bună. Nu te ataşa prea tare. Nu e

---

[7] Rang paramilitar al NSDAP, echivalent al gradului de maior. A fost folosit de câteva organizaţii naziste, cum ar fi SA, SS sau NSFK (n.red.).

una dintre reguli, dar ar putea să fie. Am învățat asta pe calea cea mai grea.

Acum, s-a dus, totul şi toate. Deoarece suntem la fel şi diferiţi, prădător şi pradă. Oricât am încerca de tare, ştim cu adevărat un singur lucru, un adevăr inalienabil.

Noi suntem Kibsu.

3.
Gimme Shelter

1969

Am venit aici ca să ne ascundem. Ei au venit ca să-şi afişeze rezistența, îndrăznind să fie văzuți. Afară, străzile sunt pline cu studenți, poeți, dansatori. În spațiile interioare, se coc o sută de revoluții. Agitatori, rebeli, insurgenți. Subversivi. Festivalul Cultural Pan-African este în toi, iar pentru câteva zile Algerul este Mecca revoluționarilor.

S-au luptat cu cei care îi oprimă mai bine de un secol, dar lucrurile stau altfel acum. Au început să câştige. Kwame Nkrumah[8] în Ghana, mişcarea Mau Mau[9] în Kenya şi,

[8] Kwame Nkrumah (născut Francis Nwia Nkrumah, 1909-1972) a fost unul dintre cei mai influenţi oameni politici pan-africani ai secolului al XX-lea, lider al Ghanei şi al statului precedent, fosta colonie britanică Coasta de Aur, din 1952 până în 1966. El a fost fondator al diverse mişcări pan-africaniste, sprijinindu-se pe necesităţile colegilor săi, studenţi africani, şi pe revendicatul drept al ţărilor africane de a avea un stat propriu şi independent (n. red.).

bineînțeles, războiul algerian[10]. Bătălia lor a fost cea mai lungă, cea mai sângeroasă, dar nimeni nu numără cadavrele din rândul taberei învingătoare. Au învins şi au inspirat un întreg continent nenorocit.

Jos cu imperialismul! Jos cu colonialismul! Intelectualii sărbătoresc ism-ele în camere de hotel pline cu fum, în vreme ce muzicienii şi cei care aruncă flăcări pe gură sărbătoresc pe străzi. Totul aici este o armă: cuvinte, ritmuri, arme. Minți răzvrătite şi ritmuri amețitoare de tobe. Oraşul ăsta este electrizat. Şi fierbinte. Al naibii de fierbinte. Totul miroase aici a sudoare şi sfidare.

Apartamentul nostru e în mare parte sudoarea. Bej, pustiu, cu o privelişte la fel. Avem bani din belşug, dar banii atrag atenția. Locul nostru în mod clar n-o atrage. Ține minte regulile.

Lola e mult mai curajoasă decât mine. Eu sunt încă speriată de moarte, aşa cum eram în Germania. Văd aceleaşi umbre, aud aceiaşi paşi. Stăm înăuntru cea mai mare parte a timpului, departe de necunoscut, de aleile

---

[9] Revolta Mau Mau (1952-1956) a fost o mişcare armată locală îndreptată, în principal, împotriva guvernului colonial şi a coloniştilor europeni. A fost mişcarea cea mai mare şi cea mai de succes din Africa britanică, dar fără reacții în alte colonii. Protestul a fost susținut aproape exclusiv de kikuyu, în ciuda încercării de a atrage şi alte grupuri prin revendicări legate de drepturile asupra terenurilor şi anti-europene. Mişcarea Mau Mau a fost, de asemenea, o luptă internă între liderii kikuyu (n. red.).

[10] Cunoscut şi ca Războiul Algerian de Independență sau Revoluția Algeriană, a fost un conflict armat care s-a desfăşurat între 1 noiembrie 1954 şi 19 martie 1962 şi care a avut loc în Algeria franceză, colonie franceză din 1830. A avut ca rezultat obținerea independenței țării, la 5 iulie 1962, față de Franța (n. red.).

întunecate. Dar nu şi în seara asta. În seara asta e altfel. Am descoperit un bar de rahat unde bate o briză bună de unde să urmărim aselenizarea pe Lună. O mică dovadă de sfidare să-mi duc copilul de şapte ani într-un bar la ora trei dimineaţa.

Aceasta e clipa noastră. De-asta mi-am riscat viaţa ca s-o salvez pe a lui von Braun, ca el să poată construi cea mai mare rachetă din toate timpurile şi să ducă un om sau doi în altă lume. Încă mai alăptam la sân când Kennedy şi-a ţinut discursul despre Lună. „Am pornit la drum pe acest ocean nou deoarece avem de dobândit cunoştinţe şi de câştigat noi drepturi, iar ele trebuie câştigate şi folosite pentru progresul tuturor popoarelor."[11] A folosit termenul corect: „cunoştinţe". De atunci am visat noaptea de acum. Ar trebui să fiu în extaz, să jubilez. Pentru asta am murit toate. Ar *trebui* să fiu...

Barul nostru s-a umplut cam cu o oră în urmă. Nişte tuaregi, membri ai gherilei SWAPO[12] din Namibia, Angola. Duri. Nu duri la modul obişnuit, ci duri în genul celor rar văzuţi în spaţii publice. Indivizii ăştia au văzut porcării care nu pot rămâne nevăzute. Simt o mare compasiune pentru nefericitul care vine în bar căutând necazurile. Câteva momente mai târziu, pe uşa barului au intrat şase

---

[11] Fragment din discursul preşedintelui american John F. Kennedy, de pe Stadionul Rice din Houston, Texas, din 12 septembrie 1962 (n. red.).

[12] Organizaţia Populară din Africa de Sud-Vest, cunoscută oficial ca Partidul SWAPO din Namibia, este un partid politic şi o fostă mişcare de independenţă din Namibia. Fondat în 1960, a fost partidul de guvernare în Namibia de când ţara a obţinut independenţa în 1990. Partidul continuă să fie dominat ca număr şi influenţă de grupul etnic Ovambo (n. red.).

americani. Pantere Negre[13], după cum s-a dovedit ulterior. Cred că toată lumea de aici a venit direct de la un concert Nina Simone.

Noaptea asta e bizară.

Fiica mea joacă darts cu luptătorii angolezi pentru libertate. I-am întrebat dacă îi deranjează şi ei mi-au spus să plec. Doar eu. Lola se simte ca acasă în toată povestea asta. Încă o zi, încă un dolar. Ăsta e stipendiul ei. Eu sunt afundată până la gât în tot felul de ciudățenii. În această clipă beau ceva cu Eldridge Cleaver. Să spunem doar că tipul nu e atras de aselenizare.

— Nu văd ce beneficii ar avea omenirea de pe urma aselenizării a doi astronauți în vreme ce oamenii sunt uciși în Vietnam şi suferă de foame chiar şi în Statele Unite.

Nu cred că el şi cu mine vom ajunge buni prieteni, dar are dreptate într-o privință. Nu facem nimic. Mă rog, *eu* nu fac. Lola are şapte ani; ei i se permite. Ideea e că nu ajut pe nimeni şi în mod sigur nu sunt aproape de a salva lumea asta. Condu-i către stele. Ha! Am plecat de pe Pământ către... zona din jurul Pământului. Cea mai apropiată stea e de o sută de milioane de ori mai departe. O sută de milioane. „Paşii de pitic” nu pot acoperi distanța asta. Nu ştim nici măcar ce se găseşte în Sistemul nostru Solar. Americanii tocmai au păşit pe Lună, dar ruşii sunt cei care explorează cel mai mult. Acum trei ani au trimis o sondă

---

[13] Partidul Panterelor Negre (BPP), inițial Partidul Panterelor Negre pentru Autoapărare, a fost o organizaţie politică marxist-leninistă fondată de studenții Bobby Seale şi Huey P. Newton în octombrie 1966 în Oakland, California. Partidul a fost activ în Statele Unite între 1966 şi 1982, cu filiale în multe oraşe mari americane, inclusiv San Francisco, New York, Chicago, Los Angeles, Seattle şi Philadelphia. De asemenea, au fost activi în multe închisori şi au avut filiale internaționale în Regatul Unit şi Algeria (n. red.).

care s-a prăbuşit pe Venus şi fac planuri pentru Marte de aproape un deceniu. Ani de dezvoltare. Sute de milioane cheltuite pe câteva minute de date. Iar astea sunt ţintele uşoare. După aia vin planetele exterioare. Prima e Jupiter, apoi... Apoi nu ştiu dacă putem ajunge atât de departe cu motoarele de care dispunem. Mai sunt atâtea de făcut şi fiecare secundă petrecută cu oamenii ăştia îmi aduce aminte că nu fac nimic.

Eu stau pe margine şi privesc. Toţi ceilalţi participă la joc, indiferent că lasă urme pe Lună sau plănuiesc o revoluţie. Toată lumea din încăperea asta a venit în Alger cu un scop. Obiectivele lor finale diferă uşor, metodele diferă mai mult, însă cu toţii – mama a iubit în mod deosebit discursul acela al lui Roosevelt – se chinuie să realizeze lucruri. Se aruncă într-o cauză meritorie, iar dacă eşuează, eşuează în timp ce îndrăznesc să acţioneze. Mă tem că locul meu este acum alături de sufletele reci şi timide care n-au parte nici de victorie, nici de eşec.

Credeam că îmi protejez fiica. Poate că de mine însămi mă ascundeam pe acea insulă. Indiferent de temerile de care ne-am ferit, una din noi va trebui să plătească preţul. Iar fiecare pas pe care nu-l fac se adaugă la călătoria fiicei mele. Dacă nu la călătoria ei, atunci la călătoria fiicei sale, a celei de-a O Sută Treia. Poate că nu-mi voi cunoaşte niciodată nepoata, dar i-am irosit deja şapte ani din viaţă.

Ajunge.

Luna a însemnat un pas mic, dar vom face altul, şi altul, şi alţi încă o sută de milioane. La fel ca studenţii care cântă pe străzi, la fel ca aruncătorii de flăcări şi luptătorii pentru libertate, nu ne vom mai ascunde. Vom avea revoluţia *noastră*. Iar ea va fi în jurul Pământului, al Soarelui, al galaxiei. La fel ca mama mea, voi muri bătându-mă pentru ea, dar vor urma altele. Vom câştiga deoarece suntem multe. Vom învinge pentru că trebuie.

4.
Space Oddity

Dacă întrebi Universul cum ajungi de la punctul A la punctul B, acesta, inevitabil, va răspunde: „Dar ce are punctul A?” Universul vrea să stăm pe loc. Fiecare particulă subatomică a lui vrea asta. Pământul este o mamă prea grijulie. Ne vrea aproape de ea şi se descurcă remarcabil la a ține lucrurile pe loc. Noi putem trage, ne putem chinui, dar chiar şi dacă ea ne dă drumul mâinii, intervine Soarele şi zice: „Unde crezi că te duci *tu?”* Această luptă decisivă nu va înceta niciodată şi, cu cât mergem mai departe, cu atât trebuie să consumăm mai multă energie. Asta înseamnă mai mult combustibil. Combustibilul e greu, aşa că avem nevoie de mai mult combustibil ca să ne ajute să cărăm *acel* combustibil, apoi de combustibil pentru acel combustibil, şi tot aşa până ce ne explodează capetele. Ştiința rachetelor se luptă cu planetele şi stelele şi niciuna dintre acestea nu se luptă corect.

Von Braun a trebuit să construiască o rachetă mai înaltă decât Statuia Libertății ca să ajungă la o piatră aflată pe propria noastră orbită. Am încercat să-mi imaginez o rachetă suficient de mare ca să ajungă la planetele exterioare sau ca să părăsească granițele Sistemului Solar. N-am reuşit, aşa că am făcut calcule. Calculele au spus că e imposibil cu tehnologia de care dispunem. M-am lovit de un zid de piatră, aşa că am urmat sfatul bunicii mele. Ea spunea că poți face un singur lucru de bun-simț atunci când dai de o problemă de nerezolvat. Să mănânci ceva.

M-am dus la localul de pe cealaltă parte a străzii. Mâncarea abia dacă este comestibilă, dar urăsc să merg pe jos în căldură şi acolo au un milkshake aproape decent. Din cine ştie ce motiv, proprietarului îi place să facă schimb de glume cu mine. M-a întrebat ce era în neregulă cu părul meu; i-am răspuns că tocmai dormisem cu nevasta lui. Am comandat ca de obicei. Gândesc mai bine după un milkshake. Aşa e. L-am terminat dintr-o singură înghiţitură, şi atunci s-a întâmplat. Nu mi-a căzut un măr în cap, ci a fost doar chelnerul Nassim care a trecut pe lângă mine cu o tavă în mână. Localul era aglomerat şi nu puteam ajunge la tejghea de unde mă aflam, aşa că mi-am pus paharul gol pe tava lui Nassim când el nu se uita. Stăteam nemişcată, dar acum paharul meu gol se deplasa cu viteza lui Nassim către bucătărie.

N-avem nevoie de combustibil ca să parcurgem toată distanţa până la Neptun sau Pluto. Trebuie doar să ajungem pe Jupiter. Atât. Jupiter ne va da viteza necesară pentru restul drumului. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme; sovieticii ne-au demonstrat cum acum un deceniu, când Luna 3[14] a fotografiat partea îndepărtată a Lunii. Totul se mişcă, Luna în jurul Pământului, Pământul în jurul Soarelui. Dacă treci suficient de aproape de orice, te atrage şi îţi modifică traseul. Puţin, dacă e un corp mic, mult mai mult, dacă e o planetă. Dacă i-o iei înainte şi scapi de gravitaţie în direcţia opusă celei în care planeta se mişcă, aceasta va opune rezistenţă şi te va încetini. Dacă vii din spate şi pleci în *aceeaşi* direcţie, te va trage după ea şi te va accelera. Ca un cowboy sărind pe şaua unui cal în galop sau

[14] Luna 3 sau E-2A No.1 a fost o navă spaţială sovietică lansată în 1959 ca parte a Programului Luna. A fost prima misiune care a fotografiat partea îndepărtată a Lunii şi a treia sondă spaţială sovietică trimisă în vecinătatea Lunii (n. red.).

ca un pahar murdar de milkshake lăsat pe tava lui Nassim. Este un schimb energetic. După faptă şi răsplată. Pentru ceva atât de mare ca Jupiter – regele zeilor este masiv impulsul primit de la el n-ar însemna nimic, dar pentru o sondă minusculă... Jupiter zboară în jurul Soarelui cu 64.373 de kilometri pe oră. Dacă am putea fura fie şi o fracțiune din acea viteză, am porni cu rapiditate şi furie către următoarea noastră oprire.

Aici e şpilul. Planetele ar trebui să fie unde vrem noi să fie. Zburăm mai departe deoarece tocmai am cotrobăit prin buzunarele lui Jupiter după ceva viteză. Dacă vrem să vizităm Saturn după aceea, atunci Saturn trebuie să se afle de aceeaşi parte a Soarelui şi înaintea lui Jupiter deoarece aia e direcția noastră. Ajunşi acolo, putem prinde iar viteză şi putem vizita Uranus, dar *şi el* trebuie să fie pe aceeaşi parte a Soarelui, înaintea lui Saturn. După aia Neptun, Pluto. Care sunt şansele să fie toate aliniate pentru o fotografie?

— Când putem vedea *toate* planetele, mamă?

— Nu ştiu, iubire. Probabil că niciodată.

Întrebarea Lolei a rămas lipită de mine ca un vierme. Nu contează dacă le putem vedea sau nu, dar sunt planetele exterioare *vreodată* în poziția corectă ca noi să sărim de la una la alta? Dacă te gândeşti, nici nu e atât de complicat. Este o problemă de şcoală. Un cal, o pisică, o broască-țestoasă şi un melc înconjoară o pistă de curse. Cât de des se aliniază ele?

Planeta noastră are nevoie de un an ca să înconjoare Soarele. Noi suntem calul. Planetele exterioare se deplasează într-un ritm cu totul diferit. Jupiter are nevoie de aproape doisprezece ani ca să facă o buclă. Saturn de circa treizeci. Asta înseamnă că cele două se pot saluta la fiecare douăzeci de ani. Uranus este un alergător de cursă lungă. Are nevoie de optzeci şi patru de ani ca să înconjoare Soarele, iar asta

înseamnă doar jumătate din timpul de care are nevoie Neptun ca să-şi finalizeze cursa. Dacă sunt corecte calculele mele, aceste patru planete ar trebui să se alinieze cum trebuie...

...la fiecare o sută şaptezeci şi cinci de ani.

O dată la fiecare a şaptea generaţie. Nu înseamnă niciodată, dar ar putea la fel de bine să fie. O să-i spun Lolei că stră-stră-strănepoata ei va putea face un tur al tuturor ţinuturilor îndepărtate.

5.
Everyday People

— Mami, asta a fost cea mai bună îngheţată pe care am mâncat-o VREODATĂ. Corect? Corect?

Caramel cu ciocolată şi alune. Mami m-a lăsat să pun până şi sirop de cireşe în vârf. Nu spune niciodată da la chestia aia roşie, nu înainte să bem Coca-Cola. Spune că prea mult zahăr mă face să vorbesc prea mult. Eu nu cred că e adevărat. Numai că nu cunosc pe nimeni în Alger, aşa că vorbesc mult cu mami. Dacă aş fi avut zece oameni cu care să vorbesc, aş fi vorbit de zece ori mai puţin cu fiecare dintre ei.

— Mami?

— Ce e?

— Îngheţata. A fost fantastică, nu?

— Nu ştiu, Lola. Eu am luat un milkshake.

— Ba ştii. În milkshake e îngheţată. Ar fi trebuit să iei de caramel, ca mine. De ce iei mereu de vanilie?

— ...

— Mami?

[Bonsoir, mesdames. Par ici. J'insiste.[15]]

Trei străini s-au apropiat de noi. Cred că vor să mergem pe alee cu ei. Mami tocmai m-a strâns de mână. Nu ştiu ce se întâmplă, dar ei nu-i place.

— Stai aproape de mine, Lola... Tipilor, să ştiți că fata e cu mine. Ce-ar fi să ne lăsați să trecem?

Ne forțează să intrăm pe alee. Nu vreau să merg acolo. E întuneric. Şi miroase... rău. De la containerele de gunoi. Păşim pe diverse chestii. Bucăți de lemne, cioburi de sticlă. Mami mă strânge mai tare de mână. Cred că îi e frică. Mi-e frică şi mie.

— Ce se întâmplă, mami?

— Nu acum, Lola... Tipilor, am la mine... optzeci de dinari, asta e tot. Uitați-i. Luați-i.

[Fata ta are un colier frumos. Approche, petite. Laisse-moi voir.[16]]

O, nu. Nu colierul meu. Nu-l poate avea. Mami mă lasă să-l port uneori, dar nu e al meu. Înainte de mami l-a purtat bunica. Spunea că a aparținut primeia dintre noi. Este cel mai valoros lucru al ei din întreaga lume. Nu-l pot lăsa pe omul ăla să-l ia. AU! Omul ăla rău m-a prins de braț. Doare!

— N-O ATINGE!... LASĂ-NE... SĂ PLECĂM!

Nu. Nu. Nu. Omul a scos un cuțit din buzunar. Ceilalți doi o țin pe mami. Acum *chiar* sunt speriată. Nu ştiu ce să fac. Mi-e... cald. Mi-e foarte cald. Şi sunt amețită.

— Mami... nu mă simt bine.

— Nu te teme, Lola. Fă ce-ți zice.

Simt transpirația curgând pe sub rochie în jos. Mă doare capul. Mă arde. Nu ştiu ce mi se întâmplă. Toată pielea mi-a luat foc...

---

[15] Bună seara, doamnelor. Pe aici. Insist. (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

[16] Apropie-te, micuțo. Lasă-mă să văd. (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

— Mami, fă să înceteze!

— Ce simți tu e perfect normal, Lola. Dă-i colierul. Dă-i-l.

Ard. Cred că visez. Sunt în camera mea. Mă ține ceva, ceva mare. O gheară imensă. Cred că e un balaur. Îi simt respirația arzătoare pe spate. Încerc să mă mişc, dar îl înfurii. Întreaga încăpere se umple de flăcări. Patul meu a luat foc; animalele mele împăiate țipă. Ard de vie. Uite un cuțit. Am un cuțit. Sunt... Vreau să înjunghii balaurul, dar brațul îmi arde şi se face cenuşă. Aud alte țipete, urlete groaznice. Cred că sunt ale mele. Balaurul dă din aripi şi zidurile dispar. Zburăm. Văd de sus casa noastră arzând. Zburăm mai sus. Mai sus. Mai sus, până ce casa noastră pare una de păpuşi. Bag cuțitul în balaur şi acesta deschide ghearele. Încep să cad în focul de jos. Ard, ca o rachetă la reintrarea în atmosferă. Continui să cad, să cad şi să ard.

— SĂ OPREASCĂ CINEVA ASTA!

— Respiră adânc, Lola!

[Ce ai pățit, fetițo?]

Respiră. Respiră. Visul s-a terminat. Îmi dau seama... E atât de limpede şi colorat... ca Alice când ajunge în Țara Minunilor. Omul rău e tot în fața mea. E mult mai puternic decât mine. Prea puternic. Trebuie să-l fac... *mai puțin* puternic şi cred că ştiu cum. *Anatomie umană,* volumul 1. E lângă dicționarul din livingul nostru.

Pe jos văd un cui vechi de lemn. Omul rău nu va observa dacă mă aplec să-l culeg.

— Vă rog, domnule. Vă rog, nu-i faceți rău mamei.

O împunsătură în piept. Tare.

— LOLA! Ce faci?

Văd un punct mic şi roşu pe cămaşa lui. Acum, creşte, ca o floricică.

— E-n regulă, mami. Sunt bine. „Plexul solar este un ghem de nervi.” Nervii din diafragma lui s-au supraîncărcat. Nu poate respira acum.

Mami l-a lovit pe unul dintre ei în genunchi. Piciorul lui s-a îndoit în lateral înainte ca el să-i dea drumul. Oribil. Pot să mă târăsc printre picioarele omului rău şi să ajung în spatele lui.

— Fugi, Lola! Hai să fugim de aici!

Cei doi care o țineau pe mami fug. Acum, suntem doar noi şi omul rău.

— Dacă bag cuiul sub a treia lui vertebră...

— LOLA, N-O FACE! Hai să plecăm!

Cuiul i-ar reteza nervii cervicali. Pierderea funcției motorii. Plămânii nu i-ar mai funcționa singuri...

— Mami?

— Vino aici, iubire! S-a terminat. S-a terminat totul. Respiră.

— Putem merge acasă acum?

— Da, Lola. Mergem acasă.

— Îmi pare rău, mami. N-am vrut să i-l dau.

— Nu-ți cere scuze. N-ai făcut nimic rău.

— Îmi pare rău.

— Ai făcut ce trebuia să faci. Sunt mândră de tine, Lola. Mami e mândră de tine.

— ...mami, eu...

— Ce e? Eşti rănită?

— Sunt bine. Doar că...

— Vino încoace. O îmbrățişare mare. Acum, hai să mergem acasă şi să bem Coca-Cola.

6.
Across the Universe

O să duc dorul Algerului. Nu ştiu de ce – abia ieşim din apartament dar îmi va fi dor. O să-mi fie dor de... oameni. Nu de unul anume, ci de toți la un loc.

— Da, puiule. Trebuie să plecăm din nou. Mergem în California. Promit că o să-ți placă acolo.

— Din cauza a ceea ce am făcut?

Crede că a făcut ceva rău rănindu-l pe individul ăla. Mă bucur doar că nu l-a omorât. Cumva a reuşit să controleze lucrurile. Nu ştiu cum, dar a reuşit. Ar putea fi mai puternică decât mine.

— Bineînțeles că nu. Plecăm din cauza vechilor zei. Conform graficelor mele, Uranus îl ajunge din urmă pe Neptun acum. Îl aşteptăm pe Saturn; după aia va urma Jupiter. Se întâmplă, Lola. Alinierea aia planetară rară despre care ți-am spus se petrece peste *opt ani.* Îți vine să crezi?

— Putem vedea toate planetele?

— Le putem vizita! Zeii greci şi romani se alătură cu toții ca într-o profeție.

— Ca în cartea aia pe care o citim.

Cronicile din Narnia. Îi citesc un capitol în fiecare seară înainte de culcare. „Tarva, zeul Victoriei, o salută pe Alambil, domnița Păcii. Acum vor fi la cea mai mică distanță posibilă unul de altul.”[17] Îmi place cât e de optimistă. Primul meu gând a fost la Chemarea lui Cthulhu[18].

---

[17] C.S. Lewis, *Cronicile din Narnia. Prinţul Caspian,* Editura Rao, Bucureşti, 2005 (n. red.).

[18] H.P. Lovecraft, *Chemarea lui Cthulhu şi alte povestiri,* Editura Polirom, Bucureşti, 2019 (n. red.).

— E mai bine decât în carte, Lola. Putem trimite o sondă ca să vedem toate planetele de aproape. Putem vedea pentru prima dată cum sunt ele. Putem face poze.

— Uau.

— Ştiu. Dar o să fie greu şi n-avem prea mult timp.

— Cât de greu?

— Pot să iau o gură? Mersi. Imaginează-ţi că sticla de Coca-Cola e Pământul. Luna e moneda folosită ca s-o cumpărăm, la doi metri în spatele nostru, înăuntrul automatului de răcoritoare.

— Luna e în automatul de răcoritoare?

— Da. Marte... Marte e capacul sticlei, cam la trei străzi mai jos pe şosea. Dar noi nu mergem spre Marte. Primul nostru pas este Jupiter.

— Unde e Jupiter?

— Jupiter e o... minge de plajă, ca alea mari – roşii, albe, galbene, verzi, albastre –, aflată cam la trei kilometri de aici, iar noi trebuie să tragem cu sonda noastră minusculă în ea.

— Minusculă ca un grăunte de nisip?

— O, mult mai mică de atât.

— Ca o moleculă!

— Da! Trebuie să tragem cu o moleculă în această minge de plajă care se mişcă la trei kilometri de aici şi trebuie să nimerim distanţa corectă. Un pic prea departe şi sonda noastră va trece pe lângă; prea aproape şi se va zdrobi de planetă.

— O, nu!

— Nu vrem aşa ceva. Dar dacă ţintim corect, ne va lua cu ea în călătorie. Vezi tu, Jupiter se deplasează rapid, de multe, multe ori mai rapid ca un glonţ. Dacă putem fura fie şi o câtime din viteza asta, vom avea destulă ca să ajungem la următoarea planetă, şi apoi la următoarea.

— Putem vedea inelele lui Saturn.

— Da, o altă minge de plajă la alți câțiva kilometri mai departe.

— Cu inele.

— Cercuri hula! Va trebui să părăsim orbita lui Jupiter la momentul exact ca să fim în direcția lui Saturn. Sonda noastră va zbura mult mai repede. Asta înseamnă că trebuie să zburăm foarte aproape de Saturn şi să virăm taaaare la stânga pe drumul nostru spre Uranus. Nu! Nu râde! Fără glume cu Uranus!

— Cât de departe e Uranus?

— Ha!

— MAMI! Ai spus...

— Scuze! Cam la trei miliarde de kilometri depărtare de Soare. Pe scara Coca-Cola, Uranus e de dimensiunile unui Frisbee, cam la şaisprezece kilometri de aici. Neptun e la încă opt kilometri mai încolo.

— După aia Pluto!

— Micul Pluto, mai mic decât Luna noastră.

— Vrei să spui moneda noastră. Şi după aia?

— După aia cred că părăsim Sistemul Solar.

— Ce e acolo?

— Nu ştim! N-am fost niciodată nici măcar pe Jupiter. Ce crezi? Cât de greu va fi?

— Tare greu.

— E mai mult de atât, Lola. E imposibil. Dar o s-o facem oricum.

— Şi dacă nu merge? Putem încerca din nou?

— Nu, după aliniere, nu. Dar poate că putem încerca înainte. E o idee bună, iubire. Am putea folosi un cobai.

— O, mi-ar plăcea un cobai!

— Nu unul real, Lola. O lansare de probă. N-am fost niciodată pe Jupiter şi va trebui să trecem foarte aproape de el ca treaba să funcționeze. Poate că... poate că radiația e

prea mare; poate că locul ăla e – nu ştiu – prea fierbinte sau plin de gândaci spaţiali care mănâncă sonde la prânz.

— Balauri!

— Balauri jupiterieni uriaşi! Avem opt ani ca să ne pregătim, dar poate că reuşim să trimitem mai întâi ceva către Jupiter, ca să ne asigurăm. Nu vom avea o a doua şansă, cel puţin nu pentru alţi o sută şi şaptezeci şi cinci de ani!

Din nefericire, nu avem pe nimeni la NASA care să lucreze pentru noi. Cel mai bun lucru pe care îl pot face acum este să pasez calculele mele cuiva şi să sper că vor avea suficientă putere ca să obţină aprobarea unui proiect. O vor face. Ştiu că o vor face – chestia asta e prea bună ca să fie trecută cu vederea –, iar noi vom fi acolo ca să ajutăm. Asta e. Ăsta e proiectul meu, contribuţia mea finală înainte ca Lola să-mi ia locul.

Nu cred în soartă sau destin. Nu cred că am de urmat un drum predeterminat. Cred în haos, în şansa imposibilă a vieţii de a apărea oriunde, şansa de unu la mii de miliarde de miliarde ca să existe un eu, un aici, un acum. Cred în mere care cad şi în milkshake-uri de vanilie care schimbă cursul istoriei. Cred în cele mai extraordinare coincidenţe, iar coincidenţa asta va funcţiona de minune.

7.
Ziggy Stardust

1972

2 martie. O rachetă Atlas-Centaur lansată de la Cape Kennedy duce cu ea o antenă parabolică cu o lăţime de trei

metri şi bază hexagonală. Timp de şaptesprezece minute, cele trei module ale rachetei împing sonda tot mai departe de Pământ, până ce aceasta atinge o viteză de peste cincizeci şi unu de mii cinci sute de kilometri pe oră. La unsprezece ore după lansare, sonda Pioneer 10 a trecut de Lună.

Pe data de 15 iulie, cel mai rapid obiect construit vreodată de oameni devine primul obiect care pătrunde în centura de asteroizi dintre orbitele planetelor Marte şi Jupiter.

Lansare de probă. Cobai. Pentru pregătirea a ceea ce se numeşte Marele Tur Planetar, NASA a decis să folosească programul Pioneer existent ca să trimită două sonde gemene pentru a explora zona interplanetară şi centura de asteroizi. Vor fi primele care se vor apropia de Jupiter şi vor studia mediul de acolo, precum şi efectele radiațiilor asupra instrumentelor de pe sonde.

Pioneer 10 a vizitat planeta Jupiter şi lunile ei. A zburat prin spatele lui Io şi a făcut poze cu Ganymede şi Europa. Radiațiile ionice emise de planetă au provocat funcționarea defectuoasă a câtorva instrumente, însă sonda a scăpat intactă din sistemul jovian. Fără gândaci spațiali mâncători de sonde. Fără balauri.

Sonda a țâşnit în jurul planetei şi şi-a continuat drumul către marginea Sistemului Solar. Manevra încununată de succes a servit drept validare pentru misiuni viitoare, aşa cum intenționase Mia.

Calculele ei aterizaseră pe biroul unuia dintre conducătorii de la NASA. Acesta s-a minunat de nivelul de detalii prezentate şi de emoția care transpărea din ecuațiile de acolo. În cele din urmă, munca efectuată de Mia n-a avut absolut nimic de-a face cu aprobarea Marelui Tur sau cu lansarea sondelor Pioneer.

Un înțelept a spus odată: „Când vine vremea elicopterelor, foloseşti elicoptere”. Sau, în acest caz, sonde spațiale care se folosesc de gravitație. Un inginer de la Jet Propulsion

Laboratory descoperise rara aliniere planetară cu cinci ani înainte, în 1964. A examinat traiectoriile posibile către una sau mai multe dintre planetele exterioare folosind gravitația lui Jupiter. Rezultatele lui au slujit drept bază pentru misiunile Marelui Tur.

8.
Papa Was a Rolling Stone

Scoală-te, Samael. Omoară-l pe nemernic.

N-o voi face. Sunt mai puternic decât nevoia. Nu mă controlează. Respiră.

Omoară-l. Rupe-i gâtul. Smulge-i nenorocita aia de limbă din gură.

Respiră. Respiră. Sunt mai puternic decât nevoia. Nu mă controlează.

Amărâtule.

Respiră. Gândeşte.

Nu trebuie să mă bat. Am reuşit două încercări azi. Tata va fi mândru de mine.

Scuip iarba din gură, îmi plimb degetele pe fluierul piciorului. Ud, gros şi cald. Ale naibii crampoane. Urăsc sportul ăsta, chiar şi când câştigăm. Soarele străluceşte prea tare, aerul e prea fierbinte. M-aş putea ridica, dar n-o fac. Mai am nevoie de câteva clipe în noroiul răcoros, în vreme ce aştept fluierul să se audă. Haide, arbitrule, fă-ți odată nenorocita de datorie.

Aşa. Acum să încheiem jocul ăsta stupid. De ce te uiți la mine, netrebnicule? Mi-ai pus piedică; să te înveți minte. Da, sigur, încearcă să țipi la arbitru. Sigur asta te va ajuta. Probabil că e moştenire de familie, îl aud pe taică-tău urlând

din tribună. Eu n-aş face asta în locul lui, cel puțin nu atunci când stă lângă tatăl meu.

Tatăl meu e mai mare decât tatăl tău. N-am înțeles chestia asta când am auzit-o prima dată. Copiii admirând violența părinților lor, ba chiar aspirând la ea. Presupun că şi eu am procedat la fel. Voiam să fiu înalt ca el, puternic ca el, dar credeam că toate astea sunt pentru că noi eram altfel. Eu *eram* el. Dacă aş fi putut fi altceva, mi-aş fi dorit asta şi mai tare.

— Gata, băieți! Să jucăm!

Tatăl tău încă urlă. Nu descifrez cuvintele, dar văd cum dă din mâini şi cum arată cu degetul. Tatăl tău urlă mai tare decât suportă vocea lui, făcând spume la gură, ca berea caldă pe care o împroaşcă peste tot. Nu e primul care o face. Paharele ieftine de plastic nu sunt menite certurilor, iar băncile alea sunt lipicioase ca banda contra muştelor.

Să te împăunezi. Mă întreb de ce procedează oamenii aşa. Mă îndoiesc că umflatul pieptului a impresionat vreodată pe cineva. Cei mai mulți oameni ar face orice ca să evite o bătaie. Dacă se ajunge la aşa ceva, ar prefera să mănânce un gândac, să lingă nişte bocanci, să-şi înfunde capul într-o toaletă murdară decât să dea un pumn. Problema e că toți ştiu asta, aşa că se înghiontesc ca să vadă cine cedează primul. Se amenință reciproc cu capetele până ce unul se îndepărtează. Se presupune că cineva va ceda întotdeauna primul. Nu şi de data asta. Tatăl tău s-ar aşeza mai bine jos dacă ar şti ce e bine pentru el – prea târziu. Şi-a ales perechea greşită de pantofi în care să-şi verse lăturile.

Tatăl meu e mai rău decât tatăl tău.

Era doar o chestiune de timp. Tatăl tău şi-a înfipt degetul în pieptul tatălui meu, iar acum are degetul rupt. Sunt sigur că doare, dar cred că vederea degetului îndoit pe spate a fost cea mai rea parte. O să se mai uite la el câteva secunde. Acum nu se gândeşte la nimic altceva, ca şi cum totul va fi

bine după ce degetul nu-i va mai pulsa. Durerea a devenit mai suportabilă, aşa că se uită în sus şi vede că tatăl meu e încă acolo. Gândul tocmai îi trece prin minte. Povestea e departe de a se fi încheiat. Tatăl meu nu se va opri doar pentru că tatăl tău plânge de durere. Ce urmează este... inevitabil. Soarele va răsări mâine, noi o să câştigăm partida asta, iar tatăl meu va continua să lovească mult după ce tatăl tău va fi căzut în genunchi. E o chestiune de principiu. „Dacă dai o lecție, fiule, dă-o astfel încât să nu mai trebuiască să o repeți." Tatăl meu crede în meticulozitate.

Ar trebui să-i mulțumeşti. Dacă tatăl tău ar fi fost doar umilit, poate că s-ar fi răzbunat pe tine. Poate că i-ar fi făcut rău maică-tii, surorii tale, fratelui tău mai mic, doar ca să-şi demonstreze bărbăția. Nu va fi doar umilit. Poți să mă crezi pe cuvânt. Nu va exista bărbăție de demonstrat sau orgoliu personal de reclădit. Tatăl tău nu-şi va mai ridica niciodată vocea. Îşi va ține capul plecat, va fi politicos, îşi va cere scuze. Va aprecia lucrurile mărunte. Conversația. Hrana solidă.

Vin alți tați. Cred că îl pot opri, dar nu vor reuşi. Convingerea adevărată e ceva rar. Sunt şanse ca ei nici măcar să nu fi văzut ceva. Încă un pumn în dinți în vreme ce ei îl apucă de brațe. Tatăl meu tocmai l-a aruncat pe al tău din tribună. E o cădere de trei metri, dar pun pariu că tatăl tău e bucuros s-o încaseze dacă încetează loviturile. Lecție învățată. Acum, tatăl meu îi va educa pe ceilalți.

Bătaia se transformă în încăierare generală. Pumni zburând. Toată lumea urlând. Puşti de şaisprezece ani practică un sport de contact şi părinții sunt cei care se bat. Tatăl meu *e înfierbântat,* dar e singurul care controlează lucrurile în acest moment. Dă în capete şi în mațe, nu în piepturi şi gâturi. Nu ştiu cum se poate aşa ceva, dar sunt în acelaşi timp ruşinat şi mândru de el. Tatăl meu este eficient, dar de data asta violența adevărată nu vine din

partea noastră. Ceilalți părinți au fost dornici să ia parte. O aşteptau, după ce au aruncat cu insulte tot sezonul. „Ieşi de pe teren! Eşti prost!” „Fiul tău e un ratat nenorocit!” Bărbați hotărâți făcând treburi bărbăteşti.

Apar copoii. Bună sincronizare. Tatăl meu tocmai l-a aruncat pe unul cu capul într-un tomberon. Cred că ăsta e finalul. Fără prejudicii. Ei bine, n-a murit nimeni. Poate că de data asta nu va trebui să ne mutăm.

Nu observasem, dar soarele a dispărut. Un norişor care ne dă două minute de pauză. Aerul e deja mai rece. E plăcut Nu cred că tatălui meu i se va mai permite să urmărească partidele. Bine. Sper să fiu dat afară din echipă. Joc doar ca să-l fac pe el mândru. Se poartă mai bine cu mine când e mândru.

9.
All the Young Dudes

— NU POȚI FACE MĂCAR UN *LUCRU* CA LUMEA, VACĂ PROASTĂ CE EŞTI?

Du-te în camera ta, Uriel. Nu-i poți vorbi aşa mamei tale. Sunt sigură că asta se aşteaptă să spun. Asta ar spune o mamă bună, dar eu n-o voi face. Nu voi spune nimic – niciun cuvânt – pentru că asta l-ar mai ține aici câteva secunde, iar tot ce vreau eu este ca el să iasă din casă, cu fratele şi tatăl lui. Îi vreau plecați. Vreau... orice altceva în afară de ce e acum. Uneori, întrezăresc totul. Sunt clipe, ore întregi chiar, când casa îmi aparține doar mie şi simt... fericire. Nu e fericirea mea; e fericirea altei persoane. Ce-ar fi putut să fie. O altă eu trăind o viață pe care am fost cât pe ce să o am.

Cioburi roşii pe podeaua bucătăriei. Probabil că am călcat pe o bucată de sticlă. Sunt peste tot. Mici fragmente de cristal transformate în diamante de lumina dimineții. E frumos. Poate că aşa e Dumnezeu. Frumusețe strecurându-se printre violențe, croindu-şi drum în ceşti sparte şi ceai vărsat pe jos.

Mi-a ratat capul cu câțiva centimetri. Fiul meu. Terciul era prea fierbinte sau prea rece. Am uitat. Acum, terciul e pe perete, atârnând pe el. Ieri a fost vorba despre altceva, dar am uitat şi asta. Uit multe lucruri, cum ar fi ce am făcut ca să merit aşa ceva. *Ceva* am făcut sigur, ceva suficient de groaznic ca să-l mânii pe Dumnezeu dincolo de orice limită. Doamne, iartă-mi păcatele şi adu-mă înapoi sub aripa ta protectoare. Cel rău trăieşte în mine. Înfloreşte în pântecul meu.

Nasc monştri. Copiii mei sunt cruzi şi răi. Aşa e şi soțul meu, dar eu *i-am făcut* pe copii. Au ieşit din *mine.* S-au născut – de ce mă simt groaznic gândindu-mă că „normal”? Făceau caca; mâncau. Zâmbeau când îi gâdilam. Erau bebeluşi, bebeluşi normali. Erau copiii mei. Mi-ar plăcea să dau toată vina pe George, dar el de-abia dacă a fost acolo în primii câțiva ani. Eu am avut grijă de ei. Au fost cu *mine.*

Am ştiut destul de repede că soțul meu e un om rău. Prea multă băutură, echipa care nu trebuie câştigând la meciurile de rugby, pui atunci când el voia vită la masă. L-aş fi lăsat cu tot cu furia lui, dar familia mea n-ar fi acceptat. Omul să nu despartă – şi cu siguranță nu femeia – ceea ce Dumnezeu a alăturat. Echivalentul catolic pentru „L-ai stricat, îl cumperi”. Mi-am jurat mie, am jurat copiii noştri – copiii *mei...* Lucrurile aveau să stea altfel, mai bine. I-am botezat după îngeri, ca *Dumnezeu* să aibă grijă de ei. Rafael, vindecătorul. Uriel, îngerul pocăinței.

Rafael şi-a înjunghiat fratele mai mic cu un cuțit de friptură când avea doi ani. Micul meu înger. Doctorii au

făcut tot ce au putut. Uriel încă mai are o cicatrice pe umăr, dar îşi adoră fratele mai mare. Sunt ca nişte gemeni, copii la indigo. Amândoi sunt la fel de răi, dar în vreme ce Rafael abia dacă are habar de existența mea, Uriel dă vina pe mine pentru toate. În cea mai mare parte cuvinte, un braț lovit din când în când, o ceaşcă de ceai spartă. Cât despre pocăință, Uriel nu şi-a cerut niciodată scuze pentru ceva. Nu cred că o să înceapă cu mine. Eu... eu am renunțat la ei. E groaznic ce spun ca mamă, dar aşa am făcut. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu ei. Cu excepția lui Samael.

Nu mi-am dorit un alt copil. Ha! Mai degrabă mi-aş fi scos ochii decât să am un alt copil. Rafael era un plod demonic, iar Uriel îi călca pe urme. Întrezărisem deja cum va fi viața mea. Soțul meu era de altă părere.

Samael a fost nerăbdător să se nască. Şi-ar fi croit drum afară cu unghiile dacă ar fi trebuit. Îmi aduc aminte când mi l-au pus prima dată la piept. Am plâns; nu m-am putut opri. Avea aceeaşi față, aceiaşi ochi reci ca şi ceilalți. Nu şterseseră bine sângele de pe el. Arăta ca şi cum diavolul însuşi ieşise din trupul meu. Însă nu a plâns ca frații lui. A stat demn în frig şi în lumina strălucitoare şi s-a uitat fix la tot ce se afla în jur şi la forma nedefinită pe care o reprezentam eu pentru el. Mi-am zis: poate că ăsta nu mă va urî atât de mult.

Am ales să-l ajut, doar pe el. Fiul meu n-avea să fie niciodată bun sau amabil. Ştiam asta. Era plin de furie, de violență, ca orice iese din mine. Dar dacă ajungeam cumva la el, poate că reuşeam să îndrept furia şi violența spre altceva, spre ceva mai bun. Fiul meu era un ucigaş. Ştiam că eu nu-mi pot răscumpăra păcatele, dar poate că el reuşea să şi le răscumpere pe ale lui îndeplinind lucrarea Domnului. L-am botezat Samael, furia lui Dumnezeu, Îngerul Morții.

Astăzi o să stea cu mine, ca în majoritatea zilelor. Îl scot în grădină şi îl învăţ ce pot. În cea mai mare parte cum să aibă răbdare. Un pic de autocontrol. Poate fi atât de precis, blând chiar, atunci când vrea, dar nu se întâmplă uşor. Ca să spun adevărul, nu e cine ştie ce grădinar, dar n-a ajuns încă să rănească pe nimeni îngrijind florile. Deocamdată, asta va trebui să fie suficient. Nu ştiu cât de mult timp îl mai pot învăţa. De-acum e un tânăr adult, iar taică-său va începe să se ocupe de el în curând.

De multe ori, aproape că am renunţat, dar n-o să ajung să mă sinucid. Şi-aşa Dumnezeu mă urăşte destul. Rămân în viaţă din pricina lui Samael. Habar n-am cât de mult mă ascultă. Habar n-am dacă ajung cumva la el sau mă amăgesc singură, dar insist. E tot ce mi-a rămas, asta şi nişte cioburi de sticlă într-o baltă de ceai.

10.
Old Man

I-ai făcut rău pentru ultima dată, tată. Ţi-o promit.

Mă întreb dacă vei vedea ironia. Eu o văd cu siguranţă. Eu, veriga slabă, fătălăul, molâul. Cel care nu se ridică niciodată la nivelul aşteptărilor. Cel care nu e niciodată suficient de bun, suficient de rapid, suficient de crud. De ce, *tată?* Dacă suntem aceeaşi persoană, de ce nu mă poţi iubi aşa cum îi iubeşti pe fraţii mei? Dacă eu sunt tu, de ce mă urăşti atât de mult?

E din cauza mamei? Îi iei pe fraţii mei la vânătoare şi pe mine mă laşi în urmă. Cu cine crezi că o să-mi petrec timpul? N-am prieteni; tu te-ai asigurat de asta. O am pe ea, şi ştii ce? Sunt recunoscător. Eu *sunt* tu, dar dacă mi-aş

putea reteza membrele ca să fiu ca ea, n-aş ezita să o fac. Ea e mai bună decât noi. Tu nu vezi asta, dar chiar este. E mai puternică, în felul ei. Asta te sperie? Că s-a ataşat cumva de mine? Cred că da. Şi, cine ştie, poate că aşa a făcut. Poate că genetica nu înseamnă totul. Adevărat sau nu, cred că vezi ceva din ea în mine şi asta te sperie de moarte.

Poate că singura diferenţă dintre noi e că eu o iubesc şi tu n-ai iubit-o niciodată. În cele din urmă, nu contează. Ai avut dreptate. Nu sunt la fel de puternic ca tine. Nu sunt nici măcar la fel de puternic ca fraţii mei, nu sunt la fel de ambiţios, nu sunt la fel de dornic de a arăta întregii lumi cât de puternic sunt. Însă ei sunt. Ei seamănă foarte mult cu tine.

Şi eu semăn cu tine, indiferent că îţi place sau nu. Nu voi putea niciodată să *nu* fiu ca tine. Poate că de-asta pot face chestia asta. Sunt tot ce eşti tu. Tu spui dedicat, eu aud lipsit de inimă. Tu spui eficient, eu aud vicios. O distincţie fără diferenţă! Tot ce urăsc la tine se regăseşte în mine. Eu sunt tu. E de ajuns o privire în oglindă ca să ştiu asta. E dincolo de genele noastre. Împărtăşesc dorinţele tale, temperamentul tău, ceea ce-ţi place şi ceea ce nu-ţi place. Nici eu nu suport slăbiciunile mai mult decât tine. Fraţii mei simt exact la fel. Ne-ai educat bine, tată. Adulmecăm slăbiciunile de la un kilometru distanţă.

Slăbiciune. Cum ar fi cea a unui om mai preocupat de el însuşi decât de cei din specia lui. De fiecare dată când ne antrenăm, de fiecare dată când pleci la o vânătoare, vorbeşti de noi ca fiind eroi ai poporului nostru, ca şi cum ăsta ar fi premiul. Ca şi cum ei nu ne-ar vedea exact aşa cum suntem: o eroare. Facem ce facem ca să-i salvăm pe alţii, nu pe noi înşine. *Noi... am murit* acum trei mii de ani. Ceea ce a rămas este... nu ştiu ce anume, dar ştiu că poporul nostru nu va dori să aibă de-a face cu asta. Tu eşti egoist, arogant.

Ştii ce înseamnă astea, tată? Să-ți dau un indiciu. Nu sunt puncte-forte.

Slăbiciune. Ca aceea a unui om care lasă trădătoarea să scape în Mallorca. Generații nenumărate urmărindu-le pe tot globul, iar tu nu le-ai putut găsi nici măcar într-un orăşel de pe o nenorocită de insulă. De ce te-ai dus singur? Pun pariu că frații mei le-ar fi găsit.

Slăbiciune. Ca aceea a unui om care nu şi-a putut salva rudele. Ei le-au găsit pe trădătoare! Ei au legat-o pe una dintre ele de un scaun! Frații tăi ar fi în viață acum dacă te-ai fi dus cu ei. Totul s-ar fi terminat. Am putea să ne oprim. Ne-am putea odihni, trăi, muri, am putea face ce vrem. Eu aş putea picta, grădinări, cânta la chitară, oricare dintre miile de lucruri despre care spuneai că ne irosesc timpul.

Poți adulmeca mirosul acum, *tată?* Pentru că frații mei pot.

E amuzant dacă te gândeşti mai bine. Tu m-ai învățat să mă bat, să vânez. M-ai învățat să ucid, dar mama a fost cea care mi-a arătat cum să scap de *tine.* Ea şi cu mine petrecem ore nenumărate lucrând în curte. E cea mai bună parte a zilei, zău. Mi-a luat ceva vreme, dar a început să-mi placă liniştea. Munca e grea. Ştiai că ne-ai cumpărat o casă cu un sol prost? Trebuie să ne alegem plantele cu atenție pentru că cele mai multe mor acolo. În fundul grădinii sunt doar clopoței cățărători. Frunze în formă de inimă, flori mici şi purpurii. Ai şti dacă i-ai vedea. E un soi de plantă invadatoare, cam ca noi. Trebuie să o ții sub control sau se răspândeşte ca o buruiană. Nu pare cine ştie ce, dar e un soi teribil de rezistent. Se întinde prin semințe, ba chiar şi prin rădăcini. Dacă îl plantezi, va găsi o cale de a creşte.

Iar plantarea lui e uşoară. N-ai crede cât de uşoară e. Laşi sămânța pe sol, cu blândețe. „La naiba! Tata a fost atât de aproape în Mallorca! Pun pariu că a trecut pe lângă ele de câteva ori.” Doar atât. Nu e nevoie să sapi, o poți arunca în

trecere. „O, unchiului Charles îi plăcea cântecul ăsta! Uneori îi duc dorul... Ce păcat că era singur când l-au omorât! Un ghinion nenorocit, dacă mă întrebi pe mine.”

Ai grijă la clopoțeii cățărători! Dacă îi plantezi, vor găsi o cale să crească.

N-aş putea desface ce am făcut nici dacă aş încerca. A fost nevoie cam de o săptămână înainte ca frații mei să adulmece mirosul de sânge în apă. Sângele tău. Erai prea plin de tine însuți ca să observi, dar ei ți-au dat târcoale săptămâni întregi. Chestia nostimă în legătură cu faptul că toți suntem la fel este că asta ne face pe toți înlocuibili. Piese de schimb standardizate. Poți înlocui una cu alta.

N-ar fi trebuit să te comporți aşa cu ea. Niciodată. Ea n-a meritat nimic din toate astea, iar tu în mod cert n-ai meritat-o pe ea. Poate că nu sunt la fel de puternic ca tine, la fel de *dedicat,* dar e ceva ce tu eşti, iar eu nu.

Acum, eşti pradă, tată. Venim după tine.

11.
Mother and Child Reunion

Băieții mei stăteau tăcuți. Zâmbind. Civilizați. Soarele se găsea în locul perfect, trăgând cu ochiul prin colțul ferestrei cu vitralii. Dungi galbene de lumină gonind pe pereți. Era atât de perfect, încât tot aşteptam ca păsările să cânte. Se aliniaseră toate pe o ramură, tăcute, aproape solemne. Nu erau singurele. Nu se auzeau țipete din bucătărie. Nimic aruncat pe jos, nimic spart. Una din acele rare... dimineți senine când mă simt oribil pentru că îi urăsc.

Dar asta simt. Îi urăsc deoarece mă fac să-i urăsc, respingând iubirea necondiționată a unei mame până ce nu

mai rămâne altceva în afară de condiții irațională. Îi urăsc pentru că mă fac să cred că greşesc, că ei nu mi-au răpit nimic pentru că nu era nimic de răpit, de fapt. Îi urăsc pentru că mă fac să cred că sunt incapabilă de iubire, pentru că mă fac să mă simt pustie, defectă, ca o leoaică ce naşte şi apoi îşi mănâncă puii fără pauze. Îi urăsc pentru că mă fac să cred că eu sunt monstrul.

Casa e pustie acum. Ar trebui să fiu fericită, dar nu suport nici măcar propria-mi companie.

Oh! Aud paşi sus. Aş fi jurat că Samael a plecat cu frații lui.

— Samael? O să întârzii la şcoală.

— Nu mă duc.

— Cum?

— ...

Nu e în camera lui.

— Samael, unde eşti?

— Aici.

E în camera mea. Celorlalți nu le pasă, însă Samael mi-a respectat mereu spațiul intim. Ce l-a adus aici trebuie să fie important, cel puțin pentru el. Ce Dumnezeu se petrece aici? Sertarele de la dulap sunt deschise. Peste tot pe pat sunt împrăştiate haine.

— Ce faci?! Astea sunt hainele mele? Ştii că nu-mi place să te atingi de lucrurile mele.

— Ai prea multe haine. Nu ştiu care îți plac.

— Ai luat-o razna, Samael. Pune-le înapoi de unde le-ai luat, te rog. Dacă te grăbeşti, o să reuşeşti să ajungi la şcoală la timp.

— Voiam să-ți împachetez toate lucrurile, dar am găsit doar valiza asta. Nu încap toate şi nu ştiu care îți plac mai mult. Eu doar... Trebuie să-mi spui care îți plac.

E supărat, cu adevărat supărat. Nu cred că l-am văzut vreodată aşa. Se simte... îndrăzneala din ei, din ei toți. Gata,

acum. Curajul a dispărut. E doar un copil speriat care cere ajutorul mamei lui.

— De ce să-mi fac valiza? Unde plecăm?

— Nu plecăm; tu pleci. Cât de departe de aici se poate. N-ai prea mult timp. Ia ăştia.

— Ce e cu ei? De unde provin banii ăştia?

— Unii sunt ai tatei; restul sunt economiile mele de peste vară. Ăştia sunt toți; ia-i.

— Ai furat banii tatălui tău? Samael, mă sperii. Trebuie să-mi spui ce se petrece.

— ...

— Samael!

— NU E TIMP!

E furios. A plănuit totul, orice ar fi, iar acum îi distrug planurile cu prea multe întrebări.

— Nu plec nicăieri înainte de a-mi spune...

— O să te omoare!

Există o replică corectă la aşa ceva, un răspuns normal. Cine? Bineînțeles că nu o vor face. Îți imaginezi chestii. Aş da orice ca să rostesc astfel de lucruri şi să vorbesc serios, dar adevărul e că ştiu cine. Şi mai ştiu că are dreptate. În sinea mea am ştiut mereu că va veni această zi. Am sperat doar că nu Samael va fi făptaşul.

— Când?

— În după-amiaza asta, înainte ca tata să vină acasă. Trebuie să pleci. Acum, eşti liberă, mamă.

— Liberă? Nu vreau să fiu eliberată de tine, Samael. Niciodată.

Ce fel de mamă îşi abandonează copiii?

Sunt eu genul ăsta de mamă? Ştiu că nu vreau să fiu. Îi pot lăsa *în urmă.* Din punct de vedere legal, sunt adulți şi ştiu că nu-mi vor duce dorul. Însă el, el e...

— O să mă descurc

— Ai şaisprezece ani!

— Îi am pe frații mei.

Exact de asta mă tem. Acum, ştiu că pot pătrunde până la el. Cu greu, dar pot. Fără mine, el se va... ei îl vor schimba. Vor ajunge să stoarcă luminița care zace în el până ce nu rămâne altceva decât întuneric, până ce el ajunge exact ca ei.

— Hai cu mine, Samael. Putem pleca împreună, tu şi cu mine.

— Nu pot. O să ne caute. Nu se vor opri până ce nu ne găsesc. Dar...

— Dar ce?

— Dar pe *tine* nu te vor căuta.

— ...

Se vede ruşinea în ochii lui când spune asta. Eu nu merit efortul. M-ar ucide dacă le-ar fi la îndemână, dar nu le pasă suficient de mine ca să mă vâneze. Îl cred. Ce mă doare cu adevărat este că nu de aceea rămâne el. Aş fi vrut să fie aşa. Aş fi vrut asta cu disperare, dar n-o face pentru mine. Rămâne deoarece crede că e unul dintre ei, la fel ca frații şi ca tatăl lui. Şi mai crede şi în nebunia care îi face să se scoale dimineața. Rămâne pentru că eu am eşuat.

— Spune ceva, mamă.

— ...

— Ei *n-o* să se oprească.

— Cum?

— Ei n-au să se oprească până ce nu ne găsesc. Nu „n-o să se oprească”. Vorbeşte limpede, Samael, ca să fii mereu bine înțeles. Spune mereu ce vrei să spui şi spune-o clar.

— Da, mamă.

— Şi nu încerca să fii ce nu eşti. Fii... fii cea mai bună versiune a ta.

— Ştiu. Trebuie să...

Oare e-n regulă dacă îmi îmbrățişez fiul câteva clipe?

E atât de puternic, însă îmbrățișează tot ca un copil, ca şi cum s-ar ascunde de lume în brațele mele. Poate că mă înşel. Poate că va ajunge... altfel. Habar n-am, dar doar până aici l-am putut îndruma. Dacă aş avea doar o jumătate de suflet, l-aş certa, i-aş spune să-mi bage toate hainele înapoi în sertare. Aş înfrunta furtuna care vine ca un om normal. Ca o mamă. Acum, ştiu că nu sunt nici una, nici alta. Oricât ar fi de groaznic, nu mă pot abține să cred că Samael are dreptate. Acum, sunt liberă. Doamne, iartă-mă, te rog, şi protejează-l pe fiul meu.

12.
Children of the Revolution

— Băieți, am ajuns acasă!

— ...

Mor de foame! Mă întreb ce avem la cină. Sper doar să nu fie *quiche.* Ar fi trebuit să spun ceva când a preparat aşa ceva prima dată, dar o instruisem în legătură cu altceva în noaptea de dinainte. Nu poți certa mereu oamenii; cearta îşi pierde efectul. Trebuie să laşi unele lucruri să treacă. Am lăsat *quiche*-ul să treacă. *Quiche.* Până şi numele e idiot. L-aş putea tolera la micul-dejun – e doar o tartă mai acătării, ce naiba, dar la cină ar trebui să fie carne. Carne din plin. Nu cred că cer prea mult. Aşa e. Poate găti altceva dacă a făcut *quiche.* N-am să mă supăr. Nu voi țipa şi nu voi arunca cu diverse. O să-i explic cu calm că de acum înainte *quiche* nu mai înseamnă o cină acceptabilă. Punct.

De ce e aşa de întuneric aici? Şi ce-i cu mirosul ăsta? Să fie ceară? La dracu', dacă e vorba din nou despre unul dintre proiectele ei, o s-o pun în lanțuri în hambar. Ce

mama naibii? Aici sunt mai multe lumânări decât la o nuntă indiană. Habar n-am dacă sunt lumânări la o nuntă indiană, dar dacă ar fi, ar fi mai puține ca aici. O, ce bine, băieții sunt aici. Poate că vreunul dintre ei îmi poate explica prostia asta.

— Ce e cu lumânările, copii? Care dintre voi are o întâlnire?

E ceva ciudat la ei. Hainele lor, cred. Da, asta e. Cămăşi băgate în pantaloni. Arată ca şi cum vor să-şi facă poze pentru carnetele de şofer. Poate pentru un interviu de slujbă.

— Nu vă holbați la mine. Livingul nostru arată ca un loc de întâlnire al unei secte. Serios acum, ce facem aici? Convocăm demoni? Invocăm ploaia?

— ...

E clar că au ceva de gând. N-au fost niciodată atât de tăcuți. O surpriză? Nu e ziua mea de naştere. Sau măcar nu cred că e ziua mea de naştere. Să fie a ei? A unuia dintre ei? Rahat... o să par iarăşi un nemernic, nu-i aşa? Îmi tot spun să fac semne într-un calendar, dar oricum nu mă uit niciodată la chestia aia. E de-ajuns că trebuie să sărbătorim chestia asta. Nu am chef să mă gândesc în fiecare an la ceva care ține de... *ei.* Nu-i de mirare că femeile sunt cele care fac mare tărăboi pe tema asta. Se transmite copiilor şi, înainte să-ți dai seama, toată lumea crede că eşti o persoană rea pentru că n-ai adus acasă un nenorocit de cadou. Oamenii ar putea măcar să anunțe că se apropie ziua lor... cu zece zile înainte. Chestie de etichetă. Aşa ar fi decent să se procedeze. N-ar mai exista nimic din toată povestea asta cu „O, nu! Ai uitat! N-o să-ți spun nimic, pentru că ar fi o grosolănie, dar tot eşti un nesimțit”.

Şi totuşi, de ce să stea în întuneric cu o grămadă de lumânări aprinse? Mai mult, ar zâmbi sau ceva de genul

ăsta dacă ar fi o aniversare. Arată de parcă cineva le-a furat banii pentru masa de prânz.

— Ce e cu fețele astea lungi? A murit cineva?

— ...

O, la naiba!

— Of, haideți, băieți. Serios?... Uriel, răspunde-mi când vorbesc cu tine!

— Acum, şeful e Rafael. Lui îi răspund, nu ție.

— Rafael e şeful? Abia dacă ştie să-şi lege şireturile la pantofi! Gata cu tâmpenia asta. Oricare ar fi motivul pentru care sunteți supărați, o să vă recompensez. Promit. Stați aşa. E din cauza fetei ăleia? Raf, era periculoasă; ai încredere în mine în privința asta. Virtuoasa Gloria Steinem cu țâțe în vânt, rahat. Te vezi schimbând scutece? Gătinduți singur masa? Doamne, fereşte-ne pe toți! Oricum, te-ar fi părăsit înainte să-ți dai seama.

— ...

— O, la dracu', încă nu mi-a sosit ceasul, băieți. Ştiți bine asta. Şi cu tine ce e, Samael? Te-au convins să intri şi tu în chestia asta? Te-au amenințat?

— ...

Un zâmbet. Nu chiar, mai mult un rânjet. Recunosc mândria când o văd. Nuuu, nu se poate. Sau se poate? Ha! El a făcut asta. Nu-mi vine să cred, dar rahatul ăsta mic a făcut asta.

— Te rog. Nu acum. Nu... astăzi!

— Nu mă ruga, tată. E nepotrivit.

Mă rog? Cred că da. Nu ştiu de ce mă mai obosesc. Nu faci aşa ceva spontan. *Eu* n-aş face-o. Au plănuit chestia asta, probabil de săptămâni. Sunt decişi şi nu există răzgândire. Şi totuşi, Samael... Habar n-aveam că are vână în el. Nu credeam niciodată că am s-o spun, dar cred că maică-sa a reuşit, în cele din urmă, să scoată un bărbat din

el. Cu atât mai bine pentru el. Cu atât mai bine pentru ea, cred. Din punctul meu de vedere, nu e cine ştie ce, dar...

Presupun că ar fi trebuit să mă aştept la asta. Eram mai mic cu un an decât Rafael când am făcut-o. Ce zi nenorocită a fost aia. Am făcut-o în curte. Oribilă vreme, dar ăsta nu e genul de lucru pe care să îl reprogramezi. Era umed şi rece. Al naibii de rece. Vântul era atât de puternic, încât ploua dintr-o parte. Îmi amintesc că părul tatei se înfoia în toate părțile. Doream ca el să şi-l țină pe loc. Mi se părea că era... nepotrivit. L-am iubit pe tata. Am vrut să moară cu o urmă de demnitate. În cele din urmă, nu a mai contat. Oricine arată ca un idiot cu gâtul tăiat. Cu toate astea, era rândul meu să conduc, în sfârşit. Eram atât de mândru de mine. Tânăr şi prost. Țin minte că speram ca el să fie mândru de mine. Cred că era, prostul ăla bătrân.

— Unde veți pleca, copii?

— Ce te face să crezi că plecăm undeva?

— Nu văd prelata. Niciunul dintre voi nu-şi face vreodată curățenie în cameră. Nu vă ridicați nici măcar prosopul de pe podeaua băii. Nu vă văd pe niciunul frecând covorul când chestia asta se va fi terminat.

— ...

Au dreptate. Vorbăria e o prostie. Le-am spus-o de un milion de ori. Mă bucur să văd că au ascultat. Deci asta e. Gata cu mine. Eu doar... La dracu'! Patruzeci şi cinci de ani. Cam 45 *de miliarde* de regrete. Cel mai mult mi-am dorit să fi fost al doilea născut. Încă aş fi vânat, sau le-aş fi prins deja. Mă pricepeam la asta. Chiar mă pricepeam. Să creşti copii e mult mai greu. Şi uite cum te răsplătesc.

Cred că n-am să mai ajung să cumpăr barca aia până la urmă. Am economisit bani pentru asta de când... de când s-a născut Samael. La naiba, atâta vreme! O barcă. Nu ştiu la ce mă gândeam. Eu şi băieții, un lac mare undeva. Tata şi cu mine obişnuiam să pescuim împreună. Îmi plăcea. N-am

prins niciodată nimic, dar erau momentele noastre, doar noi doi. Fără fraţi. Nu l-am dus pe Raf la... O, la naiba cu asta! Îşi poate cumpăra propria barcă nenorocită dacă vrea. Nemernic nerecunoscător!

— Bine, băieţi. Hai să terminăm cu asta.

— Ultimele cuvinte?

— ...Mda. Voi, amărâţilor, habar n-aveţi ce faceţi.

Antract

The Fox and the Hound[19]

AD 415

Vulpea

Hypatia[20] încerca să aducă viitorul mai aproape, însă în fiecare noapte visa la trecut. Se vedea străbătând coridoarele Marii Biblioteci. Mirosea pergamentele vechi, scăldate în lumina celor mai strălucite minţi ale lumii. Bineînţeles că Hypatia nu văzuse niciodată Biblioteca. Rămăşiţele acesteia fuseseră distruse cu o jumătate de secol înainte ca ea să se nască. Finalul unei agonii de cinci sute de ani, care

[19] Vulpea şi Ogarul (în lb. engl. în text) (n. tr.).

[20] Hypatia din Alexandria (360-415 d.H.) a fost o matematiciană, filozoafa şi astronomă greacă ce a trăit în Egiptul roman, la Alexandria. A fost o filozoafă neoplatonistă, care a încurajat folosirea logicii şi a matematicii împotriva misticismului. A fost ucisă de un grup de creştini care o acuzau de producerea unor tulburări religioase în oraş (n. red.).

începuse cu Ptolemeu al VIII-lea[21]. Cu toate astea, Alexandria ținea la trecutul ei. Amintiri, groase ca mierea, se scurgeau prin zidurile oraşului şi şiroiau pe solul pe care odinioară păşiseră Euclid[22] şi Apollonius din Rodos[23].

Elevă a lui Theon din Alexandria[24], un om căreia ea îi spunea tată, Hypatia devenise una dintre cele mai strălucite minți ale vremii în matematică. De asemenea, era filosof şi astronom avid. Mai mult decât orice altceva, Hypatia era o excelentă profesoară. Le preda creştinilor, evreilor şi păgânilor deopotrivă. Preda la şcoală şi pe străzi. Aborda pe oricine dornic să asculte, indiferent că avea în mână o sabie sau o mătură. Hypatia era plăcută şi respectată. Cu timpul, căpătase influență în oraş; ajunsese să participe la întâlniri

---

[21] Ptolemeu al VIII-lea (c. 184-116 î.H.), poreclit Physcon, a fost unul dintre regii dinastiei Ptolemaice din Egipt. Era fiul mai mic al regelui Ptolemeu al V-lea şi al reginei Cleopatra I. Domnia sa a fost caracterizată de un conflict politic şi militar aprig cu frații săi mai mari, Ptolemeu al VI-lea şi Cleopatra a II-a (n. red.).

[22] Euclid (323-285 î.H.), numit şi Euclid din Alexandria, a fost un matematician grec care a trăit şi a predat în Alexandria în Egipt, în timpul domniei lui Ptolemeu I (323-283 î.H.) (n. red.).

[23] Apollonius din Rodos (c. 295-c. 230 î.H.) a fost poet elen şi bibliotecar la Biblioteca din Alexandria. Este cunoscut mai ales pentru scrierea *Argonautica,* epopee celebră a Antichităţii (n. red.).

[24] Theon din Alexandria (c. 335-c. 405 d.H.) a fost un savant şi matematician grec care a trăit în Alexandria, Egipt. A editat şi aranjat *Elementele lui Euclid* şi a scris comentarii la lucrările lui Euclid şi Ptolemeu. Fiica sa, Hypatia, şi-a câştigat, la rândul ei, faima de matematician (n. red.).

politice rezervate de obicei bărbaților şi devenise sfătuitor al lui Orestes[25], prefectul roman al Alexandriei.

Mişcarea împotriva ştiinței, care începuse odată cu ultimii faraoni, se intensificase sub domnia romană. Hypatia lupta împotriva ei cum putea mai bine, pentru ea însăşi, evident, dar cel mai mult pentru oraş. Îşi zicea că materialul din care era făurit oraşul era cunoaşterea. Oameni de diverse credințe, culori sau ambiții uniți de curiozitate. Filosofia, matematica, lucruri care extindeau limitele spiritului uman formau o plasă invizibilă care susținea oraşul ei, lumea ei. Acum, Biserica încerca să destrame acea plasă, sub pretextul cuvântului lui Dumnezeu. Un pretext cusut cu ață albă, dacă era nevoie de aşa ceva. Hypatia ştia că totul se rezuma la ură. Ură față de evrei, față de păgâni, față de oricine era diferit, față de cei care îndrăzneau să întrebe.

Ogarul

Peter aştepta să moară. Nepoții lui îşi omorâseră deja tatăl şi aveau să vină în curând după el. Peter îşi spunea că asta nu însemna ceva rău. Uneori îşi socotise viața lipsită de sens, dar încercase mereu să obțină cât mai mult de la ea. Călătorise prin lume, văzuse lucruri la care cei mai mulți oameni visează doar. Peter se socotea norocos. Nu încerca să se ascundă şi nu fugea de nimeni. Încerca să se bucure cât putea de bine de ceea ce el numea pensionare. Trăieşte fiecare zi ca şi cum ar fi ultima, genul ăsta de lucruri. Peter avea gura mare. Vorbea, şi vorbea, şi vorbea. I se păruse firesc când noul episcop al Alexandriei îi oferise o poziție de lector. Peter nu era un om religios, dar îi plăcea să citească

[25] Flavius Orestes (d. 28 august 476) a fost un general şi un politician roman care, pentru scurt timp, a condus Imperiul Roman de Apus (în 475-476) (n. red.).

din scripturi, căci ele contribuiau la adăugarea de efecte dramatice vorbelor lui, o chestie care lui îi plăcea enorm.

În schimbul oportunității primite, Peter realiza, din când în când, „servicii" pentru Biserică, servicii pentru care era extrem de potrivit. Nou-numitul episcop nu pierduse deloc timpul în eforturile lui de a scăpa oraşul de evrei şi de păgâni. Toate sinagogile fuseseră închise cu un an înainte. Evreii fuseseră alungați din oraş, iar bunurile lor fuseseră confiscate de Biserică. Pe episcop nu-l interesa maniera în care fuseseră realizate toate astea, şi nimeni nu punea întrebări când instinctele mai violente ale lui Peter se făceau auzite pe deasupra capetelor lor. Peter îşi spunea că aranjamentul era bun pentru ambele părți. Era un om norocos.

Aşa că, atunci când episcopul i-a povestit despre un filosof păgân, o femeie, care practica magia neagră şi „vrăjea oamenii prin capacitățile ei satanice", Peter nu a acordat mare importanță. Episcopul rostea mereu prostii. Peter socotea că pentru efectul lor dramatic. Lăsând alegoria deoparte, era vorba despre o cerere simplă. Femeia era un spin în coasta episcopului şi Peter trebuia să-l scape de ea. Simplu.

Era o zi ciudată. Nicio navă în port. Oraşul era plin de spații pustii. Până şi vântul sufla în direcția greşită. Nu conta. Peter avea un plan. Avea să-şi observe prada timp de o zi, să găsească un moment potrivit în rutina ei, apoi, a doua zi, să o facă dispărută pe vecie. Planul era simplu, aşa cum îi plăcea lui Peter, dar care nu admitea soluții de rezervă, cum ar fi ca Hypatia să se apropie de el pe stradă, imediat după ce îşi începea pânda.

Peter nu prevăzuse însă cât de fermecătoare era prada lui. Hypatia era inteligentă, evident – vrăjitoarele adesea sunt aşa –, dar era mai mândră decât cele mai multe femei, emanând o forță şi o încredere de sine cum Peter rareori

întâlnise. Era atrăgătoare, nu în sensul sexual – relatări despre Hypatia arătându-şi sângele menstrual ca răspuns la cererile bărbaților arătau clar că nicio idilă romantică nu era posibilă. Era, pur şi simplu... interesantă, aşa cum cei mai mulți dintre oameni nu erau. Iar fascinația exista de ambele părți. Deşi era prea puțin interesat de filosofie sau matematică, Peter avea un intelect ascuțit ca o lamă. Hypatia l-a plăcut imediat. S-au plimbat ore întregi, de la porțile lunii la porțile soarelui. A doua zi, şi în ziua următoare, nimeni nu a dispărut.

Nori negri se adunau deasupra oraşului. Peter era agitat. Ploaia însemna că nu va exista nicio plimbare; lipsa plimbării însemna că nu va fi nicio întâlnire cu Hypatia. A decis să-i viziteze şcoala, nesigur dacă invitația pe care o primise fusese sinceră sau îi fusese făcută din simplă politețe. A ajuns la şcoală ud până la piele şi ciudat de pleoştit. Hypatia l-a întâmpinat cu un zâmbet larg şi l-a poftit să ia un loc. Îşi învăța elevii cum să construiască un astrolab. Peter nu ştia nimic despre astronomie. Nu ştia că Hypatia scrisese comentarii pe marginea Tabelelor lui Ptolemeu şi nici că era cunoscută pentru întocmirea propriilor hărți stelare. Termenul „astrolab” ieşise din gura episcopului alături de cuvinte precum „vrăjitorie” şi „demonism”, însă în mintea lui Peter ele nu-i sugeraseră niciodată un instrument atât de precis şi de complex.

Întrebată asupra scopului, Hypatia i-a explicat cum putea fi folosit instrumentul pentru a calcula altitudinea corpurilor cereşti, pentru identificarea planetelor şi a stelelor etc., etc. Hypatia a adăugat că astrolabul era un instrument, practic, derivat dintr-un model mecanic al cerurilor, model pe care ea l-a numit „sferă inelară”. Lipsa de reacție a lui Peter nu a făcut decât să intensifice entuziasmul evident al Hypatiei, aşa că l-a tras pe Peter în biroul ei, unde un alt dispozitiv zăcea pe birou. Peter a înțeles imediat pasiunea ei. Nouă

inele gradate mişcându-se în toate direcţiile în jurul unei sfere mai mici. Oricare i-ar fi fost scopul, acea „sferă” era cel mai uluitor concept pe care el îl văzuse vreodată. Şi atunci s-a întâmplat totul.

Evrika! Neuroni sărind în toate direcţiile, puncte conectate între ele într-o fracţiune de secundă. Epifanie. Hypatia era sclipitoare, puternică, mai mândră decât majoritatea. Ştia despre stele şi planete îndepărtate. Construia dispozitive menite navigării prin ceruri. Avea o sferă în biroul ei. Oare chiar aceea era *sfera?* Oare soarta îl favorizase într-atât încât să se împiedice de trădătoare pe stradă, încât ea să-l invite în biroul ei şi să-i arate dispozitivul pe care ei îl vânau de mai bine de o mie de ani? Peter a ieşit de acolo fără să rostească o vorbă.

Pe drumul spre casă, Peter nu a simţit ploaia. Putea pune capăt chinului familiei sale. Putea pune capăt vânătorii. Avea să fie un erou, poate chiar avea să primească bonusul de a i se îngădui să trăiască. Peter ştia că visa cu ochii deschişi. Mai întâi trebuia să obţină dispozitivul. Să o omoare pe Hypatia. Nu dorea să facă asta. Să gândească. Trebuia să gândească. Nu ştia cum să folosească sfera şi nici nepoţii lui nu ştiau. Hypatia ştia. Ea va trebui să-i înveţe. După aia, poate, murea. Fiecare acţiune la timpul ei. Peter s-a grăbit să intre în propria casă şi l-a găsit pe episcop şezând în bucătăria lui.

De ce Hypatia încă mai umbla liberă pe străzi, încă mai preda, încă mai respira? Episcopul nu era obişnuit ca dorinţele lui să nu fie respectate. Peter a promis că se va ocupa de asta în acea seară. Episcopul a spus că va trimite un grup de bărbaţi care să-l ajute pe Peter în misiunea lui. *Parabalani,* un ordin de zeloţi înfiinţat ca să aibă grijă de bolnavi, acum ajuns doar o ceată de bandiţi care îndeplineau treburile murdare ale episcopului.

— Nu va fi nevoie de aşa ceva, a zis Peter, însă episcopul a dat clar de înțeles că nu era vorba despre o ofertă pe care cineva o putea refuza.

Din nou, Peter trebuia să gândească. Încă mai exista o cale de a face lucrurile să meargă. Avea s-o convingă pe Hypatia să-şi renege convingerile şi să jure credință Bisericii, ceea ce ar fi însemnat o victorie mai mare pentru episcop şi o şansă ca ea să-l învețe pe Peter cum să activeze sfera. Un plan simplu. Aşa cum îi plăcea lui Peter. În acea noapte, el şi un grup mic de *parabalani* au oprit trăsura Hypatiei pe o stradă pietruită îngustă. Hypatia a zâmbit când l-a recunoscut pe Peter, dar zâmbetul i-a dispărut imediat ce a zărit gaşca din spatele lui.

Peter şi-a pus planul în mişcare. I-a spus Hypatiei că nu trebuia decât să-şi renege convingerile – Hypatia l-a scuipat în față. Următoarele câteva secunde sunt neclare în mintea lui Peter. Îl doare mâna dreaptă. Hypatia zace pe jos, gemând. Planul lui Peter dispare în neant. Un simplu gest de violență îi înnebuneşte pe *parabalani.* Aceştia o târăsc pe Hypatia într-un templu păgân abandonat, o dezbracă la piele şi o atacă cu carapace de scoici până ce din ea nu rămâne decât carne vie. Nebunia se transformă în furie demonică. Indivizii îi scot ochii, o taie în bucăți, fiecare individ cărând câte o bucată sângerândă de carne pe străzi. Bucăți din trupul Hypatiei sunt aruncate grămadă într-un loc public. Peter priveşte, îngrozit, cum speranțele şi visurile lui sunt incinerate, umplând aerul cu miasma de carne arsă.

Hypatia nu era Kibsu. A murit luptându-se cu Biserica, dar ultimul ei gând a fost la Peter. Era prietenul ei, care, în cele din urmă, a trădat-o. Uciderea Hypatiei a durat treizeci şi şapte de minute cu totul, 2220 de secunde de violență care aveau să anihileze o viață de realizări. Una dintre cele mai strălucite minți ale vremii ei avea să fie rememorată

pentru modul în care a murit, şi nu pentru modul în care a trăit. O martiră a filosofiei, un simbol al păgânismului, al virtuții creştine, al luptei pentru drepturile femeilor. Moartea Hypatiei avea să fie folosită de toți pentru a-şi îndeplini propria agendă, dar puțini, poate chiar nimeni, aveau să-şi amintească de femeia care dezbătea filosofie cu străini pe stradă. Extraordinară, şi totuşi arogant de umană.

Cât despre Peter, nepoții lui l-au găsit la două săptămâni după moartea Hypatiei. Le-a spus că îi aştepta.

ACTUL II

13.
Time in a Bottle

1973

Dragă Sarah,

Mă îndoiesc că această scrisoare va ajunge la tine. A trecut mai bine de un deceniu de când n-am mai auzit nimic despre tine. Mă înfioară gândul că întoarcerea mea în China ți-a schimbat părerea despre mine şi că ai ales să pui capăt prieteniei noastre. În ciuda presimțirilor mele, sper doar că ai ales să mă ignori, căci alternativa e de nesuportat. Refuz să accept ideea că lumina ta a încetat să mai strălucească, aşa că îți scriu, sperând că aceste scrisori te găsesc sănătoasă şi în bună dispoziție.

Mă descurc relativ bine în circumstanțele mereu schimbătoare din China. Am trecut prin Revoluția Culturală cât de bine am putut, deşi unele dintre alegerile mele au fost, în retrospectivă, nefericite. Presupun că faptul că scriu această scrisoare este o dovadă că am avut măcar parte de un succes moderat. Am fost ceva mai mult decât un învățător aici, dar meritul pe care îl primesc pentru realizările elevilor mei se pare că este suficient pentru a rămâne în grațiile partidului.

Uneori mă mândresc cu ceea ce am realizat noi într-un timp atât de scurt. Primul nostru satelit lansat în anii '70, mai greu decât sateliții tuturor celorlalte națiuni laolaltă. Astronauții pentru prima noastră misiune cu om la bord au fost deja selectați, deşi nu ştiu dacă programul poate merge mai departe în starea în care ne aflăm acum. Surprinzător, cel puțin pentru mine, munca depusă de mine în ingineria sistemelor primeşte, de asemenea, o atenție reînnoită. Unii dintre elevii mei vor să aplice acele principii la sisteme umane. Găsesc ideea interesantă, chiar dacă cumva neliniştitoare. Succesul de care mă bucur este însoțit de un sentiment proporțional de vină. Au fost excluşi atâția din mediul academic, o întreagă generație de copii educați a fost trimisă la muncă pe câmpurile de orez şi în fabricile de textile. Eu am trecut prin toate muncind. Am cheltuit timp şi resurse divizând atomul şi trimițând maşini în spațiu, în vreme ce poporul meu murea de foame. Am supraviețuit când alții au murit. Sper că vizita lui Nixon va ajuta la restabilirea unui soi de încredere între noi şi Occident. Relațiile cu URSS-ul devin tot mai ostile, iar țara noastră nu îşi mai permite încă un deceniu de izolare.

Recitind cele scrise, îmi dau seama că par un om aflat pe marginea depresiei. Sunt, având în vedere totul, fericit şi prudent de optimist în legătură cu viitorul. Am pus mâna pe pix şi pe hârtie nu ca să mă plâng, ci pentru că m-am gândit mult la tine în ultimele zile. Mintea umană este o chestie extraordinară. Prietenia mea cu tine e profundă, dar e întotdeauna cel mai mărunt şi nesemnificativ lucru cel care îmi aminteşte de ea. Un nor care pare deplasat pe cerul de la răsărit. O poftă bruscă de cafea. Sau, în acest caz particular, un arc.

Am revenit dintr-o vizită în Xinjiang, de-a lungul rutei nordice a vechiului Drum al Mătăsii. Arheologii au descoperit mai multe arcuri în stil scitic care, cumva miraculos, s-au conservat în sol timp de mai bine de trei mii de ani. Toate au fost realizate cu materiale şi tehnici chinezeşti. Toate în afară de unul. Acesta era inscripționat cu simboluri necunoscute, care se potrivesc cu cele din ceea ce tu numeai „proiectul nostru secundar". Ştiu că prietenii noştri din Berlin n-au primit nimic de cincisprezece ani, aşa că presupun că ți-ai pierdut între timp interesul, dar pe arc sunt destule simboluri ca să formeze un text coerent. Poate chiar spune o poveste. Indiferent dacă aceste simboluri te mai interesează sau nu, m-am gândit că te-ai bucura să vezi arcul, aşa că am inclus o poză. Este un instrument frumos construit.

Duc cu adevărat dorul entuziasmului pe care l-am simțit în timpul scurt petrecut în căutările noastre, sentimentului de uimire care însoțea fiecare descoperire. Revederea acestor simboluri mi-a amintit de colierul pe care mi l-ai arătat în prima zi când ne-am întâlnit. Cu greu îmi vine a crede că asta s-a întâmplat cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Eram

atât de tânăr şi de nesigur, convins că nu-mi voi găsi niciodată locul. Iar tu erai mai curioasă şi mai inteligentă decât oricare altă persoană cunoscută de mine vreodată. O singură masă la cantina MIT şi am ştiut că nu voi mai fi niciodată singur cu adevărat. Sper să fie încă adevărat, sper că tu eşti bine şi că rămânem prieteni. Îmi doresc asta cu toată ardoarea.

Al tău prieten credincios,
Qian Xuesen

14.
Higher Ground

Nu ştiu ce mi-a lipsit din California, dar în niciun caz traficul. Cred că San Diego nu e la fel de rău precum LA-ul. Iar Lolei îi place aici, aşa că asta e, dar o să îmi pierd răbdarea dacă maşina asta nu se pune odată în mişcare.

— Deci cine e tipul ăsta, Xuesen?

— Ți-am spus, Lola, e un prieten al bunicii tale. E un om foarte important. A înființat întregul program spațial chinezesc. Înainte trăia aici, dar Statele Unite l-au acuzat că e comunist. De fapt, a ajutat la înființarea Jet Propulsion Laboratory pe vremuri. Acolo lucram eu când locuiam aici.

Păcat că nu mai pot lucra la JPL din nou. Au trecut cincisprezece ani, dar cineva de acolo trebuie să mă recunoască. Ştiu că Sue Finley e încă acolo. La naiba, pun pariu că jumătate dintre femeile alături de care am lucrat sunt încă acolo. Oricum, îmi trebuie o cale să ajung la proiectul sondelor spațiale. O să găsesc eu un subcontractor undeva. Dacă pot, unul din apropiere. Nu vreau ca Lola să-şi piardă iarăşi prietenii, nu aşa de curând. A pierdut prea...

— Mami, pot să văd poza?

— Nu acum, Lola. Sunt la volan.

— Dar eu...

— Niciun dar. Deja te-ai uitat la arc de o sută de ori. Nu s-a schimbat de trei mii de ani. Pun pariu cu tine că nici poza. O, înainte de a uita, diseară ieşim la cină. Unde vrei să mergi?

— Diseară? Nu! Ar trebui să o ajut pe Heather cu temele ei.

— Te poţi uita mâine la televizor cu Heather. Seara asta e seara fetelor în oraş. Noi fetele, nu tu şi Heather... Haide! O să ne distrăm! Poţi comanda ce vrei. Friptură, homar, cinci feluri de îngheţată dacă asta vrei.

— Chiar aşa?

— Nu. Însă am vorbit serios în legătură cu homarul. Sărbătorim. Astăzi ţin prima întâlnire ştiinţifică, Lola. La JPL. Au denumit proiectul Mariner Jupiter/Saturn 1977[26]. Ştiu că e o denumire oribilă, dar se întâmplă. O fac.

— Au folosit calculele noastre?

— Nu cred, nu. Dar nu asta e ideea.

— Ei bine, atunci a fost multă muncă în van.

— N-a fost niciodată vorba despre noi, Lola. Nu contează de unde provin calculele.

— Şi de ce Jupiter şi Saturn? Credeam că ideea era să vizităm *toate* planetele.

---

[26] În august şi septembrie 1977, două nave spaţiale Voyager au fost lansate într-un Mare Tur al Sistemului Solar. În 1973, misiunea a fost numită Mariner Jupiter-Saturn 1977 (MJS '77) şi urma să ajungă doar până la Jupiter şi Saturn. În martie 1977, numele misiunii a fost schimbat în Voyager. În octombrie 1978, o fişă informativă a Voyager a menţionat posibilitatea de a trimite Voyager 2 spre Uranus şi Neptun (n. red.).

— O, denumirea. E un... truc, Lola, ca să se obțină aprobarea bugetului. Încep cu două planete; după aia o să spună: „Dacă tot am ajuns până aici, am putea continua”. Ca tine, când vrei să te duci la bibliotecă.

— Ce? Tu eşti cea care vrea să citească mai mult.

— Bună încercare, Lola. „Dar, maaami, suntem deja aici. Magazinul de discuri e chiar după colț!” La fel e şi în cazul NASA. Au lansat o sondă către Saturn în aprilie. Toată lumea ştie că povestea asta este despre Marele Tur.

— Dacă spui tu.

— Uau, Lola. Încearcă să-ți stăpâneşti entuziasmul. Credeam că o să fii fericită.

— Sunt. Doar că nu cred că au nevoie de ajutorul nostru, asta e tot.

— Au nevoie de ajutor, asta e sigur. Nu prea fac nimic. În ’69, lui Nixon i s-a dat un plan pentru următoarea fază a călătoriei spațiale. O stație spațială americană uriaşă pe orbită. Mai multe nave spațiale. S-a discutat chiar şi despre o misiune cu echipaj uman către Marte.

— Sună mişto.

— Aşa sună, nu? Ştii ce au bugetat, în cele din urmă? Un vehicul spațial reutilizabil.

— Poate ajunge până la Marte?

— Nu, nu. Nu poate ajunge nici până la Lună, ci poate ieşi doar pe orbita joasă, ca toate celelalte.

— Şi atunci ce face?

— E reutilizabil. Mă rog, parte din el este. Nimănui nu pare să-i mai pese de spațiu, Lola. Cu excepția acestei misiuni, Marele Tur; e un pas înainte adevărat.

— Bine. O să-i spun lui Heather că nu mă pot duce la ea. De ce oprim?

— Trebuie să punem benzină.

— Cum, aici? Dar coada ajunge până la stradă!

— Aşa va fi peste tot.

— Atunci de ce nu punem benzină mâine? Nu vreau să întârzii la şcoală.

— N-o să întârzii. Şi nu putem pune benzină mâine. Mâine e doisprezece. Număr de înmatriculare impar, îți amințeşti?

— A, chestia asta. E o tâmpenie.

— Ştiu. Însă tot trebuie să aşteptăm.

— Bine... Hai să stăm la coadă cu toți oamenii impari. Şi acum pot vedea arcul?

— Poza e în geanta mea, dar...

— Dar ce? Vreau doar să mă uit la ea!

— Bine! Dar mai e ceva acolo. N-am avut timp să îl împachetez. Urma să ți-l dau diseară.

— Un cadou?

— Da... Dă-i drumul.

— Mersi, mami! Eu... Ce e ăsta?

— Un calculator.

— Merge?

— Bineînțeles că merge, Lola. De ce ți-aş lua un calculator care nu merge?

— E aşa de mic, că... E supertare, mami. Mersi!

— E mai bine decât un arc vechi?

— Nu ştiu, mami. Unde e poz... nu contează, am luat-o. Eşti sigură că simbolurile ne aparțin?

— Nu sunt foarte sigură, dar alfabetul seamănă mult cu ceea ce e pe colierul tău. E posibil ca una dintre noi să fi sculptat acel arc.

— Şi nu-mi poți spune ce zice?

— Tu poți?

— Ei bine, nu, dar mi-ai spus ce scrie pe colier!

— Ți-am spus ce mi-a zis mama mea. Simbolurile se află undeva în jurnalele noastre. Le putem căuta împreună dacă vrei, dar sunt doar nişte sunete. Va trebui să cunoaştem

limba dacă vrem să citim ce scrie pe arc. Nu sunt sigură că în poza aia e destul ca să descifrăm ceva, dar putem încerca.

— Ar trebui să mergem să-l vedem.

— Arcul? E în China, Lola.

— Şi ce dacă? Nu eşti nici măcar curioasă?

— Bineînțeles că sunt, dar e în China! Marele Tur se petrece aici. Sunt mai curioasă să aflu de ce bunica ta nu a menționat niciodată nimic despre prietenul ei sau despre „proiectul secundar" despre care vorbeşte el.

— Nu ştii despre ce e?

— Nu ştiam nici măcar că maică-mea îl cunoştea. Încă mai am câteva lucruri de-ale ei. Ştiu că a păstrat câteva scrisori; poate că unele sunt de la el.

— A spus că era vorba despre o căutare mică. Sună cam distractiv.

— Cred că a făcut-o deoarece ea a continuat să-i scrie mult timp după ce ne-am mutat. În Rusia, apoi înapoi în California.

— Aşa ceva nu e împotriva regulilor?

— Bine punctat. Nu-mi fac griji în privința scrisorilor; trec prin mai multe căsuțe poştale înainte de a ajunge aici, dar, da, e împotriva regulilor. Dacă e să fiu sinceră, bunica ta şi cu mine le-am încălcat de multe ori.

— Da? Ce ați făcut?

— Era vreme de război. Ne-am gândit... Mama s-a gândit că nu puteam, pur şi simplu, să stăm şi să observăm, aşa că ne-am implicat. Am făcut câteva lucruri, lucruri care lasă urme.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că poza bunicii tale se găseşte în dosarul ei de la OSS[27]. Au şi poza mea. Nu există niciun motiv să se

---

[27] Office of Strategic Services (OSS), în română Biroul de Servicii Strategice, a fost agenţia de informaţii a Statelor Unite în timpul celui de-

uite cineva la ele, dar e acolo una cu mine stând lângă fratele lui Wernher von Braun în Germania împreună cu nişte soldaţi americani. Poza aia ar putea atrage ceva atenţie. Sunt convinsă că există mai multe despre care eu nu ştiu. Totul se găseşte în Arhiva Naţională împreună cu înregistrările personalului militar.

— Aşa ne-a găsit Urmăritorul? Ne va găsi şi aici?

— Nu, Lola. Nu ne va găsi aşa. Nu-mi plac lucrurile neterminate, asta e tot. Tu şi cu mine nu o să repetăm aceleaşi greşeli. O să fim prudente.

— Fără poză la şcoală, ştiu...

— Exact. Care sunt regulile, Lola?

— Acum? Zău?

— Da, zău.

— Teme-te de Urmăritor. Fugi întotdeauna, nu te lupta niciodată.

Păstrează cunoaşterea.

Supravieţuieşte cu orice preţ.

Nu atrage atenţia asupra ta.

Nu lăsa nicio urmă.

Niciodată nu putem fi trei pentru prea multă vreme.

— Bine. O să respectăm regulile şi o să facem ceea ce am venit aici să facem. Tu o să începi un jurnal şi...

— Poftim?

Al Doilea Război Mondial. OSS a fost formată ca o agenţie a şefilor de stat-major pentru a coordona activităţile de spionaj din spatele liniilor inamice pentru toate ramurile forţelor armate ale Statelor Unite. Alte funcţii OSS au inclus utilizarea propagandei, subversiunea şi planificarea postbelică. OSS a fost dizolvată la o lună după încheierea războiului. Sarcinile de informaţii au fost la scurt timp reluate şi preluate de succesorii săi, Biroul de Informaţii şi Cercetare al Departamentului de Stat (INR) şi independenta Agenţie Centrală de Informaţii (CIA) (n. red.).

— Da, aşa o să faci. Prima regulă, Lola. Şi n-o să ne pierdem timpul gândindu-ne la un arc. Trebuie să ne luăm o slujbă şi...

— Mami, am unsprezece ani.

— Ei bine, mă poți ajuta pe mine. Te pricepi la matematică la fel de bine ca mine. Există şi alte căi de a ajuta. De fapt, poți începe chiar de acum. E rândul tău la pompă. Sus! Ieşi din maşină!

15.
20th Century Boy

[Sunt un tip arătos, nu-i aşa?]

Rafael este primul, cel care va avea copii. Din nefericire pentru el şi pentru generațiile noastre viitoare, e incapabil să asculte pe cineva mai mult de zece secunde. Chestia asta, împreună cu unele dintre dispozițiile noastre mai greu de suportat, a făcut din găsirea unei relații durabile o provocare. Pentru noi toți.

— Trebuie să ai răbdare, Rafael. În cele din urmă, vei găsi femeia potrivită.

[Vorbeam serios. Dacă ai fi o târfă, m-ai găsi atrăgător, nu?]

— Băieți, cred că ar trebui să mergem cu toții în Egipt.

Slavă Domnului pentru fratele meu Uriel. El a vrut să ne întâlnim, spunând că are ceva să împărtăşească cu noi. Presupun că era timpul. În lunile din urmă, nu ne-am prea văzut unii cu alții. Am fost nevoiți să ne mutăm, să ne găsim slujbe. Rafael încă are nevoie de o nevastă. El a ales New York. Eu am fost sceptic la început, dar îmi place aici.

Liniştea asta devine cu adevărat stânjenitoare. Presupun că unul dintre noi trebuie să întrebe.

— De ce crezi că ar trebui să mergem în Egipt, Uriel?

— A! Mă bucur că ai întrebat! Am descoperit câteva traduceri antice greceşti la bibliotecă. Aici există o bibliotecă imensă, ştiaţi?

[Acolo ţi-ai petrecut timpul de când am ajuns aici? Uriel încă n-are slujbă, aşa că îmi tot cere bani mie. Acum, ştiu de ce.]

— Îl putem lăsa pe Uriel să-şi încheie povestea?

— Îţi dau banii înapoi, Raf, jur. Ce vreau să spun e că am dat peste chestia asta scrisă în jurul anului 550 î.H., 552, ceva de genul ăsta, de un grec. Acolo, undeva, el spune povestea întâlnirii lui cu o preoteasă în apropiere de Teba[28], adică Teba din Egipt, nu cea din Grecia. Chestia asta m-a derutat o vreme. De ce să foloseşti acelaşi nume pentru două locuri diferite? În fine, povestea se întinde pe mai puţin de o pagină, iar pe acea pagină doar câteva cuvinte se referă la preoteasă însăşi. „Numele ei era Mer-neith-it-es." Cam asta e tot. Restul paginii este dedicat fiicei ei, Hemut-Taui, care are douăzeci de ani şi arată ca şi cum „mama ei s-a zărit într-un lac şi şi-a adus reflexia la viaţă". Cred că grecul era amorezat de ea.

[Nu mă înţelege greşit, frate, dar sunt câteva fete care arată exact ca mama lor chiar în cafeneaua asta. De ce ţi-ai pierde timpul căutând una în cealaltă parte a lumii? Una care e moartă de... habar n-am...]

— Te rog, Rafael, lasă-l să termine.

---

[28] Teba (sau Theba) a fost un oraş în Egiptul Antic, situat la 800 km sud de malul Mediteranei, pe malul stâng al Nilului. A fost capitala Egiptului în perioada Regatului Mijlociu şi prima jumătate a Regatului Nou, în decursul dinastiilor a XI-a şi a XVIII-a. În prezent, în apropierea Tebei se află oraşele Luxor şi Karnak (n. red.).

Ar fi trebuit să spun ceva drăguț. A fost probabil cea mai lungă frază spusă de Rafael fără întreruperi.

— Mersi, Sam. Nici eu n-am înțeles prea multe, cel puțin nu la început. După aia am citit altă chestie, scrisă de un alt grec. Un filosof. Un tip mai bătrân. Asta era din 490 î.H. Asta înseamnă...

— Şaizeci de ani mai târziu.

— Corect. Am uitat numele tipului, ceva ceva. Şi tipul ăsta mai bătrân a călătorit în Egipt. Scrie în cea mai mare parte prostii despre sensul vieții şi rahaturi, dar, la un moment dat, începe să vorbească în neştire despre o preoteasă pe care a cunoscut-o în templul lui Sekhmet[29] din Teba. Aceeaşi Teba. Nu cealaltă. Şi ea are o fată, dar tipul nu spune nimic despre ea. Despre preoteasa asta însă spune că are o sută de ani, dar arată ca de treizeci.

[Asta nu înseamnă nimic, Uriel. Putea fi...]

— N-am terminat încă! Cum credeți că se numeşte preoteasa – mama, nu fiica? Corect. Mer-Nenorocita-Neith-it-es. E acelaşi nume. Aceeaşi... preoteasă.

[Iar tu crezi că e fiica.]

— Nepoata, de fapt. Cred că au stat acolo timp de trei generații şi au pretins că sunt aceeaşi persoană. Interesant. Au găsit o cale de a-şi folosi asemănarea în avantajul lor. Au transformat o slăbiciune într-un punct forte.

---

[29] În mitologia egipteană, Sekhmet a fost, iniţial, zeiţa luptătoare a Egiptului de Sus. Ea este descrisă ca având trăsături de leu, cel mai crud prădător cunoscut de către egipteni. Se spunea că respiraţia ei a creat deşertul. Ea a fost văzută ca protectoare a faraonului, fiind cea care îl ghida în război. Sekhmet, „Cea puternică”, reprezenta aspectul puterii zeităţii feminine. Soţia lui Ptah, mama lui Nefertum, fiica lui Ra, era respiraţia de foc a Ochiului lui Ra. Unii faraoni din perioada dinastică timpurie erau consideraţi a fi concepuţi de Sekhmet. Mitologia tebană o asimilează laturii agresive a zeiţei Mut (n. red.).

[Să zicem că ai dreptate, Uriel. Povestea asta e veche de două mii cinci sute de ani. Unchii noştri le-au găsit în California cu nici cincisprezece ani în urmă. Eu zic să începe de acolo.]

— Dacă îmi dați voie. Cred că ceea ce încearcă Uriel să spună...

— Ce încerc eu să spun e că nu le căutăm cu adevărat acum, nu? Noi vrem sfera aia pe care o au, sau au avut-o. Nu ştiu eu prea multe despre unde radio sau ce naiba emite chestia aia, dar dacă va trimite un semnal la mama naibii, probabil că nu ar încăpea în geanta lor. Adică, dacă aş fi eu...

— Ai ascunde-o.

— Cu siguranță nu aş purta-o peste tot, nu câtă vreme le vânăm.

[Crezi că au ascuns sfera aia în Egipt?]

— Habar n-am. Dar au stat acolo mai bine de un secol. Trei generații într-un singur loc. Trebuie să fi rămas nişte amprente, înregistrări, ceva. Nu e mult, dar e... altceva. Iar orice e diferit e bun, nu-i aşa? Nu avem nevoie de ele. Avem nevoie doar de chestia aia pentru a suna acasă. Pe ele dă-le naibii.

— Are dreptate, Rafael. Ar trebui măcar să ne gândim la asta. Ştiu că sperai să găseşti o nevastă aici, dar sunt dispus să pun pariu că sunt multe candidate şi în Egipt. Poate că – şi spun asta cu cel mai profund respect –, poate că o mică barieră lingvistică ar putea fi chiar în avantajul tău.

[Bine, dacă vreți amândoi să mergeți în Egipt, mergem în Egipt. Oricum, femeile de aici sunt toate snoabe, cu nasul pe sus... mironosițe. Va trebui doar să ne oprim puțin în Praga pe drum.]

— Ce se află în Praga?

[Chestia asta.]

O scrisoare. Cunosc scrisul, e al...

— E de la cine cred eu că e?

E de la mama noastră.

[Îți vine să crezi *că bătrâna a fost atât de proastă, încât să-şi treacă adresa? Scrisoarea e pentru tine, Samael.]*

— N-ai deschis-o?

[Păi, nu. Doar e scrisoarea ta. *Poate că sunt nişte rahaturi personale în ea. Poate că ar trebui să aştepți până ce fapta e realizată ca s-o citeşti. Ştiu că voi doi eraţi apropiați.]*

— ...

[Nu sta aşa, Sam. Spune ceva.]

— Eu... eu voiam să vă spun că am găsit o casă în Miami care a fost cumpărată de o doamnă al cărei certificat de deces e datat cu patruzeci de ani în urmă. Mă îndoiesc că va duce la ceva, dar vreau să şterg asta de pe listă. Cred că ar trebui să ne împărțim. Tu ar trebui să te duci la Praga şi să te ocupi de mama; eu mă voi duce în Florida. După aia ne întâlnim amândoi cu Uriel în Egipt. Astfel o să aibă timp să ne găsească un loc unde să locuim.

[Ce-ar fi ca noi toți...]

— Doar dacă, bineînțeles, nu crezi că te poți ocupa singur de mama noastră. Aş înțelege.

16.
Dream On

Dragă jurnalule... Salut, jurnalule! Ce mai faci azi?

Ce scriu oamenii în chestiile astea? Eu mă numesc Lola. Am unsprezece ani. Sunt ca mama mea, ca o copie. Sunt o Kibsu, dar, dacă citeşti asta, o ştii deja. Mami a zis că trebuie să scriu cât mai puțin de vreme ce trebuie să luăm

jurnalele astea cu noi de fiecare dată când ne mutăm. Doar ştiinţa şi lucrurile care sunt importante, a zis ea.

Un ucigaş psihopat ne vânează. Sunt sigură că asta e important. Am coşmaruri în privinţa asta aproape în fiecare noapte. El şi fraţii lui au omorât-o pe bunica mea, aproape că ne-au omorât pe mama şi pe mine când aveam şase ani. Bănuiesc că te vânează şi pe tine.

Nu ştiu ce altceva să mai spun. Încă n-am avut parte de ştiinţă adevărată. Mami vrea să încep, dar eu nu sunt sigură ce aş putea face. Ca să fiu sinceră, nu sunt deloc sigură ce ar trebui să facem. Condu-i către stele, ştiu. Dar nu putem duce *pe toată lumea* până la stele. Câţi oameni încap într-o navă spaţială? O mie? Poate că reuşim să construim o sută de nave spaţiale, dar nu vom putea niciodată băga toată lumea în ele. Dacă vine răul ăsta şi vrea să-i omoare pe toţi, cei mai mulţi oameni vor muri indiferent ce facem noi. Mami a spus că avem nevoie ca Rusia şi Statele Unite să se întreacă. Cursă spaţială! Cursă spaţială! Uneori cred că ar putea ajunge mai departe dacă ar lucra împreună. Nu putem să tot trimitem oameni în spaţiu câte doi odată. Vom avea nevoie de nave mari, adică mari, mari. Nu putem trimite o navă mare de aici, de jos, aşa că va trebui să o construim acolo sus, pe o staţie spaţială sau ceva de genul ăsta. Cine va construi aşa ceva? Iar dacă ne ducem extrem, extrem de departe cu nava, la un moment dat, va rămâne fără benzină. Nu cred că putem duce pe cineva către stele cu o chestie care consumă benzină ca un Chevy Monte Carlo.

Nu înţeleg multe din ceea ce facem şi cum ar trebui să fie viaţa mea. Poate că sunt prea tânără, aşa cum zice mami. Ştiu doar că nu mă potrivesc nicăieri. Sunt destul de sigură că nu mă atrag băieţii şi nu am prieteni adevăraţi. Nu ştiu ce vreau să spun, dar îmi doresc... mai mult de atât. Trebuie să fie mai mult de atât, nu?

Poate că e ceva ce eu nu ştiu. Poate că ar trebui să ştiu. De exemplu, poate că străMoaşele noastre au vrut să ne spună ceva. Au trimis un mesaj pe care noi nu l-am primit niciodată. Un mesaj într-o sticlă, doar că sticlele nu existau. Ca discul ăla auriu pe care îl fac pentru misiunea Marele Tur. Mami vorbeşte doar despre sonde, dar eu am aflat despre disc. Au pus o plachetă pe ultima serie de sonde, cu un desen cu albi goi ca să le arate extratereştrilor cum arătăm. Lumea s-a plâns că sunt goi. Discul e mult mai bun. Fără nuduri, însă au pus o mulțime de poze pe el, o schiță a ADN-ului, câteva sunete de pe Pământ, şi o oră şi jumătate de muzică. Muzică! O să ataşeze discul de sondă şi dacă cineva îl găseşte şi are la dispoziție un aparat de redare, poate afla multe despre noi. Hei, uite! Ăştia suntem noi. Atât de mişto. Mami a zis că i-aş putea scrie bărbatului care face discul, doctorul Sagan[30]. I-am trimis o poză pe care am găsit-o, una cu un delfin. Îmi plac delfinii. I-am spus despre melodiile mele preferate. Mă îndoiesc că îi place Chuck Berry la fel de mult ca mie, dar merita încercat, şi m-a distrat mult mai mult decât să calculez magnitudini optime, aşa cum mi-a cerut mami.

---

[30] Carl Edward Sagan (1934-1996) a fost un cunoscut astronom şi astrofizician american, care a adus o mare contribuţie la promovarea şi popularizarea ştiinţei. A fost pionier al exobiologiei şi fondator al programului de căutare a inteligenţei în Univers (SETI - Search for Extra-Terrestrial Intelligence). Este cunoscut în lumea întreagă datorită cărţilor sale cu temă ştiinţifică, dar mai ales datorită serialului de televiziune *Cosmos: Călătorie în Univers,* cel mai vizionat program al televiziunii PBS înainte de 1990. Odată cu acest serial a fost publicată şi o carte cu acelaşi nume. Sagan a scris şi romanul *Contact,* ecranizat în 1997, având-o în rolul principal pe actriţa Jodie Foster. A fost, de asemenea, autor, coautor sau editor a peste douăzeci de cărţi, şi a publicat peste 600 de lucrări ştiinţifice şi articole (n. red.).

Nu mă pot abține să mă gândesc că poate ne-am făcut propriul nostru disc auriu cândva, ceva doar pentru noi. Poate că una dintre noi l-a scris cu multă vreme în urmă, astfel încât să nu fie nevoie să ne simțim triste mereu. N-ar fi nevoie să arate bine, sau să fie de aur, sau să aibă muzică. Câteva cuvinte pe un arc ar fi suficiente.

Uite, ascultă. Asta eşti tu.

17.
She's Gone

Ca întotdeauna, prietena ta plină de afecțiune,
Sarah

Am răspuns. I-am trimis o scrisoare lui Xuesen şi am semnat-o cu numele mamei mele.

Ajunge cu respectarea regulilor. Eu şi Lola am încercat să descifrăm arcul ăla. Zilele astea e cam singurul lucru pe care vrea să-l facă cu mine. Cu toate astea, habar n-am la ce mă gândeam. Mă rog, de fapt, *ştiu.* Mama mi-a ascuns lucruri şi mor să aflu despre ce era vorba. M-am trezit în toiul nopții. Am luat un pix şi o hârtie şi am început să scriu. Am ieşit la asfințitul soarelui şi am pus misiva la poştă înainte de a mă răzgândi. Încerc să gândesc logic – individul conduce programul spațial chinezesc; acest lucru s-ar putea dovedi util –, dar ştiu că n-a avut nimic de-a face cu asta. N-a avut nimic de-a face nici cu un arc. Mă întreb ce altceva nu mi-a mai spus maică-mea. Presupun n-am cunoscut-o atât de bine pe cât credeam.

Mi-e tare dor de ea. Cu chestia asta – nu ştiu – am simțit că aş putea aduce-o înapoi. Ca şi cum, cumva, dacă ea îi

scrie prietenului ei, ar continua să fie cu noi, iar eu aş fi aceeaşi persoană care ar trebui să fiu.

Uneori mă uimesc singură. Când ies din duş şi şterg aburii depuşi pe oglinda de la baie. Când îmi zăresc reflexia în vitrina unui magazin. Am *ideea* asta despre mine, masca asta pe care mi-o pun zilnic. Asta cred eu că sunt, dar oglinda din baie nu e de acord. Mici încreţituri. Riduri fine acolo unde n-ar trebui să fie. Astea erau ale ei. Aşa mi-o aduc aminte. Toate modurile subtile prin care chipul ei nu era al meu. Acele diferenţe însemnau totul pentru mine. Vedeam înţelepciune în micile ei încreţituri. Eu eram nesigură, speriată de moarte, dar ea nu era. Îmi dădeam seama. Acum, ştiu că ce vedeam nu însemna nimic. Doar universul lăsând o urmă când se ciocneşte de tine, noi toate înclinându-ne în faţa capriciilor timpului. Mă simt... vinovată de schimbarea şi estomparea acelor diferenţe. Am senzaţia că o *şterg definitiv,* aşa că o păstrez vie în orice fel pot.

Îi continui cercetările. În zilele noastre mai sunt doar câţiva care se ocupă cu ştiinţa climei. Cei mai mulţi anticipează o încălzire globală, dar noi ştiam asta de acum o sută de ani. Din cine ştie ce motiv, în ziare se vorbeşte doar despre ciudaţi care prezic o nouă eră glaciară. Cu toate astea, acum avem la dispoziţie mult mai multe date. Am început să măsor alte gaze. Oamenii aruncă tot felul de chestii în aer. Chestii care nici măcar nu existau cu câţiva ani în urmă. Alaltăieri am văzut-o pe Lola înecându-se cu fixativ de păr. În tuburile cu aerosoli au băgat clorofluorocarbură. Are sens. E un gaz stabil, netoxic, neinflamabil, nu provoacă cancer etcetera. Totul sună minunat. Problema e că gazele astea sunt *atât* de stabile că rămân în atmosferă timp de o sută de ani, iar dacă sunt corecte calculele mele, sunt cam de zece mii de ori mai bune la absorbirea căldurii decât dioxidul de carbon. Am

descoperit câțiva oameni la UC Irvine care cercetează clorofluorocarburile şi le-am trimis tot ce aveam. S-a dovedit până la urmă că ei cercetau cu totul altceva. Gazele astea par să elibereze compuşi de clor în atmosferă în lumina soarelui, iar compuşii ăştia mănâncă din stratul de ozon. Iar asta nu e bine.

După aia e metanul. Nu rămâne prea mult în aer odată eliberat, dar e mult mai puternic decât dioxidul de carbon. Populația Pământului creşte rapid, iar oameni mai mulți înseamnă mai multă agricultură. Agricultura înseamnă bălegar. Bălegarul înseamnă metan. Chestia asta s-ar putea întâmpla de zece ori mai repede decât credeam. Acum, nu sunt decât speculații. Sunt prea multe variabile de luat în calcul. Când vom dispune de suficientă putere de procesare pentru elaborarea unui model bun, vom şti cu ce ne confruntăm. În ritmul în care ne mişcăm, poate că Lola va apuca vremea aia. În orice caz, maică-mea ar fi fericită că înregistrăm progrese.

Mă întreb ce ar crede despre mine. Mai sunt încă momente când mă simt complet pierdută fără ea. Ca un copil care dă drumul mâinii mamei la bâlci. Totul e nou şi interesant, până ce copilul îşi dă seama că i-a dispărut plasa de siguranță şi e complet singur. Numai că eu nu sunt acel copil; sunt mama care îşi ține fiica aproape în mulțime.

Am un vis. Mă aflu pe țărmul oceanului, pe o plajă lungă. Cerul este cenuşiu, iar aerul e greu şi cețos. Capul mamei mele iese încet din apă. E îmbrăcată cu o rochie albă, cea pe care o purta când am ajuns în New York, cea în care mi-am îngropat fața când am aflat că bunica s-a dus. Vreau să alerg spre ea. Vreau atât de mult să fac asta, încât mă doare tot corpul, dar nu-mi pot mişca picioarele. Ea zâmbeşte, ca şi cum ar spune că totul o să fie bine. Un alt cap trece pragul, bunica mea. După aia mama ei. Mama ei... Mama ei. Dintr-odată, ne aflăm toate aici. Toate cele o sută. Iar eu ar

trebui să mă simt bine, uşurată, deoarece nu mai atârnă totul pe umerii mei. E un vis bun, cred. Numai că nu mă simt bine sau uşurată. Simt doar că mama mea n-a fost niciodată reală. Doar o altă verigă din lanț.

Lola, ea – eu eram în stare de negare totală pe când eram de vârsta ei. Nu voiam ca nimic să fie adevărat. Credeam că pot, pur şi simplu, *să-mi doresc* ca totul să dispară şi să fiu o copilă obişnuită. Nu şi ea. Poate că mă înşel, dar cred că ea *a acceptat.* Ştie că nu va fi niciodată ca restul lumii. Pur şi simplu, vrea... altceva. Universul este doar o dezamăgire imensă şi ea țipă la el: „Asta e tot?" De-asta îi pasă atât de mult de arcul ăla. Se agață de ideea că nouă „ne lipseşte" o piesă din puzzle. Dacă am şti mai multe despre cine suntem sau de unde venim, atunci totul ar fi altfel.

Mi-aş dori să fie adevărat. Mi-aş dori ca douăzeci de cuvinte sculptate pe un arc de lemn să dețină răspunsul la toate întrebările noastre despre viață, despre univers. Mi-aş dori ca fata mea să fie fericită, să nu fie vânată de bărbați asasini, ca eu să fiu o mamă mai bună. Îmi doresc multe lucruri, aşa cum îmi doream când maică-mea era vie. Îmi doream lucruri. Eu şi maică-mea am încălcat regulile deoarece amândouă *doream* lucruri, iar eu am pierdut un copil, iar maică-mea a murit înainte de a-şi ține nepoata în brațe. Niciodată nu putem fi trei pentru prea multă vreme, dar ar fi trebuit să fie trei pentru o perioadă scurtă.

18.
Let's Get It On

— Strămoaşa noastră a scris porcării? Să fim serioşi. A scris pornografie pe un arc!

— Lola! E... poezie.

— Sigur, mami. Poezie. Eşti sigură că asta e?

— Destul de sigură. Ştiu clar că e scrisă în akkadiană, la fel ca pe colierul tău. Cred că m-aş putea înşela în legătură cu un cuvânt sau două, dar...

— Citeşte din nou.

— „Din lumea subterană, ea iese... udă." Ceva ud?

„Îi ating cotul, apoi gura.

Vorbeşte după o tăcere înghețată.

Dorința se trezeşte şi mă întind spre sânul ei."

— Asta-i tot?

— Ei bine, sunt simboluri pe tot arcul, dar asta-i tot ce putem vedea în poză. În următorul vers se spune ceva despre sare. Nu văd suficient cât să traduc. I-am cerut lui Xuesen mai multe poze, dar s-ar putea să dureze o vreme până ce aflăm veşti de la el.

— L-ai întrebat despre „proiectul secundar"?

— Nu.

— De ce?

— Deoarece m-am dat drept maica, îți aminteşti? E proiectul *meu.* Se presupune că ştiu despre ce este vorba. Am dat peste câteva scrisori de-ale lui între lucrurile bunicii tale. Poate că găsim ceva acolo.

— Dacă spui tu...

— Ştiu că poezia aia nu e ceea ce sperai tu, Lola, dar...

— De unde ştii ce speram eu? N-ai nici cea mai vagă idee! Dar ai dreptate; poezia nu e ceea ce speram.

— Eşti supărată. E-n regulă. Pricep. Dar, dacă te gândeşti mai bine, e chiar „super". Probabil că arcul ăla era cel mai important lucru pentru ea. Ar fi vânat cu el, s-ar fi luptat cu el. Arcul ăla însemna diferența dintre viață şi moarte. Orice ar scrie pe el, orice ar însemna cuvintele alea pentru noi acum, este clar că sensul lor a fost...

— Of, încetează, mami. Putea la fel de bine să aibă două arcuri. S-a întâmplat ca noi să dăm peste cel pe care a scris chestii sexuale. Sunt... A fost o prostie. Mă simt prost, bine?

— N-a fost o pro... Unde te duci? Lola, aşteaptă!

Ar fi trebuit să-mi dau seama că povestea asta se va încheia rău. Recunosc că n-am văzut chestia *asta* venind. Eram aproape sigură că vom descoperi fragmente din biografia proprietarei arcului, ascendența ei, poate o listă cu chestiile pe care ea le-a ucis cu arcul. Lola căuta sensul vieții.

O vreme, am crezut că povestea asta ne va apropia. S-a aruncat cu capul înainte în jurnalele noastre căutând indicii pentru a interpreta scrierea. Cred că se aşteptase oarecum ca jurnalele noastre să fie în engleză. Cu toate astea, a insistat. Era atât de dornică să găsească ce căuta. Şi a găsit. Practic, m-a târât după ea la bibliotecă pentru a lua de acolo tot ce aveau scris în coptă când a văzut simbolurile alea în scrierile celei de-a Şaizeci şi Una. Nu s-a oprit deloc la magazinul de discuri. A reprodus cu atenție fiecare simbol pe o foaie de hârtie, după care a prins-o de perete. Bucătăria noastră arată acum ca o tablă cu dovezi din filmele polițiste. Se uita la hârtii la fiecare masă, aşteptând un soi de moment evrika. Era obsedată. Punea încontinuu întrebări despre străbunoaşe, cum era viața lor, de parcă eu aş fi ştiut mai multe decât ea. Îi tot spuneam asta, însă ea nu voia să accepte „nu ştiu” pe post de răspuns. Eu sunt mama; eu *trebuie* să ştiu. În cele din urmă, am renunțat. „Ca la liceu”, i-am spus. „Probabil că s-au simțit ca la liceu.”

E cel mai bun răspuns care mi-a venit în minte. Nici nu-mi pot imagina măcar cum erau viețile lor, dar ştiința... Studiau ceva cu care nu puteau interacționa, chestii pe care nu le puteau vedea sau atinge. Cu un pic de noroc, puteau prezice unde se va găsi o stea într-o zi anume, dar nu ştiau ce e o stea. Din punctul lor de vedere, putea fi o gogoaşă

imensă. Puteau teoretiza, dar n-aveau cum să ştie dacă au dreptate sau greşesc, cel puţin nu pe durata vieţii *lor.* Din multe puncte de vedere, senzaţia trebuie să fi fost ca aceea a efectuării de calcule de către un Kibsu de şaisprezece ani. Teorie pură, fără nicio aplicaţie practică. „Dar, mamă! Vreau să vânez căprioare!" „Mai întâi termină calcularea orbitei, dragă." Sunt convinsă că au urât totul. Sunt convinsă că mamele lor s-au simţit la fel de neajutorate ca mine.

Inutil să mai spun că răspunsul meu cu liceul n-a repurtat succesul pe care speram să-l aibă. Liceul este încă la câţiva ani distanţă de ea, dar Lola ştie deja că nu va aduce cu sine o mulţumire bruscă. Se va simţi deplasată, ciudată, şi nu-şi poate închipui pe altcineva simţindu-se la fel ca ea. Pe mine sigur nu şi nici pe o războinică de acum trei mii de ani.

Lola nu cere multe. Nu e... nerezonabilă. Ştiu asta. Vrea doar acel lucru pe care nu i-l ofer: răspunsuri. Şi eu am întrebări. Multe de tot. Am întrebări cât pentru o viaţă întreagă. Uitându-mă la ea cum se zbate, îmi dau seama cât de mult m-am schimbat eu. Nu ştiu exact când sau cum. Presupun că aşa funcţionează lucrurile.

Şi, cine ştie, poate că Lola a avut tot timpul dreptate şi tot ceea ce trebuie să ştim este scris pe arcul ăla.

„Îi ating cotul, apoi gura.

Vorbeşte după o tăcere îngheţată.

Dorinţa se trezeşte şi mă întind după sânul ei."

Uneori mă mai gândesc la Billie. Nu la fel de des, dar apar momente când îmi spun că un drum scurt până la Moscova n-ar dăuna nimănui. Ea m-a îngropat. N-o voi face să treacă din nou prin durerea aceea, dar tot aş vrea să-i văd faţa, să mai zăresc pentru ultima oară zâmbetul ăla nepăsător. În sufletul meu ştiu că nu ar fi suficient. Chiar şi după atâţia ani, după toate prin câte am trecut, nu m-am simţit niciodată atât de întreagă, atât de vie şi de vulnerabilă ca

atunci când eram întinsă lângă ea. Poate că asta încearcă să ne transmită strămoaşa noastră. Privind curbura spatelui iubitei sale, şi-a dat seama de unicul lucru care conta cu adevărat pentru ea. S-a trezit în toiul nopții şi şi-a înscris sentimentele pe cel mai prețios lucru pe care îl avea în posesie.

19.
Mind Games

Pătura este împăturită aşa cum trebuie. Pernele sunt scuturate şi aşezate cu atenție. Aprind o lumânare lângă pat. Totul miroase a... habar n-am a ce anume. În orice caz, camera Lolei pare aranjată ca după revistă, ei bine, aproape. Cu siguranță e mai curată decât a fost vreodată.

N-a venit acasă azi-noapte. Ştiam că n-o să vină. Nu – deoarece îmi cunosc fata ca pe mine însămi şi cu siguranță nu – pentru că ea ar fi spus ceva. Am ştiut deoarece mama lui Heather a sunat ca să se asigure că ştiu că Lola va dormi acolo. Am spus: „Da! Bineînțeles! Lola vorbeşte despre asta de o săptămână". Fiica mea era supărată. Puteam măcar să o las să-şi ducă la bun sfârşit mica ei revoltă.

Mi-am petrecut noaptea calculând cât combustibil va fi necesar pentru Marele Tur după ce ieşim de pe orbită. E uimitor, zău aşa. Avem nevoie de combustibil cât încape într-o cisternă ca să urcăm trei sute douăzeci şi unu de kilometri, dar următoarele zece miliarde costă cât o valiză plină. Cât despre instrumente, o canistră de dioxid de plutoniu ar trebui să ajungă. Căldura de la dezintegrarea radioactivă va genera putere de câteva sute de wați. Suficient dacă ne limităm la chestiile esențiale. Făcusem

unele calcule şi înainte. Treaba ar fi mers repede dacă mintea mea nu ar fi hălăduit razna. Am citit toate scrisorile lui Xuesen şi n-am dat peste niciun indiciu despre ceea ce el şi maică-mea lucrau, cu excepția unei propoziții: „Mă intrigă granița din Irak”, Asta spunea el. Granița cu ce anume? Mai întâi Berlin, apoi Irak. Oare ce făceau ei doi?

Eram la a doua cană de cafea când a apărut soarele pe cer. Eram destul de sigură că n-aş fi supraviețuit unei a treia căni. Am terminat de citit *Solaris*[31]*.* Va trebui să recitesc finalul. Eram prea obosită pentru Lem. Nelinişti tă. Nu ştiu dacă de vină a fost cafeaua sau faptul că Lola rareori dispare din raza mea vizuală. Prea trează ca să dorm, prea somnoroasă pentru altceva. Trebuie să fac multe socoteli. Oameni de plătit, bani de transferat. Am întocmit în minte o listă cu lucruri pe care le puteam face. Lista continuă să crească.

Am făcut curățenie în camera Lolei. Mi-am zis că va fi fericită să găsească patul aranjat acasă. Numai că ea n-a venit acasă. Nici în dimineața asta, nici după-amiază. Acum, e aproape nouă. Mama lui Heather a sunat deja de două ori căutându-şi fiica. „Sunt convinsă că n-au pățit nimic”, i-am zis eu. Şi sunt. Chiar sunt.

Acum, sunt epuizată, dar nu pot închide ochii. Nu-mi place ce văd. Multe maşini parcate în fața unei case de pe plajă. Copii beți înghesuindu-se în acel loc în vreme ce părinții sunt plecați din oraş. Bere ieftină. Pahare de plastic. Blatul de la bucătărie ud după o nouă partidă de ping-pong cu beri. Alte maşini, băieți mai mari. Petrecerea asta scapă de sub control. Copiii proprietarului ştiu asta, dar nu spun nimic. Merită să suferi pentru popularitate.

---

[31] Stanislaw Lem, *Solaris,* Editura Paladin, Bucureşti, 2014 (n. red.).

Lumini micşorate. Un băiat pe care nu l-am întâlnit vreodată vârându-şi mâinile pe sub cămaşa fiicei mele. „Hai sus; aici nu ne auzim.” „Hopa. Pardon! Hai să încercăm celălalt dormitor.” Mai multă bere ieftină. „Ce zici de un Pink Lady?” Gin prost şi albuşuri de ou pasteurizate. Capete care se învârt. Vomă într-o baie străină în vreme ce cineva bate în uşă.

Mama lui Heather se gândeşte probabil la aceleaşi lucruri. Ştiu că reacţionăm exagerat. E de-abia nouă. Au venit acasă mult mai târziu şi înainte. Presupun că e de datoria noastră să ne facem griji. Copiii vor rămâne copii; mamele vor rămâne mame. Pun pariu că va suna din nou în curând. Nu mă deranjează. Orice ca să opresc filmul ăsta atroce derulându-se în mintea mea.

Mai multă bere ieftină. Muzica dată mai tare. Şi mai tare. Camera miroase a sudoare şi hormoni descătuşaţi. Cineva se ia de Lola. Poate că acel cineva e gelos şi caută atenţie. Râd de ceea ce poartă ea, de felul cum dansează, sau vorbeşte, sau râde, sau mănâncă, sau plânge. Amintiri rele declanşate. Batjocura de acum se amestecă cu batjocura de dinainte, până ce întreaga ei viaţă capătă gust de respingere. Tristeţea nu durează. Fermentează şi se transformă în ceva mai puternic. Lola se simte încinsă. Şi mai încinsă. La început nu ştie dacă e de la dans sau de la prea multă lume înghesuită în living. Cineva o împinge. E furioasă acum şi transpiră o furtună.

Gândesc prea mult. Trebuie să-mi limpezesc gândurile. Poate că a adormit uitându-se la televizor. Încerc să fac şi eu asta, să mă uit la televizor, dar mă trezesc... distrasă. Simt casa ca şi cum ar fi lată de un kilometru, ca pe o străină. Frigiderul bâzâie mai tare ca oricând. Pereţii pocnesc. Un robinet lasă picăturile de apă să cadă cu zgomot. Privesc umbre pe care nu le-am mai văzut pe tavanul bucătăriei. În cele din urmă, mă uit la ceas şi văd că au trecut cinci

secunde lungi. Repet procesul de un milion de ori şi aşa trece un minut. Cum de cafeaua mea s-a răcit deja?

Nu gândi.

O ceată de Urmăritori urmărindu-şi prada pe alee. Nu sunt lumini aprinse. Fiica mea aleargă auzindu-şi propria respirație. Heather intră cu fața într-un gard de sârmă. Scutură gardul cu ambele mâini. Din nou. Din nou. Țipă amândouă după ajutor în pustiu şi singurul răspuns pe care îl primesc e sunetul râsetelor. Hiene gonind leii de pe un cadavru găsit. Macetele zboară prin aer, pictând zidurile întunecate în negru. Tăcere. Tăcere de moarte în vreme ce monştrii scurmă printre bucățile de trup ca să vadă care din ele ne aparține nouă. Tăiat. Capul fiicei mele adus înapoi ca trofeu diavolului care i-a pus la treabă.

E 9.04 şi am văzut deja în minte pe toată lumea murind. Trebuie să găsesc ceva de făcut dacă nu vreau să retrăiesc coşmarul ore întregi. Pot să mai fac nişte cafea. Multe socoteli contabile de făcut. Oameni de plătit, bani de transferat. Fac o listă întreagă. Doar că nu pot face nimic. Nu pot ajunge atât de departe. Restul lumii se află de cealaltă parte a unui geam incasabil.

Lola lipseşte. Nu mă mai pot gândi la altceva.

Sunt doar eu.

O cameră pustie.

Un telefon. Care în mod clar nu sună.

20.
I Can’t Stand the Rain

— Haideți să ne îmbrăcăm de gală şi să o luăm din loc.

Asta a spus Brent când a apărut, devreme, la locuința lui Heather în mașina lui decapotabilă marca Chevelle. După aia a vorbit neîncetat despre traiul în sălbăticie și mersul acolo unde avea să ne ducă vântul. Eu eram încântată. Heather la fel, ceea ce mă surprindea. Cred că e posibil să fie amorezată de el. Supernasol. Brent a lăsat jos acoperișul mașinii și și-a ambalat cauciucurile pe loc două secunde și jumătate până când tatăl lui Heather a ieșit urlând din casă.

— Hai să mergem în Mexic.

Asta am spus *eu.* E superaproape și n-o să ne găsească nimeni după ce trecem granița. Brent a pornit spre est. Cu toate astea, eram liberi. Rebeli. Timp de cinci minute, ne-am uitat în tăcere la peisaj – nu se aude nimic cu acoperișul lăsat jos – și cu părul fluturând în vânt. După care a început să toarne. Brent a tras pe dreapta și a ridicat acoperișul la loc. Continuam să fim liberi, totuși. Rebeli uzi. Când am reușit să-mi descâlcesc nodurile din păr eram în Phoenix. Nu le-am spus că eu fusesem deja în Phoenix. Nu doream să stric momentul.

Nu era evadarea cel mai bine plănuită; știam asta de la început. Brent abia dacă avea bani de benzină, iar rochia lui Heather nu are buzunare unde să ascundă bani, nu că ar fi avut așa ceva oricum. Am cheltuit jumătate din cei cinci dolari ai mei pe Googles și Banana Flips. Atunci, Heather a început să se agite în privința polițiștilor. I-am spus că vorbește adrenalina din ea, dar nu m-a ascultat. Iar Brent n-a fost deloc de ajutor cu toată vorbăria lui despre faptul că semănăm cu Bonnie și Clyde, plus o altă Bonnie. Cumva, în discuție a fost menționat Marele Canion, așa că ne-am îndreptat spre nord înainte ca eu să apuc să spun ceva. N-aveam nimic împotrivă. Nu mai fusesem niciodată la Marele Canion.

Undeva în munți începuse să ningă. După care s-a pus *cu adevărat* pe ninsoare. Brent conducea cu opt kilometri la

oră, cu fața lipită de parbriz. Era frumos, dar i-am spus că ar trebui să întoarcem. Brent a fost imediat de acord. Nu a vrut să fie el cel care dă semne de laşitate, dar mi-am dat seama că s-a simțit uşurat de sugestie. Şoseaua era prea îngustă pentru o întoarcere în U şi nu vedeam nimic în jur, aşa că am mers până la cel mai apropiat oraş. Strawberry[32]. Zău că aşa se numea.

Aşa că ne aflăm în Strawberry, Arizona, unde găsim prima parcare suficient de mare ca să întoarcem maşina. Tocmai vrem să pornim înapoi când două maşini de poliție trag chiar în fața noastră. Aud nişte plânsete şi mă răsucesc spre Heather ca s-o liniştesc, dar nu ea plânge; doarme dusă. Îl întreb pe Brent dacă e în regulă. Îşi drege glasul de câteva ori şi spune că e alergic. Un polițist se dă jos din maşină şi îşi îndreaptă gulerul ca să îşi ferească fața de ninsoare.

— Cu ce vă putem ajuta, domnule ofițer?

Dacă m-ai fi întrebat cu o zi în urmă ce e Legea Lanțului, aş fi crezut că e o lege statală din 1864 care deschide calea celui de-al Treisprezecelea Amendament. Poate ceva legat de limitarea numărului de magazine Woolworth care se pot deschide într-un oraş. Orice în afară de o lege care spune că nu poți conduce maşina fără să ai nişte nenorocite de lanțuri la roți. Din fericire, maşina noastră era deja în parcarea singurului restaurant/bar/hotel de pe şoseaua principală. Am trezit-o pe Heather. Am coborât cu toții din maşină având încălțări de vară în picioare şi am intrat în fugă în încăpere. I-am spus lui Michelle – superamabila chelneriță – că avem doar doi dolari şi şaizeci de cenți la noi. Ne-a pus să luăm loc şi ne-a adus trei castroane cu supă fierbinte, un coş cu biscuiți şi o notă de plată în valoare de doi dolari şi şaizeci de cenți. Asta s-a întâmplat cu nouă ore

[32] Căpşună (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

în urmă, ceea ce poate că nu pare atât de mult, dar de atunci s-au întâmplat multe. Chiar multe.

Mai întâi, supa a fost chiar bună. După ce ajunseserăm la jumătatea coşului cu biscuiți, ne-am dat seama că întregul oraş se găsea în restaurantul/barul/hotelul nostru şi se holba la noi. La timp ca să-l văd pe Brent transformându-se într-un copilaş isteric de patru ani. Încercase să pară calm în fața noastră pe drum, numai că eu şi Heather coborâserăm mult pe lista lui de priorități între timp, împreună cu alte chestii precum respectul de sine sau demnitatea. S-a prăbuşit sub masa noastră plângând. Cu ajutorul lui Michelle, am reuşit să descifrăm câteva lucruri printre gemete şi plânsete. Nu aveam benzină suficient ca să ajungem acasă. Tatăl lui avea să-l omoare pentru că luase maşina fără permisiune. Ceva legat de traversarea graniței statale cu două minore. Ninsoarea n-avea să se oprească niciodată şi noi toți aveam să murim acolo încălțați în şlapi. În cele din urmă, Brent s-a făcut ghem pe o bancă de lângă masa de biliard şi Michelle i-a găsit o pătură ca să-l facă să nu mai tremure. Tot ea a lăsat-o pe Heather să folosească telefonul ca să-i spună maică-sii că avea să petreacă noaptea la mine acasă. Eu am sunat-o pe mama *mea* şi am rugat – o să vină să ne ia. Cred că supa a fost cea care m-a făcut să mă răzgândesc, sau poate că nu voiam *cu adevărat* să fug şi să trăiesc alături de Brent tot restul vieții mele.

Mami a fost furioasă. Ştiam că avea să fie aşa, dar nu era lividă la față când a venit. Sunt vie. Nu a murit nimeni. N-am mai făcut niciodată aşa ceva, dar standardele noastre legate de ceea ce e considerat rău sunt diferite de cele ale majorității oamenilor. Există rău şi există rău *rău.* Chestia asta intra în prima categorie şi mi-am închipuit că pedeapsa ei cea mai dură era pentru a doua categorie. Era *mult* mai furioasă când a ajuns acolo. Uitasem cât de mult urăşte să conducă maşina.

M-am oferit să plătesc benzina. Am crezut că îmi va uşura situaţia. Câştigasem şaizeci de dolari jucând darts. La început nu m-am priceput; după aia am devenit semifurioasă. S-a mai întâmplat şi înainte. Se întâmplă des, de fapt, dar de obicei mă stăpânesc, aşa cum m-a învăţat mami. Nu ştiu dacă de vină e frigul sau cât de nemernic e tipul ăsta. Am rămas furioasă o vreme. Auzeam cum îi tresărea inima de fiecare dată când rata. Vedeam săgeţile deplasându-se cu încetinitorul. Ţinta părea mare cât o casă. N-aş fi bănuit niciodată, dar mă pricep al naibii de bine la aruncat săgeţi când îmi pun mintea la contribuţie. Pete – aşa îl cheamă pe tip – n-a vrut să plătească la început, dar a intervenit întregul oraş, mai ales Thomas, care e fratele mai mare al prietenei lui Pete. Care lucrează, de asemenea, aici. Ruth, primăriţa, şi-a cerut chiar scuze în numele lui. „Nimeni din Strawberry nu va trage pe sfoară o copilă de unsprezece ani.” Oamenii ăştia trăiesc după un cod al bunelor maniere.

Când a ajuns, mami a rămas în maşină zece minute bune. Eu n-aveam de gând să ies. În primul rând, o pierdusem pe Heather. Ultima dată când am văzut-o, se giugiulea cu singurul băiat de vârstă adolescentină din oraş. Mami avusese la dispoziţie şapte ore ca să pregătească ceea ce aveam să înfrunt. Eu avusesem şapte ore ca să conving toţi oamenii din Strawberry să fie de partea mea ca să îndulcesc lovitura. Mami versus Oraş. Noi am pierdut, evident, dar oraşul a încercat din răsputeri. Oamenii n-au lăsat-o să plece fără ca măcar să mănânce o supă şi nişte biscuiţi. E o supă *cu adevărat* bună. I-au spus că îmi pare tare rău pentru ceea ce făcusem şi cum am reparat clanţa uşii de la baia restaurantului de una singură cu un magnet de frigider. Ruth chiar a îmbrăţişat-o oficial pe mami în stilul Strawberry. Probabil că în acel moment era deja puţin ameţită.

Am dat peste Heather şi băiat într-o magazie, aşa că cred că suntem gata de plecare. Brent nu vrea să plece fără maşina lui. Mami a insistat să-i dau lui cei şaizeci de dolari ai mei, imediat după ce l-a întrebat ce caută un tânăr de optsprezece ani acolo însoțit de fete de unsprezece ani. În privința asta, oraşul a fost de acord cu ea. Mami îi sunase deja pe părinții lui Brent. Cred că nu-l vom mai vedea o vreme. Cu toate astea, cu Heather în maşină şi Brent purtând partea lui de vină, cred că am şanse mari să supraviețuiesc drumului până acasă.

21.
Midnight at the Oasis

Este atât de cald, încât aerul tremură, dar pot vedea Valea Regilor. Şi trădătoarele trebuie să o fi văzut-o. Dacă fratele meu are dreptate, iar ele au petrecut un secol aici, poate că au stat chiar în locul ăsta şi au privit dincolo de Nil. Unele dintre mormintele astea erau deja vechi de o mie de ani. Cred că la fel de impresionante. Ce e vechi e vechi. Sau poate că nu. Trebuie să găsesc un loc la umbră înainte să fac insolație.

Grădinile astea sunt uluitoare. Trebuie să coste o avere întreținerea lor. Mă uimeşte faptul că plantele supraviețuiesc aici. Nuferi. Irişi. Crizanteme. Eu şi mama am încercat odată să plantăm câteva. Cred că nu le-am udat suficient. Mandragore! Nu le-am văzut niciodată de aproape. Rădăcinile lor seamănă cu un omuleț. Din pricina asta erau folosite în ritualuri magice. Uau. Când am auzit „Winter

Palace”[33], m-am gândit că e doar o denumire isteață pentru un hotel, dar chiar este un palat, sau cel puțin seamănă cu unul. Mă întreb cine...

— Sam!

Să fie Uriel? Nu mi l-am închipuit niciodată pe vreunul dintre noi cu barbă. Cred că i se potriveşte bine. Pare mai matur, mai puțin ca... Uriel. Nu sunt sigur că eu aş putea purta o barbă aşa de lungă, dacă are sens ce spun.

— Mă bucur să te văd, frate. Am zis că nu e nevoie să vii tocmai până aici. Ne puteam întâlni la apartament.

— Pardon, unde? Care apartament?

— Casă? Acolo unde ne-ai găsit cazare, Uriel. Apropo, cum de nu transpiri?

— O, te referi la locul ăsta.

— Winter Palace? Aici locuieşti?

— Unde *locuim.* E drăguț; o să vezi.

— Da, sunt sigur de asta, dar pare scump.

— Mda. Cam aşa ceva.

— Ce-ai făcut, Uriel? Ai jefuit o bancă?

— Nu, nimic de genul ăsta...

— Uriel?

— ...Ai auzit de Led Zeppelin?

— Nu văd...

— Sunt o trupă britanică. Sunt sigur...

— Ştiu cine sunt Led Zeppelin, Uriel. Doar că nu văd ce are asta de a face cu...

— Le-am luat banii, o parte din ei... Ce e?! Ai întrebat cum de ne permitem locul ăsta. Am jefuit trupa Led Zeppelin. Asta e.

— Ce ai făcut? Cu arma?

---

[33] Palatul de Iarnă (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

— Nu! Nimeni nu se plimbă pe aici cu atâția bani. Am golit cutiile cu valori de la hotelul Drake. A lor avea cam două sute de mii în ea.

— ...De ce ai jefuit hotelul Drake?

— M-am dus să cumpăr nişte haine pentru vreme caldă. L-am văzut la întoarcere.

— Am vrut să spun de ce ai jefuit acel loc, nu de ce ai ales hotelul Drake.

— Ah! Raf era plecat şi aveam nevoie de bani. Pentru chestia asta, înțelegi. Bani de drum. Am cheltuit tot ce aveam pe haine. Pantalonii ăştia de pe mine! Drăguți, nu? Se usucă repede. Şi o pălărie. Trebuie să-ți arăt pălăria.

— În New York am spus că n-o să omorâm pe nimeni. Aşa ne vom putea întoarce.

— Şi n-am făcut-o! Jur! Stai aşa, a murit? Dacă a murit, probabil că suferea de ceva. Nu l-am lovit atât de tare. Nu-i spune lui Rafael, bine?

— Nu i-ai spus tu?

— Ei bine, nu. N-a apărut încă. Credeam că e cu tine. Haide! Să bem ceva. Stai să vezi piscina.

Nu pot refuza aşa ceva. O să leşin dacă nu mă răcoresc. Bănuiesc că Uriel n-a descoperit încă nimic. Aşa cum îl ştiu, probabil nici n-a căutat. Nu contează; vom avea timp de căutat din belşug cât îl aşteptăm pe Rafael.

Mă întreb cât ar trebui să aşteptăm...

Am găsit-o imediat pe mama în Praga. Locuieşte deasupra unui mic club de jazz chiar lângă Podul Carol. M-am dus la uşa ei, m-am uitat fix la sonerie timp de... Ştiam că n-am să sun, dar o parte din mine spera ca ea să deschidă uşa în vreme ce eu ezitam. Am închiriat o cameră în hanul de vizavi şi am privit-o pe fereastră. M-am uitat la ea ore întregi. Părea fericită în felul ei discret. M-a durut. Mă simt egoist că mă gândesc la asta, dar m-a durut. N-o văzusem

niciodată aşa. Se ducea devreme la culcare. M-am uitat la fereastra ei întunecată până ce...

Mereu a fost vorba despre ea. Ar fi trebuit să fie evident. Fraţii mei ştiau; trebuie să fi ştiut. Care sunt şansele ca ea să-şi strângă lucrurile şi să plece fără o vorbă, chiar în acea zi? Ştiau că eu i-am spus. Această... şaradă – „trebuie să facem o oprire scurtă în Praga" – a fost doar ca să-mi amintească mie cine e la conducere. Eu i-am făcut să-l omoare pe tata. Ştiau de ce. Nu i-am *păcălit* să facă ceva. Da, i-am manipulat, dar doar pentru că mi-au permis. O aşteptau.

I-am zărit silueta chiar înainte de răsăritul soarelui, propria mea umbră întinzându-se de-a latul străzii. Probabil că venea direct de la aeroport. Fără să facă duş, fără să tragă un pui de somn. Pus direct pe treabă. Tipic pentru Rafael. S-a oprit la câţiva paşi de uşa ei. Apoi a auzit voci de oameni în depărtare. Râsete de beţivi. Le-a înţeles înjurăturile fără să ştie limba. „Hei, tu! Ai nişte mărunţiş?", a zis unul dintre ei. Rafael a scos câteva bancnote din portofel. Era mereu generos cu banii lui. N-a văzut cuţitul până ce acesta n-a intrat în el de câteva ori. Tipii dispăruseră de mult când el şi-a dat seama de răul pe care i-l făcuseră. Raf n-a strigat după ajutor. Nu era stilul lui. S-a sprijinit de zid şi a aşteptat. A fost nevoie de circa cinci minute ca picioarele să-i cedeze. S-a aşezat pe trotuar, ţinând în mână portofelul gol. După care a zâmbit. Un zâmbet larg, din inimă. Ar fi izbucnit în râs dacă i-ar fi permis trupul. Da, frate, mereu a fost vorba despre ea.

Mă simt vinovat. Asta nu schimbă nimic, dar mă simt vinovat. La tata nu m-am simţit. Nu ştiu de ce. Din multe puncte de vedere, nu era nicio diferenţă. Rafael era la fel de rău, dar ne iubea pe Uriel şi pe mine. S-a interpus între palma tatei şi faţa mea de mai multe ori şi a plătit un preţ mare pentru asta. Poate că de-asta nu l-am putut omorî

chiar eu. În cele din urmă, nu contează. Au rămas destui dintre noi în viață.

Antract.
Scenes That Are Brightest

1844

Plouase în acea dimineață. Emily se temuse că nu va vedea nimic în afară de cerul cenuşiu, dar norii se risipiseră imediat după cină şi acum cerul nopții era senin ca niciodată. Emily se uită înspre cer aşteptând ca Venus să apară acolo unde calculele ei spuneau că va apărea. Se simțea sigură pe calculele ei, însă fiecare ticăit al ceasului lovea în convingerea ei, până ce Emily ajunse să se simtă o proastă că se lăsase antrenată într-un asemenea exercițiu inutil. Alți oameni efectuaseră calculele înaintea ei şi era suficient să te uiți la lucrările lor publicate ca să ştii unde şi când avea să fie văzută Venus. Emily căuta ceva deja găsit, descoperind ceea ce era deja cunoscut în loc să descopere necunoscutul.

În cea mai mare parte a vieții ei adulte, cea de-a Nouăzeci şi Şasea chestionase natura cunoaşterii. Cinci plus cinci egal zece. Fiecare particulă atrage oricare altă particulă din Univers. O planetă avea să traverseze în curând cerurile înainte de a-şi continua dansul ceresc cu Soarele. Astea erau câteva dintre lucrurile cunoscute de Emily. Acea cunoaştere, cunoaşterea *ei,* se baza pe cunoaşterea altora: Kepler[34], Newton[35], care, la rândul lor, folosiseră

[34] Johannes Kepler (1571-1630) a fost matematician, astronom şi naturalist german, care a formulat şi confirmat legile mişcării

cunoaşterea altora şi tot aşa. Ecuațiile din carnețele erau ale ei, dar, din multe puncte de vedere, aparțineau şi altora, lui Galileo[36], sumerienilor, cei care dezvoltaseră primul sistem de socotit.

Cu două mii de ani înainte ca Emily să se nască, un om pe nume Aristarh din Samos[37] *ştia* că Pământul şi planetele se învârt în jurul Soarelui. Sau nu ştia? Bănuia? Presupunea? Ghicea? Cunoaşterea îmbracă multe forme, unele mai rezistente ca altele. Aristarh şi-a publicat opera – care i-a atras atenția chiar şi lui Arhimede[38] –, dar cunoştințele lui Aristotel[39] şi Ptolemeu[40] au fost cele care au

---

planetelor (Legile lui Kepler). În matematică, Kepler este considerat precursor al calculului integral (n. red.).

[35] Isaac Newton (1642/1643-1727) a fost un renumit om de ştiinţă englez, alchimist, teolog, mistic, matematician, fizician şi astronom, preşedinte al Royal Society. Este savantul aflat la originea teoriilor ştiinţifice care vor revoluționa ştiința, în domeniul opticii, matematicii şi în special al mecanicii (n. red.).

[36] Galileo Galilei (1564-1642) a fost un fizician, matematician, astronom şi filozof italian care a jucat un rol important în Revoluția Ştiinţifică. Printre realizările sale se numără îmbunătățirea telescoapelor şi observaţiile astronomice realizate astfel, precum şi suportul pentru heliocentrismul copernican (n. red.).

[37] Aristarh sau Aristarchus din Samos (310-230 î.H.) a fost un astronom şi matematician grec, primul care a susţinut că Pământul se roteşte în jurul Soarelui, a fost ridiculizat pentru convingerile sale. El a fost influenţat de Filolaos din Croton, dar a identificat „focul central" cu Soarele, şi a pus celelalte planete în ordinea lor corectă în funcţie de distanța față de Soare (n. red.).

[38] Arhimede din Siracuza (287-212 î.H.) a fost un învățat al lumii antice. Realizările sale se înscriu în numeroase domenii ştiinţifice: matematică, fizică, astronomie, inginerie şi filozofie (n. red.).

[39] Aristotel (384-322 î.H.) este unul dintre cei mai importanți filozofi ai Greciei Antice, clasic al filozofiei universale, spirit enciclopedic, fondator al şcolii peripatetice. Ca discipol al lui Platon, a tras concluziile necesare din filozofia acestuia, dezvoltând-o. A întemeiat şi sistematizat domenii filozofice ca

supraviețuit trecerii timpului. Timp de alți o mie opt sute de ani, cei mai mulți oameni *ştiau* că planeta noastră era centrul Universului şi totul se învârtea în jurul *ei.* Ştiau ei mai puține? Oricât de imperfectă ar fi fost, acea *cunoaştere* a dus la cunoştințe noi, iar o parte din ele a rezistat multă vreme după apariția lui Copernic[41], care a adus un alt adevăr în fața lumii.

În tot acest timp, Venus a continuat să se învârtă. Nu i-a păsat de Aristarh sau de Aristotel, iar în acea seară avea să se ivească la orizont la momentul potrivit. Calculele lui Emily n-aveau absolut nicio legătură cu asta. Nimic din ce ştia ea nu o putea determina pe Venus să apară mai repede. Regulile îi cereau lui Emily să păstreze cunoaşterea, dar de ce anume trebuia ea să aibă grijă mai exact?

Când Venus s-a ivit deasupra Memorial Court, Emily şi-a permis un zâmbet fugar. S-a uitat la punctul care se deplasa lent, mintea hălăduindu-i undeva de-a lungul căii planetei.

— O căutai pe Venus, nu?

— ...

---

metafizica, logica formală, retorica, etica, politologia. De asemenea, forma aristotelică a ştiinţelor naturale a constituit forma de referinţă pentru mai mult de un mileniu în Europa. În lucrările de logică a analizat exemple de demonstraţie din matematici ca şi condiţiile construirii unui sistem deductiv (n. red.).

[40] Ptolemeu (87-165) a fost un astronom, astrolog, cartograf, matematician, fizician, filozof şi muzician antic. A scris în limba greacă, dar se pare că a fost cetăţean roman din epoca elenistică tardivă în timpul stăpânirii romane a Egiptului, ale cărui teorii au dominat ştiinţa până în secolul al XVI-lea (n. red.).

[41] Nicolaus Copernic (1473-1543) a fost un astronom şi cosmolog, matematician şi economist, preot şi prelat catolic, care a dezvoltat teoria heliocentrică a Sistemului Solar (n. red.).

Cuvintele deranjară şirul gândurilor lui Emily, dar nu într-atât încât să-i atragă atenția complet. Vocea îi aparținea lui John Couch Adams[42], un tânăr care, în ciuda faptului că fusese admis cu bursă, era atât de sigur pe el însuşi cât le permitea Universitatea Cambridge tinerilor să fie. Evident, femeilor nu le era permis accesul în universitate, dar lui Emily îi plăcea să se învârtă în jurul campusului. Atâtea minți strălucite concentrate într-un spațiu atât de mic. Emiteau o energie care îi limpezea ei gândurile. Era ceva ce ea simțea, nu ceva ce ştia.

— Dacă vrei să vezi planeta Marte, se ascunde în spatele clădirii King's College Chapel.

Lui Emily nu-i păsa prea mult de oameni, însă, chiar şi într-un loc precum Cambridge, cunoştințele şi chiar interesul vag pentru corpurile cereşti erau apreciate. Emily se prezentă şi fu de acord să facă o plimbare de-a lungul râului Cam. Cei doi îşi dădură repede seama că descoperiseră un spirit înrudit. Când se opriră ca să se odihnească pe o bancă pustie, John scoase la iveală un carnețel plin cu ecuații de-abia lizibile. Aproape că izbucni în plâns când Emily le recunoscu drept ceea ce erau. Obsesia lui John era legată de Uranus. În ciuda progreselor înregistrate, chiar şi cele mai recente tabele privind poziția planetelor greşeau uşor când venea vorba despre ultima cunoscută dintre ele. Perturbațiile orbitei ei nu puteau fi explicate cu uşurință. John era convins că acele perturbații

---

[42] John Couch Adams (1819-1892) a fost un matematician, astronom, profesor universitar englez şi director al Observatorului din Cambridge. Este cunoscut mai ales pentru faptul că a prezis, independent de Le Verrier, fără observaţii directe, doar prin calcule matematice, existenţa planetei Neptun şi aceasta studiind (în septembrie 1845) perturbaţiile mişcării de revoluţie a planetei Uranus (n. red.).

erau generate de un obiect necunoscut. De ceva mare. O planetă.

Gândul de a descoperi o întreagă lume nouă o umplea pe Emily de emoție. Ea îşi oferi ajutorul şi îl îndemnă pe John să obțină cât mai repede cele mai recente date despre planeta rebelă. Chiar dacă avea destulă încredere să discute chestiunea cu o doamnă în incinta universității, John nu-şi putea imagina că astronomii de renume vor fi interesați de elucubrațiile matematice ale unui student. Abia după ce Emily îl amenință că nu se va mai întâlni cu el niciodată, John îi ceru, ezitând, cele mai recente date despre Uranus lui George Airy, profesor la Cambridge şi astronom regal.

În fiecare zi, după cursuri, Emily şi John desluşeau noi teritorii matematice la o ceaşcă de ceai. Legile gravitației emise de Newton fuseseră folosite ca să descrie efectul pe care planetele îl au una asupra alteia pe baza masei şi poziției lor. Emily şi John răsuciră formulele în capul lor, încercând să prezică masa şi poziția unei planete pe baza efectului pe care fiecare planetă îl avea asupra alteia. O întreagă poezie, după orice standard, prin folosirea cuvintelor în moduri în care nu fuseseră menite să fie folosite.

Respectându-şi convingerile personale, John refuză să dezvăluie previziunile lor altcuiva, iar de această dată niciun fel de amenințare nu-l înduplecă. Nu bănui nimic când Emily fu de acord să-i facă o vizită acasă, în Cornwall, în septembrie ’45. Abia când ea îl opri lângă casa lui George Airy pe drumul de întoarcere John înțelese că fusese dus de nas. Din nefericire, stratagema lui Emily eşuă, căci astronomul regal era în Franța în acel moment. O lună mai târziu, îl vizitară din nou pe Airy. Acesta lipsea din nou, însă, de această dată, cei doi lăsară un manuscris cu previziunile lor legate de noua planetă. Ulterior, Airy avea să ceară lămuriri, însă John nu răspunse cererii sale şi nici

nu-i spuse lui Emily despre scrisoarea primită. În schimb, Adams alese să caute el însuşi planeta.

Numai că nici John Couch Adams şi nici cea de-a Nouăzeci şi Şasea nu aveau să descopere planeta Neptun.

Cunoaşterea e ca o primăvară, îi spusese lui Emily maică-sa odată. Vine cu siguranţă, dar atunci când vrea ea. Fără ca Emily şi John să aibă habar, Urbain Le Verrier[43], un astronom francez, emisese aceeaşi ipoteză legată de orbita lui Uranus şi ajunsese la concluzii similare. Previziunile lui Le Verrier ajunseră la George Airy, care îşi dădu imediat seama că se potriveau cu ceea ce îi lăsase John Couch Adams. La cererea lui Airy, directorul observatorului din Cambridge căută planeta în poziţia prezisă. O observă chiar pe 4 şi 12 august 1846, dar o confundă cu o altă stea. Nici el nu avea să descopere planeta Neptun.

În aceeaşi perioadă, Le Verrier trimise previziunile lui legate de poziţia noii planete unui astronom german pe nume Galle[44]. Galle avu nevoie de mai puţin de treizeci de minute ca să găsească ce căuta. La data de 23 septembrie 1846, Johann Gottfried Galle deveni prima persoană care se uită la planeta Neptun ştiind la ce se uită. Două zile mai

---

[43] Urbain Jean Joseph Le Verrier (1811-1877) a fost un astronom şi matematician francez, specializat în mecanică cerească. A descoperit, prin calcule, planeta Neptun, pe baza anomaliilor mişcării planetei Uranus, ipoteză confirmată de astronomul german Johann Galle, care a observat, efectiv, pentru prima oară, planeta Neptun în data de 23 septembrie 1846, de la Observatorul astronomic din Berlin. Urbain Le Verrier este şi fondatorul meteorologiei moderne din Franţa (n. red.).

[44] Johann Gottfried Galle (1812-1910) a fost un astronom german. Galle a studiat la Universitatea din Berlin în perioada 1830-1833. Asistat de studentul Heinrich Louis d'Arrest, a fost prima persoană din lume care a văzut, în cunoştinţă de cauză, planeta Neptun, pe 23 septembrie 1846. El a folosit calculele lui Urbain Le Verrier pentru a şti unde să se uite (n. red.).

târziu, Galle îi scrise lui Le Verrier. În scrisoare spunea: *„Monsieur*[45]*,* planeta a cărei poziție ați indicat-o chiar există”.

Cunoaşterea e ca o primăvară. Vine atunci când vrea ea.

ACTUL III

22.
The Passenger

20 august 1977 – Ziua lansării

— Totul decurge conform programului, rosti vocea în difuzoare în vreme ce oamenii se agitau ca nişte furnici în aşteptarea numărătorii inverse.

Sonda se afla în vârful vehiculului de lansare, indiferentă la pericolele care o aşteptau sau la faptul că, deşi era lansată prima, creatorii ei o etichetaseră cu un ruşinos „2”. Maşinăria nu avea frică şi nici orgoliu de rănit. Nu-i păsa că jurnaliştii nu vorbeau decât despre discul de aur pe care îl ducea cu ea. De asemenea, nu-şi amintea de dublul eşec computerizat pe care îl suferise anterior în acea zi. Oamenii din camera de control ar fi vrut să se comporte cu aceeaşi detaşare. Deasupra rachetei ăleia se găsea un deceniu din viețile lor. Sonda era mai mult decât o maşinărie; era un conglomerat dens de triumfuri şi eşecuri, un ansamblu de

[45] Domnule (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

visuri îndrăznețe. Cu un pic de noroc, avea să ducă acele visuri acolo unde nici un alt lucru nu ajunsese înainte. Azi era ziua voiajului, iar *sonda* era Voyager[46].

Racheta începu să scoată sunete intense pe măsură ce numerele deveneau tot mai mici. În scurt timp, numărătoarea se termină şi motoarele rachetei Titan vuiră ca un tunet. În camera de control, mâinile şi genunchii oamenilor tremurau în vreme ce racheta părăsi solul. După 117 secunde, racheta Titan III-E[47] se descotorosi de boostere, însă tremuratul nu se opri. Racheta se zguduia şi se rostogolea. Instrumentele de la bord transmiteau robotului că se întâmplase ceva teribil în vreme ce racheta se avânta în bezna din interiorul etapei superioare Centaur, dar Voyager nu deținea controlul. Sonda era doar un pasager.

Minute întregi trecură aşa. Ere pentru cei îngrijorați. Când partea superioară a rachetei se separă, sistemele de pe Voyager indicară faptul că racheta se separase prea devreme. Robotul schimbă controlul altitudinii pe un sistem de rezervă, presupunând că primul nu funcționa bine. Când

---

[46] Voyager 2 este o sondă spațială lansată de NASA la 20 august 1977, pentru a studia planetele exterioare. Parte a programului Voyager, sonda a fost lansată cu 16 zile înainte de geamăna sa, Voyager 1, pe o traiectorie care a durat mai mult pentru a ajunge la Jupiter şi Saturn, dar a permis întâlniri ulterioare cu Uranus şi Neptun. Misiunea sa principală s-a încheiat cu explorarea sistemului neptunian la 2 octombrie 1989, după ce a vizitat sistemul uranian în 1986, sistemul saturnian în 1981 şi sistemul jupiterian în 1979. Voyager 2 este acum în misiunea sa extinsă de a studia marginea Sistemului Solar şi funcționează de patruzeci şi cinci ani şi cinci luni. Este încă în contact cu NASA (n. red.).

[47] Face parte din familia de rachete construită de Martin Marietta, având, inițial, rolul de a înlocui racheta balistică intercontinentală Atlas, mai târziu a fost folosită ca rachetă purtătoare pentru programul spațial (n. red.).

încercarea eşuă, încercă un alt sistem, apoi altul. Ceva era în neregulă, şi asta arătau toți senzorii. Ce anume, nimeni nu ştia.

Roboții nu intră în panică; ei trec printr-un nivel coborât de eroare pe care sistemul lor de operare nu îl poate gestiona. Voyager porni şi opri toate sistemele, programul ei de operare fiind disperat să găsească logica numerelor pe care le primea. Antenele robotului recepționară comenzi de la sol, însă robotul încetase de mult să mai asculte. Asta însemna revoltă.

Partea superioară se închise, în cele din urmă, şi eliberă robotul. Tremuratul încetă. Voyager călătorea acum singură prin imensitatea spațiului, dar călătorea haotic, după ce îşi oprise jumătate din sisteme ca să sondeze cealaltă jumătate în căutare de răspunsuri. După câteva miliarde de încercări, sonda făcu ceea ce fusese programată să facă atunci când orice altceva eşua: îşi repoziționă antena către Pământ şi aşteptă.

Eroare critică. Voyager avea să ajungă la aceeaşi concluzie la fiecare opt milisecunde pentru tot restul vieții bateriei sale. Avea să facă asta de două sute de trilioane de ori înainte ca plutoniul-238 din baterie să se descompună suficient cât sonda să rămână fără energie.

De undeva din întuneric, un semnal. Un potop de unu şi zero trecu prin creierul robotului, rescriindu-i programul de bază. Restartare.

Voyager se reporni şi îşi verifică starea. Robotul era gata. Avea să-şi îndeplinească datoria cu exactitatea şi detaşarea tipică celor de genul lui. Toți cei de pe Pământ respirară uşurați, căci visurile lor continuau să trăiască. Voyager 2 pornise pe ruta către Jupiter.

23.
Sweet Emotion

— Încetineşte, mamă! Aproape că ai dat peste femeia aia!

— SCUZE! Iubesc cântecul ăsta. Cea mai bună melodie rock-and-roll dintotdeauna. Mă rog, poate nu dintotdeauna. Haide, Lola, cântă cu mine!

— Urăsc melodia asta.

— Nu, n-o urăşti. Doar crezi asta.

— Ce mai înseamnă şi asta?

— Ştii ce înseamnă. Te văd dând din picior. Pun pariu că n-ai observat că o faci... Gata! Eşti pregătită? Sweeeeeeeeeeeeeeee...

— MAMĂ!

— eet emoooootion. Cântă cu mama ta. Sweeeeeeeeeeeeeeeet...

— Emooootion.

— Aşa, fata mea.

— Am ajuns, mamă. Opreşte-l! Opreşte-l!

— Cum? Ce s-a întâmplat? Ți-e ruşine de mama ta? Am cincizeci şi doi de ani, Lola, nu o sută. Încă sunt în formă!

— Eu am cincisprezece şi maică-mea continuă să mă ducă la şcoală. Ştii ce vreau să spun? Asta nu prea e în regulă. O, aproape că am uitat. În seara asta mă duc pe la H.

— Ca să faci ce?

— Doar ca să mă distrez.

— Ei bine, mai întâi trebuie să vii acasă. Ai de calculat nişte vectori de apropiere, tânără domniță.

— De ce?

— Cum adică de ce? Ştii de ce. În caz că apar alte probleme cu sondele. Poate că putem fi de ajutor.

— N-au nevoie de ajutorul nostru, mamă. Au reuşit. Au lansat Voyager 2 şi au făcut-o fără noi. N-am avut nimic de-a face cu asta. Nimic. *Tu* n-ai avut nimic de-a face.

— Ai grijă la ton, Lola. Şi, da, au ajuns până aici pe cont propriu, dar lucrurile o iau razna. Au avut probleme din prima zi! Partea superioară s-a separat prea devreme. Dacă n-ar fi existat Centaur care să-şi dea seama şi să ardă mai mult, Voyager s-ar fi pierdut. Ca să nu menționăm faptul că sonda s-a oprit înainte de a părăsi orbita.

— Vrei să spui că ai lucrat exact la chestia care a salvat-o pe Voyager 2?

— Nu. Am ajutat la computerul de ghidare Centaur. Ar fi putut să facă diferența.

— Dar n-a făcut-o. Orice a mers prost, ei au reparat defecțiunea, mamă. *Ei.* Tot ei au făcut un zbor test pentru avionul lor spațial „reutilizabil". Ei fac ce vor, mamă. Noi suntem... inutile. Dacă vrei să lucrăm la ceva, ar trebui să lucrăm la următoarea sondă, nu la cea care e deja acolo în spațiu.

— Bine. Atunci lucrează la asta.

— Eu...

— Eu ce?

— Am început calculele la ceva. Un motor. E electric.

— Deplasare de atomi încărcați cu un câmp magnetic?

— Mda, cam ca ciorapii care se împing unii pe alții când ies din uscător. Am luat ideea de la prietenul tău, von Braun.

— Nu e prietenul meu.

— Mă rog. El a zis că n-ar fi surprins dacă am zbura spre Marte pe cale electrică.

— Se referea la opera mentorului său, Oberth[48]. Ştii că ei chiar *au construit* motoare ionice. Statele Unite au testat două pe orbita joasă când erai tu mică. Ruşii chiar au mai mulți sateliți care folosesc motoare cu propulsie ionică pentru stabilizare.

— Ştiu, dar în mod cert nu sunt atât de bune, altfel n-ar fi prins cisterne de combustibil pe sondele Voyager. Motoarele astea se presupune că sunt bune pentru călătoria la mare distanță.

— Atunci fă tu unul mai bun.

— Mamă, sunt doar nişte însemnări într-un carnețel. Nu am de gând să construiesc aşa ceva.

— Ce-ar fi să-ți cumpărăm un computer? Te-ar ajuta? Putem merge până la Radioshack sâmbătă.

— Vorbeşti serios? Ar fi aşa de tare! Şi mult mai rapid. Poate că reuşesc să fac motorul meu să meargă. Mă vei ajuta?

— Bineînțeles! Vezi, nu suntem inutile până la urmă. Iar tu tot va trebui să vii acasă. Nu ți-ai făcut curățenie în cameră de o lună. Apropo, prietenul bunicii tale a trimis o nouă poză cu arcul ăla.

— Iarăşi? Pun pariu că nici în asta nu putem vedea ceva nou. Cine face peste zece fotografii unui obiect, toate din acelaşi unghi?

— Pe-astea a putut să le găsească, dar acum *se poate* vedea un pic mai mult din marginea interioară. Putem traduce împreună dacă vrei.

— Sigur, mamă. Pot pleca acum?

— Vii acasă imediat după şcoală.

— Bine! Bine! Ne vedem.

— Pe mai târziu.

---

[48] Hermann Julius Oberth (1894-1989) a fost un savant german (sas), unul dintre părinții fondatori ai rachetei şi astronauticii. Mama sa a fost fiica lui Friedrich Krasser (n. red.).

...Inutilă. Ha! Nu sunt inutilă! Sunt... rămasă puțin în urmă. Lucrurile se desfăşoară rapid. În zilele noastre, şase ani pe o insulă înseamnă o veşnicie. Cred că e un semn bun. În plus, poate că n-am făcut multe noi înşine, dar banii noştri sigur au făcut. Maică-mea ar fi înnebunit. Să cheltui atâția bani pe o companie de semiconductori. Ea nu dorea să fie cea care risipeşte ceea ce altele au acumulat într-o sută de vieți. Ca să fim drepți, până acum nici nu prea au avut pe ce să-i cheltuiască. Cele mai multe cheltuieli ale noastre au însemnat bacşişuri sau stimulente pentru poziții de profesor în numele unor familii bogate care n-au existat niciodată. Sumele n-au reprezentat nici măcar o bună parte din dobânzile realizate. Acum, că femeile pot preda, nici măcar nu mai avem nevoie de marionete, deşi eu continui să prefer să-i las pe alții să-şi pună numele pe diverse lucruri. Cu cât amprenta noastră e mai mică, cu atât e mai uşor să mergem mai departe. Ca o ironie, fiecare bănuț pe care îl cheltui aduce profituri de o sută de ori mai mari. Nu-mi pasă cu adevărat de bani, dar interesele noastre par acum să se alinieze cu ale tuturor atunci când vine vorba despre computere. Mai mult profit înseamnă mai mulți oameni care lucrează, iar Lola are dreptate într-o privință. Când îşi pun mințile laolaltă, oamenii se mişcă mult mai rapid decât putem noi.

Iar eu am făcut *ceva.* Ei bine, nu ştiu cât am fost de ajutor, dar lucrarea aceea despre stratul de ozon a făcut vâlvă. Anul viitor o să trimită un satelit ca să-l măsoare de deasupra. O să ştim mai multe în curând. O să ştim mai multe despre multe lucruri, iar Lola le va trăi pe toate. O invidiez.

De asemenea, mă tem pentru ea. Trece prin anii aceia în care credem că nu suntem noi. O ştiu pentru că şi eu am trecut prin asta. Ea este eu. Însă situația e altfel acum; cel puțin aşa cred. Războiul tocmai începuse pe când aveam

vârsta Lolei. Noi am trăit cu cinematografele drive-in. Ne întâlneam la magazinul de răcoritoare. Nu beam alcool, nu consumam droguri. Nu am făcut sex până la... hai să spunem că am înflorit târziu. Cred că maică-mea s-a distrat mai mult decât mine. Indiferent prin ce trece, Lola e mai rebelă decât am fost eu vreodată. Şi mai încăpățânată. Nu cedează niciun centimetru. Pe de altă parte, poate că e exact aşa cum am fost eu, şi eu sunt cea care îmbătrâneşte.

24.
Sound and Vision

— Lola, când ai purtat pantofi ultima dată?

— ...

Traducem ce scrie pe arcul ăla, dar eu nu văd decât picioarele negre ale Lolei legănându-se în ritmul melodiei din capul ei. Ceva ritmat, judecând după viteza piciorului. Poate că starea ei de spirit se îmbunătățeşte.

— Lola?

Nu mă aude. Eram şi eu aşa. Dacă mă concentram asupra unui lucru, o carte sau chiar un gând, intram într-un spațiu ciudat. Mă depărtam la un milion de kilometri de restul lumii. Aşa eram şi cu Billie. Stăteam întinsă lângă ea şi mă uitam la ceafa ei până ce ea mă înghiontea. „Bineînțeles că te-am auzit", îi spuneam. Mă lăsa în pace. Dumnezeu ştie de câtă vreme vorbea, dar mereu lăsa să treacă de la ea.

— Am găsit, mamă. *Samāne.* Sa-maaa-nay. Habar n-am cum se pronunță, dar înseamnă opt. Avem totul acum?

— Da. Eşti gata? Iată ce spune:

„Eu sunt opt. Sunt una şi multe.

Poate că şi tu eşti eu.”

— Asta-i tot?

— Păi, da. O singură frază. Vom avea nevoie de mai multe poze dacă vrem totul.

— Uau.

— Cum adică uau?

— Adică am pierdut o întreagă zi din viața mea pe care n-o mai recapăt niciodată.

— Lola, nu înțelegi. Chestia asta e... Chestia asta e extraordinară!

— Greşeala mea. Am pierdut o zi extraordinară pe care n-o mai recapăt niciodată înapoi. Acum, o să mă uit la televizor. Sunt a O Sută Una şi mă voi uita la televizor. Poate mai târziu o să mi te alături şi tu.

— Ea a fost a Opta, Lola! A Opta!

— Şi?

— Ştii cum tot zici că te simți pierdută neştiind cine eşti sau de ce facem ce facem? Îți dau mereu acelaşi răspuns.

— Noi suntem...

— Nu acela. Îți spun că nu eşti singură, că toate ne-am simțit aşa. Ei bine, e o minciună, deoarece ea n-a făcut-o. După câte ştim, nepoata ei este cea care a pierdut cunoaşterea. Dar probabil că ea ştia. Există o mare şansă ca femeia care a inscripționat arcul ăla să fi ştiut exact cine e şi de unde venea. Închide ochii.

— De ce?

— Închide ochii. Eşti singură pe un câmp pustiu. Căldura te apasă ca o movilă de cărămizi. Priveşti în jur. Încă nu o vezi, dar, dacă asculți cu atenție, îți vei da seama că vine. Auzi copitele calului ei lovind solul în depărtare. Sunetul devine tot mai puternic. Încerci să ridici privirea, dar soarele se află în spatele ei. Se apropie. Cu o secundă în urmă, soarele era prea puternic, dar acum o vezi. Părul negru fluturându-i pe față, pielea şi voința ei călite de elementele

naturii. Se opreşte chiar în faţa ta. E nevoie de curaj doar pentru a-i întâlni privirea. Ochii ei căprui îţi străpung sufletul, iar ochii tăi străpung sufletul ei. Agitaţia te izbeşte ca un marfar şi pentru o clipă înţelegi.

Calul ei nechează agitat. Ea îl struneşte din hăţuri până ce, într-un târziu, îl lasă să alerge liber. Senzaţia se îndepărtează odată cu ea, şi aproape îţi smulge inima din piept. Încerci să o prinzi. Ştii că nu vei reuşi, dar încerci oricum, până ce plămânii îţi cedează şi picioarele ţi se prăbuşesc. Priveşti cum călăreşte destoinică prin stepă şi se pierde în zare.

Iar după ce ea dispare, tot ce vrei e să simţi din nou acea forţă. Ai face orice pentru o secundă în plus. Încerci să ţii cu dinţii de amintirea aceea, să-ţi aminteşti cât de completă te-ai simţit când ai avut parte de cunoaşterea care ţie şi mie ne-a lipsit toată viaţa. O simţi dispărând ca nisipul curgându-ţi printre degete până ce nu mai eşti sigură dacă a fost ceva adevărat.

Pricepi? Ea ştia, Lola. Ea era a Opta şi ştia totul! Ştia despre Prima.

— Şi despre umezeală.

— O, la naiba! Bine, eşti într-o dispoziţie proastă. Du-te să te uiţi la televizor. Putem relua discuţia când nu vei mai fi bosumflată.

— Bosumflată?

— Uită-te în oglindă. Muh, muh, muh. Bosumflată. Şi spală-te pe picioare, bine?

— Pe picioare?

— Nu te înţeleg, Lola. Când ai auzit de arcul ăla, ai sperat la ceva care să-ţi schimbe viaţa. Ei bine, asta e. Mai aproape de atât nu vei ajunge.

— E un nenorocit de poem, mamă. Nu schimbă nimic.

— Ai grijă la limbaj, Lola.

— Tu ai spus „nenorocit” acum cinci secunde.

— Am vrut să spun... Nu contează. Credeam că vei fi... nu ştiu... interesată, entuziasmată, ceva de genul ăsta.

— De ce? Aşadar, a fost o Kibsu cu o singură cifră. Bravo ei! Dar eu nu sunt. Eu sunt eu. Şi încă nu ştiu nimic. Tot o să mă scol mâine, o să mă duc la şcoala aia idioată şi o să pretind că sunt precum celelalte. Şi nu va merge, deoarece nu sunt. S-ar putea să nu se priceapă niciuna la matematică, dar sunt suficient de isteţe ca să ştie că eu sunt diferită, mamă. Toate sunt.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău că vezi lucrurile aşa. Toate trebuie să facem lucruri pe care am prefera să nu le facem.

— Zău? Adică, aş putea... pur şi simplu... să nu mă duc.

— Nu, Lola. Nu se poate.

— Bine. Acum, plec. O să ne uităm la un film la Brent. I-am spus lui Heather că trec să o iau.

— După ce îţi termini temele.

— O să le fac mâine.

— Nu, Lola. Acum.

— De ce? Care e diferenţa? De ce trebuie să decizi tu?

— Pentru că suntem a O Suta. Când vei fi a O Sută Una, o să faci ce vrei tu.

— Atunci poate că ar trebui să rămân gravidă. Niciodată nu putem fi trei pentru prea multă vreme.

25.
(Don’t Fear) the Reaper

Probabil că mai am câţiva ani înainte ca ea să facă ce spune, dar o să vină şi vremea aia, mai devreme sau mai târziu. Mama era cu trei ani mai bătrână ca mine când a

murit. Eu am cincizeci şi doi de ani. *Cincizeci şi doi.* Asta înseamnă în jur de o sută în ani Kibsu. Pare ireal când mă aud spunând asta. Nu ştiu cât de bătrână mă văd eu însămi, dar ştiu că nu chiar atât de bătrână. Sunt mamă, dar încă sunt copilă din mai multe puncte de vedere. A Nouăzeci şi Noua n-a dispărut cu adevărat niciodată. Am încă treizeci şi cinci de ani şi o privesc pe mama cum moare. Am douăzeci şi patru şi-mi plâng fiica nenăscută, îmi iau adio de la Billie pentru ultima oară. Am douăzeci de ani şi stau în camionul ăla cu Wernher von Braun. Am zece ani şi mă furişez în patul mamei pentru că am coşmaruri, am şapte şi o ţin de mână pe bunica atunci când ne urcăm pe vasul ăla. Cred că asta nu se va schimba niciodată. În curând, eu voi fi bunică, mamă, fiică. Suntem multe. Presupun că acesta e adevăr pentru oricine, nu doar pentru noi.

Ar trebui să fiu supărată, furioasă. Nu sunt. Emoţiile asta trebuie să le aibă Lola. E furia ei. N-am să i-o răpesc. În schimb, simt altceva, ceva ca un soi de îndoială de sine, însă nu e chiar asta. Nu e nici neajutorare. Nu ştiu dacă are vreun nume. E certitudinea absolută că faci tot ce poţi, dar s-ar putea să nu fie suficient. De fapt, acum, că mă gândesc mai bine, *ştiu* cum se numeşte. E sentimentul de a fi mamă. O privesc pe fiica mea suferind – o suferinţă lentă, sâcâitoare, care face ca lumea să pară neinteresantă şi inutilă – şi nu pot face nimic. Am simţit ceva asemănător odată, dar era emoţia *mea.* Nu pot trăi emoţia ei, şi nici n-o pot înţelege cu adevărat. Nu voi şti niciodată ce gust are pentru altcineva conopida, cum simte altcineva o durere de cap, nisipul fierbinte sub picioare. S-ar crede că e altfel în cazul nostru, dar nu e. N-am nici cea mai vagă idee. N-am trăit viaţa Lolei. Eu doar am fost acolo. Cred că, dacă aş fi trăit viaţa ei, aş fi fost la fel de supărată pe lume ca ea. Iar acum m-aş simţi prost pentru ceea ce am spus...

Sper că simte asta, din plin.

S-ar putea să fiu un pic furioasă. Aş fi mult mai furioasă dacă mintea mea n-ar fi ocupată cu altceva. Lola era obsedată de înscrisurile de pe arcul ăla. I-am spus că ideea de a-şi pune atâtea speranțe în ceva e proastă, dar nu m-a ascultat şi a suferit. Acum, nu-i mai pasă. Eu sunt cea care se gândeşte mereu la asta. Mă îndrept singură spre dezamăgiri la fel ca ea, evident, dar nu mă pot abține. Vreau să ştiu. Vreau să o cunosc pe a Opta. Vreau să ştiu ce a simțit, cum era să fii ea. Vreau să ştiu cât de diferit era față de a fi eu. Cineva a lăsat un puzzle la uşa mea. Nu pot, pur şi simplu, să-l las nerezolvat.

Noi am inscripționat acel arc; iar asta mă înnebuneşte. Ar trebui să aibă logică pentru mine. E arcul *meu,* numai că nu e. Aud cuvintele în mintea mea. Ea le rosteşte cu vocea mea. „Eu sunt a Opta. *Eu* sunt…" „Eu", spune ea. Dar cine e „ea"? Din lumea subterană, ea iese udă. *Ea,* nu *eu.* E altcineva, dar cine? Cineva mort, sau care doarme, sau în comă. O comă udă… Moartă în apă. Ba dum Tsss. Haide, Mia, poți descifra asta.

O Kibsu căzută, o iubită pierdută. Ar putea vorbi, practic, despre oricine, poate chiar despre propria fiică. Oricine ar fi „ea", a contat pentru a Opta, cel puțin asta e limpede, dar eu nu ştiu absolut nimic despre viața ei. Nu ştiu ce conta pentru oricine pe atunci, şi cu atât mai puțin pentru ea. Poate că există indicii în locul unde e îngropată. Mai multe inscripții, desene, trupuri. Poate că „ea" zace alături de a Opta pe vecie.

Îi ating cotul, apoi gura. Vorbeşte după o tăcere înghețată. Este aceeaşi „ea"? Aşa s-ar crede. O tăcere rece, lumea de dincolo. Vorbeşte despre cineva mort, cineva care a murit de multă vreme, dar care acum vorbeşte. Un zombie. Este vorba despre zombie şi dorință. Să nu uităm de dorință. Sex

şi necromanţie. Tu te regulezi pe tine, cred. S-a întâmplat acum trei mii de ani; poate că aşa se obişnuia.

Nu are niciun rost. Am nevoie de o baie; îmi simt capul pe punctul de a exploda.

Câh. Baia asta are nevoie de o curăţenie serioasă. Nu azi. O să adaug spumă şi o să mă prefac cu nu văd dâra aia mare de săpun. Probabil că asta urăsc cel mai mult la înaintarea în vârstă. Toate lucrurile mici despre care îţi dai seama că nu se întâmplă prin magie. Haine curate, o baie fără pată. E o minune că mama mai găsea timp de cercetare după toate astea. Mi-aş dori să mai fie cu noi. Arcul ăla era genul ei de obiect. Se pricepea de minune la şarade şi băi. Mamei îi plăcea la nebunie să facă baie. Făcea câte trei pe zi când putea. Cred că se ascundea de mine. Treizeci de minute de singurătate. Spunea mereu că îi place mai mult să audă apa curgând decât să facă baie, că apa îi vorbea. Chestia asta suna profund în urechile mele de copilă de cinci ani. Cred că îi plăcea faptul că zgomotul era suficient de puternic cât să amuţească totul, inclusiv sâcâietoarea mea voce ascuţită. Avea dreptate într-un fel. E ceva liniştitor în apa care curge.

Poate că folosea acele momente ca să se gândească la proiectul ăla la care lucra împreună cu Xuesen. Graniţe din Irak şi prietenii lor din Berlin, ce-o mai fi însemnat şi asta. Nu ştiu de ce povestea asta încă mă deranjează, dar…

AAAAH! Apa asta e rece ca gheaţa! Nu e vreunul dintre duşurile de treizeci de minute ale Lolei. Când a plecat, picioarele ei arătau de parcă ar fi lucrat într-o mină de cărbuni. Cred că nu voi face baie, cu excepţia cazului în care s-ar putea instala un nou boiler în aceeaşi zi. Eu nu mă mai ocup de repararea chestiei ăleia din nou. Şi-a depăşit de mult durata de viaţă. Cam ca mine, în curând. Ha! Acum, am ajuns să-mi spun glume cu morţi. Şi încă unele proaste.

Mă tem de moarte? Asta să fie? Mă temeam înainte. Nu prea m-am mai gândit la asta după ce Lola s-a născut. Îmi păstrez temerile pentru ea. N-am crezut niciodată că voi trăi veşnic, ştiu asta. Aş putea să mă întind în cadă dacă asta mi-aş dori. Parcă văd titlurile: „Cadavru descoperit în apă rece, conservat timp de trei milioane de ani". Rece...

O tăcere înghețată. Cotul ei, gura ei.

Să mă ia naiba! Trebuie să o găsesc pe Lola. A zis ceva despre un film.

26.
Marquee Moon

Nu i-am spus lui Uriel că am omorât un om azi. Nu-i ştiu numele. Îl mai văzusem în baruri, în restaurante, peste tot. Îl văzusem la hotelul nostru. Părea să ştie pe toată lumea, oriunde se ducea. Un om *respectat.* Ei îi spun Baba, Tată. Când am întrebat cu ce se ocupa, mi s-a spus că le făcea favoruri oamenilor. O armă, un paşaport, dar, în cea mai mare parte a timpului, Baba făcea rost de băieți tineri pentru bătrâni bogați. Era un monstru. Şi-a meritat soarta. Mi-am repetat cuvintele astea toată ziua. L-am omorât deoarece era un om rău.

În dimineața asta, eu şi Uriel ne luam ceaiul pe terasă. Baba a venit la câteva minute după sosirea noastră. Imediat ce s-a aşezat, un băiețel – nu putea să fi avut mai mult de cinci ani – a venit la el. Baba a scotocit în sacoşa lui şi i-a dat băiatului... ceva. O bomboană, câțiva piaştri. N-am putut să văd ce. L-am văzut doar pe băiat plecând de acolo în fugă şi zâmbind. Uriel plecase deja. Îi place să-şi bea ceaiul fierbinte. Baba a plecat înainte ca ceaiul meu să fie

suficient de rece ca să-l beau. L-am revăzut o oră mai târziu în pasajul din spatele farmaciei. Pe vremuri era o alee acolo, dar clădirile din jur au acoperit-o în timp. Ce a rămas abia dacă e suficient de larg ca un om să-şi croiască drum în zigzag. M-am sprijinit de zid ca să-l las pe Baba să treacă. Mi-am simţit umezeala cămăşii când pieptul lui s-a frecat de al meu. Respiraţia îi mirosea a *shisha,* deşi se mai simţea încă aroma de mentă din ceaiul pe care îl băuse de dimineaţă. Tocmai voia să-şi ceară scuze când m-am trezit cu mâinile strânse în jurul gâtului lui. N-avea loc să se zbată şi nici măcar să-şi ridice braţele. Şi-a pierdut cunoştinţa după câteva secunde. Am menţinut strânsoarea un minut sau două înainte de a mă da la o parte şi a-i lăsa corpul să se prăbuşească. Îmi aduc aminte că m-am gândit că va trebui să-mi schimb cămaşa, pentru că era udă de la frecarea cu el.

Poate că aş fi lăsat să treacă pe altcineva – nu era cel mai simpatizat personaj dar ştiu că nu am făcut-o dintr-un sentiment al dreptăţii. Am făcut-o din pricina căldurii. De obicei părăsesc camera de hotel devreme, sperând să prind briza dimineţii, dar nu se simţea nimic. Niciodată nu se simte. E prea cald la opt dimineaţa, prea cald la zece, la prânz, la trei. Chiar şi apa din piscină e caldă; parcă păşesc într-o farfurie cu supă. Mă spăl pe mâini de cincizeci de ori pe zi, dar sunt mereu umede. Nu-mi suport nici măcar propriile mâini; mă dezgustă. Totul mă dezgustă. Scaunele sunt prea fierbinţi ca să stai pe ele, băuturile au gust de gheaţă topită. Căldura a învins. Am capitulat. N-a fost vorba despre furie. Nu am auzit vocea. Nu m-am văzut dezmembrându-l sau băgându-i părţile intime în gură. Să-i spunem o supărare sinceră pe lume. N-am simţit remuşcare. Nu e întru totul adevărat. M-am simţit vinovat pentru că am dezamăgit-o pe mama. I-ar fi ruşine dacă ar şti.

Ce e făcut e bine făcut, mi-am spus eu. M-am întors la hotel şi m-am schimbat. Era unsprezece jumătate. Nu mi-era foame, aşa că am luat un taxi până la muzeu. Mai aveam încă cinci ore la dispoziție ca să caut prin arhive şi nu vedeam ce rost ar fi avut să las acel incident să-mi distrugă întreaga zi.

Eu şi Uriel nu am descoperit nimic în cele trei luni de când suntem aici. După-amiaza aceea petrecută în arhive n-a fost cu nimic diferită. Ca o ironie, primul nostru indiciu a fost chiar în fața mea în tot acest timp. Am trecut pe lângă el de două ori pe zi, la intrare şi la ieşire. A doua scară către subsol, singuratică pe un zid altfel pustiu.

Preoteasa. Pictură cu ceară pe lemn de tei. Artist necunoscut, circa 500 î.H. Era chiar acolo. Marea Mer-neith-it-es stând în fața unei mulțimi captivate, mâinile plutindu-i deasupra unei sfere de metal de mărimea unui capac. A fost o decizie bună să venim aici. Era la fel de posibil, din ceea ce ştiam, să fi urmărit un vis timp de trei mii de ani. Am prins prada din urmă şi înainte, dar acum era prima dată că vedeam sfera. Aceasta există şi dacă ceea ce simt este corect, ea ne va spune unde să o găsim.

Cine a realizat pictura aceasta era vrăjit de ea. A făcut-o mai înaltă cu un metru decât restul oamenilor. O exagerare grosieră, dar sunt convins că ea era încrezătoare şi mândră. Nu îi era frică şi nu fugea. Nu ascundea ceea ce noi vânăm. Ba chiar a pus-o pe un piedestal, chiar în mijlocul templului, ca s-o vadă toată lumea.

Nu se temea de noi.

Nu m-ar surprinde dacă întreaga ei viață ar fi fost meticulos concepută cu imaginea noastră în minte. A ajuns într-o poziție de putere, consiliind faraoni. Îşi petrecea zilele în locuri publice, păzită de soldați cărora, fără doar şi poate, le putea ordona. Ca un păianjen care îşi întinde pânza, ne provoca să venim după ea.

Cu cât aflu mai multe despre trădătoare, cu atât vreau să le cunosc mai bine. Îmi dau seama acum că nu sunt deloc creaturile acelea superficiale care ne închipuiam noi că sunt. Unchiul meu a vorbit cu una dintre ele, dar după ce o legase. Aşa ceva nu prieşte unei discuții sincere. Mi-ar plăcea să stau cu una dintre ele la un ceai. Chiar dacă reuşim să găsim sfera pe cont propriu, sunt atâtea lucruri pe care le putem afla de la ele, atâtea lucruri pe care le putem învăța de la ele înainte de a le omorî pe toate.

Soarele e pe cale să apună, dar eu transpir la fel de mult. Clădirile, străzile, fiecare piatră şi bucată de beton, totul absoarbe căldura, aşa că aceasta nu se domoleşte niciodată. Nu ştiu cum o suportă oamenii. Uită-te la ei. Cupluri fericite îmbrăcate elegant pentru o seară în oraş. Ăsta de aici e îmbrăcat cu costum. Cămaşă închisă până la gât şi cravată. Cum de nu e asudat? Şi de ce e aşa de fericit? Trebuie să mă ascund în aerul condiționat. Devin din nou iritat.

Astăzi am împlinit douăzeci de ani. De ce mă simt ca de o sută, oare?

27.
White Rabbit

Probabil că e târziu. În bucătărie e un ceas. La naiba, e deja trecut de miezul nopții. Cum se poate aşa ceva? Doar

discutam. Discutam. Ne distram. Beam. Dansam. Poate că n-ar fi trebuit să beau acel ultimul pahar. A venit vremea să fii responsabilă, Lola. Sau... mai pot bea unul. Nu, trebuie să plec. Mama va fi îngrijorată de moarte. Va fi... Va fi al naibii de ofticată şi de îngrijorată. N-ar fi trebuit să spun ce am spus. Eram doar furioasă. Ea ştie asta. Nu-i aşa? Nu-i aşa? Trebuie să ştie. Poate că are încă nevoie de timp. Mai pot sta pe aici o vreme. Laşă. La naiba, nu cred că pot da ochii cu ea chiar acum.

Nu ştiu de ce m-am înfuriat. De vină e arcul ăla idiot. „Eu sunt a Opta." Şi ce-i cu asta? Du-te de unde ai venit, cu fetişul tău cu cotul şi cu tăcerea ta rece. Eşti moartă; lasă-mă în pace. De parcă ea m-ar putea ajuta. Scriind chestii bizare sexuale pe arma ei de vânătoare, o să-mi dau cu presupusul şi o să spun că viaţa ei n-a fost chiar aşa de roză. Pun pariu că îşi rodea amarnic unghiile.

Bineînţeles, mama e înnebunită de întreaga poveste. Cifre. Mă face să fiu atât de... AAAAGH! „Care sunt regulile? Spune-mi care sunt regulile, Lola!" E... prea mult sau prea puţin. Orice ar fi, nu e pentru mine. Nu atrage atenţia asupra ta. *Aş vrea* eu. În întreaga mea viaţă nu cred că m-a observat cineva. Aş putea la fel de bine să nu exist la şcoala aia. Păstrează cunoaşterea. Ce cunoaştere? Nu ştiu nimic! N-am nicio *idee.* Regulile astea sunt pentru ea, nu pentru mine. Eu nu sunt ea. N-am absolut nicio idee cine sunt, dar nu sunt ea. Sunt altceva.

— Hei, Lola! Şi-a făcut efectul?

— Cum? Ce să-şi facă efectul?

Oare ce mi-au dat? N-am întrebat. Am luat băutura, pur şi simplu. Trebuia să o fac sau puteam să plec. Toată lumea crede că sunt o idioată. Eu sunt fata ciudată care se pricepe la matematică. Chiar şi prietenele mele. Sunt toate numai zâmbete, dar cred că se amuză pe seama mea. Râd toate. Oare de ce râd?

— Uite. Bea ceva.

N-ar trebui să beau. O altă regulă. Reguli. Reguli. Reguli. Ei bine, la dracu' cu regulile. Mă pot distra şi eu un pic. Ooo, chestia asta are bule. Are gust de cherry cola. Simt bulele explodându-mi pe limbă. Sunt mii şi mii care ţipă înainte de a muri. Pfff. Aaaaah! Pfff. Aaaaah! Aproape că le pot număra. Poate că pot chiar să o fac. Una două trei... eu...

Sunt în bucătărie. Iarăşi. Pare cumva mai mică. Poate că sunt mai mulţi oameni în ea. Brent are o mulţime de prieteni. Prin „prieteni" mă refer la tipi dornici să prade barul părinţilor lui. N-ar trebui să-i judec. Eu n-am atâţia prieteni. Noi nu avem un bar. Poate că de vină e camera. Pare... mică...

O oglindă.

Camera pare mai mare pe cealaltă parte. Uau. Ca şi cum lumea reală se micşorează, dar lumea din oglindă rămâne la fel. Eu sunt la fel. Nu mă micşorez. Şi totuşi sunt... inversată. Mâna dreaptă este mâna stângă a celei care sunt în oglindă. Mâna ei dreaptă este stânga mea. Ea se uită fix la mine. Eu mă uit fix la ea. Două versiuni ale mele uitându-se una la alta. Suntem la fel, dar suntem diferite. Precum eu şi mama. Mama e ca oglinda, doar că mâinile ei nu sunt inversate. Cel puţin aşa cred.

— Ţi-e bine, Lola? Te menţii sau ce?

— ...

Mâna mea dreaptă este mâna stângă a celei care sunt în oglindă. Dacă mă întorc? Nu mă mai văd în oglindă. Mâna mea e... nu-mi dau seama fără să văd, dar dacă privesc... Parcă ar fi pisica lui Schrödinger[49]. Poate că, dacă privesc în oglindă cu o altă oglindă, atunci mâna mea dreaptă...

---

[49] Experiment mental, adesea caracterizat ca un paradox, imaginat de fizicianul austriac Erwin Schrödinger în 1935. Ilustrează ce probleme apar dacă se aplică interpretarea

— Lola!

— ...

La naiba, nu e oglinda. Degetul meu mare de la dreapta arată spre stânga şi degetul mare de la stânga arată spre dreapta. Mâinile mele sunt imagini în oglindă ale fiecăreia *în lumea reală.* Îmi place chestia asta. E extraordinar. Comutativitate. Sunt...

— LOLA!

— Ce e? Vino încoace şi îmbrăţişează-mă.

— Stai! STOP! Stop! Eşti prea puternică! Nu sunt eu cel mai robust om din lume, dar la naiba!

— Pot să-ți văd mâinile?

— O, Lola. Te împleticeşti.

— Mă împleticesc? De ce? Ce mi-ai dat?

— Lucy.

— Cine?

— În cer, cu diamante[50].

— Eu nu... Dă-mi mâinile, bine? Trebuie să văd ceva.

Mâini în oglindă. Dacă le scot pe ale mele, acum sunt ca două oglinzi în unghi drept. Patru mâini, toate reflexii ale celorlalte. Stânga e dreapta. Dreapta e stânga.

— Pot să plec acum, Lola?

Unde să plece? De ce sunt iarăşi în bucătărie? Abia am fost aici. De ce mă tot întorc? O, mi-am găsit băutura! Nu sunt sigură de când stă aici, dar încă are bule. Cum e posibil? Toate bulele alea mici răsar la suprafață. Ar trebui

---

Copenhaga a mecanicii cuantice asupra obiectelor din viaţa de zi cu zi. A imaginat un experiment în care este prezentă o pisică ce poate să fie vie sau moartă, în funcţie de un eveniment aleator anterior. În timpul elaborării experimentului său a inventat termenul Verschränkung (cu sensul de conexiune cuantică) (n. red.).

[50] Aluzie la titlul unei melodii celebre a formaţiei Beatles - *Lucy in the Sky with Diamonds* (n. tr.).

să se termine. Ar trebui ca lichidul să fie plat de-acum. În afara cazului în care e ceva la fundul paharului care tot face bule. Mai multe bule, mereu mai multe.

— Brent, ce mi-ai pus în băutură?

— Cum? E prea mult rom?

Romul nu face bule. De ce a zis asta? Eu... voiam să spun ceva. Am uitat. Mă întreb cât e ceasul. O, la dracu'! Mama o să facă o scenă. Cu toate astea, nu vreau să mă duc acasă. Nu pot să dau ochii cu ea în clipa asta. Ei bine, în mod clar, nu pot să dau ochii cu ea *acum,* dar, şi dacă aş fi fost trează, cum îți ceri scuze că ai spus aşa ceva? Ea n-ar fi spus aşa ceva. Uneori e îndărătnică, dar niciodată nu e rea. *Eu sunt* nemernica. Nu suntem la fel. E ceva în neregulă cu mine. E ceva urât în mine. Dacă oamenii ar vedea, dacă prietenele mele ar vedea... Poate că văd. Poate că de-asta râd toți.

Ar trebui să mă retrag; nu mă simt prea bine. Oricum, probabil că e trecut de miezul nopții. De ce sunt încă în bucătărie? Tot încerc să plec, dar sfârşesc mereu aici. De ce nu pot pleca din nenorocita de bucătărie?! Totul e în neregulă. Trec toți pe lângă mine de parcă nu m-ar vedea. Nu pot pleca. Nu pot... Rahat! Cred că zidurile... respiră.

28.
Lola

Îmi văd reflexia în oglinda din bucătărie. Pe peretele din spatele meu e o katana. Katana în oglindă. Ce înseamnă katana citit invers? An... atak. Uau... Un atac din partea cui? De unde? Cunosc pe toată lumea de aici, dar tot nu sunt în siguranță. Sunt în primejdie, chiar şi printre prietenii mei.

Dar oare sunt ei? Prieteni? Poate că se prefac doar. Poate că nu sunt adevărați. Par să fie prietenii mei, dar ochii lor... Sunt goi. Vicioşi. La naiba! Cred că e o deghizare. Prietenii mei nu sunt prietenii mei, iar ăia nu sunt ochii lor. Poartă cu toții măşti cu nenorociți de ochi falşi. Cine sunt? Nu-mi dau seama. Sinele lor adevărat se ascunde, zgâindu-se prin părul de la cefele lor. Sunt diavoli. Răi.

Sunt nenorociți de Urmăritori.

De-asta râd ei. M-au adus aici ca să mă omoare. Douăzeci şi cinci de Urmăritori cu capetele pe dos. Nu pot fugi. Nu mă pot ascunde. Asud din belşug. Mi-e prea teamă ca să mă mişc, dar eu din oglindă nu se teme. Ea vrea să se lupte. Eu nu pot. Nu pot decât să mă uit la ea.

Katana.

Gravitația se modifică în vreme ce mă plimb pe zidul pe care atârnă lama lungă. O ridic de pe ceea ce acum e podeaua. O scot în tăcere, atentă să nu tai lemnul tecii. Lama vibrează ca un diapazon. Îi simt melodia caldă răspândindu-se prin mine. Prin mâinile mele, brațele mele, pieptul meu.

Şi Urmăritorul simte asta. Îşi întoarce cele douăzeci şi cinci de măşti de la mine. Acestea formează un cerc şi privesc prin cefe. Mutarea mea. Mă ghemui. *Sar* de pe zid, zburând peste capetele lor. Vertij. Lumea mea se răsuceşte cu nouăzeci de grade şi aterizez pe un genunchi, chiar în mijlocul lor. Sabia mea este acum arătătorul unui ceas uriaş. Lovesc în dreptul miezului nopții.

Lama despică gâtul Urmăritorului. Ar trebui să lovesc osul, dar nu e nimic acolo. Capul lui cade, dar masca se holbează în continuare. Îmi zâmbeşte, în vreme ce zece dintre ei mă prind de la spate. Îmi prind brațele. Mâinile. Nu mă pot mişca. Mă întorc invers. Îmi las picioarele să cadă înspre tavan, în vreme ce ei stau cu susul în jos peste mine.

Mişc lama de la stânga la dreapta şi două din capetele lor cad undeva sus deasupra mea.

Mă răsucesc spre podea şi îmi întind braţul drept către diavolul de la ora trei. Vârful lamei îi zgârie gâtul. Îşi duce mâna în sus şi pipăie sângele de pe mărul lui Adam. Deschide gura să ţipe, dar nu aud nimic. Urlă toţi într-o tăcere asurzitoare. Şi vin spre mine.

Fac o piruetă cu lama scoasă. Mai repede. Mai repede. Desenez simboluri antice cu vârful lamei. Părţi de corpuri zboară, scuipate afară prin gura tornadei mele. Adaug paşi noi acestui balet al morţii. *Chassé, châiné, fouetté.* Cad capete la fiecare nou termen franţuzesc.

Atitudine.

Oprire.

Privesc în jur. Unul singur dintre ei a rămas în picioare. Mă înclin în faţa duşmanului şi arunc katana la picioarele lui.

Încheietura mâinii înclinată înainte. Degetul arătător scos, degetul mare în lateral. Acum, eu sunt arma. Sunt călugăriţa.

Mă privesc jucând în propriul film de categorie B. Amintire. Exilată din satul meu, sunt atacată de tâlhari. Lăsată să mor în codru, privesc ciudata insectă cum se luptă. Observ. Învăţ. Repede-nainte. Mă întorc acasă cu noi talente şi îmi răzbun onoarea.

Urmăritorul loveşte primul. Tehnica mâinilor lipicioase. Parez şi îi prind braţul în gheara mea. Lovitură cu dosul palmei la gât. Dau drumul braţului său şi îi scot ochii.

Cot din lateral în plexul solar. Cot în sus în bărbie. Din nou. Picioarele lui părăsesc solul la fiecare lovitură. Încearcă să mă prindă, dar nu îl las şi mă transform în fum. Se împleticeşte în faţă, prinzându-se de nimic, iar eu revin la formă solidă în spatele lui. Îl prind de păr şi-i trag capul pe

spate. Lovitură frontală. Îl rup în două ca pe un băț de chibrit. Îmi suflu nasul şi îi arunc corpul moale într-o parte.

Păşesc pe podeaua bucătăriei ca să-i termin pe răniți. Nu e niciunul. Urmăritorii sunt cu toții morți. S-a terminat.

Eram prea înfricoşată ca să mă lupt, nu mă puteam mişca, dar reflexia mea i-a omorât pe toți. Sunt încă în bucătărie. Amândouă suntem. Ea îşi şterge sângele de pe față şi se întoarce spre mine. Privirea ei mă înghite cu totul. O mai văd încă, dar sângele de pe fața ei a dispărut. Stă în bucătărie cu prietenii ei. Cred că am trecut dincolo.

Privesc în jos. Stau într-un cerc de cadavre decapitate. Apuc un cap şi dau la o parte părul de pe ceafa lui. Vreau să văd fața Urmăritorului, dar nu e nimic acolo. Nimic. Doar păr şi prietenul meu uitându-se în gol de cealaltă parte. Mă uit la toate fețele lor. Un prieten. Alt prieten. Unde e Heather? Trebuie să o găsesc pe Heather. Era Urmăritorul. Jur că el era, dar acum... Ce a făcut ea? Eu cea din oglindă mi-am ucis prietenii?

Aşa am făcut? Nu mai ştiu care din ele sunt.

Atâta sânge pe podea. Mereu mai mult sânge. Nu ştiu de unde vine. Sângele se înalță deasupra picioarelor mele. Se tot înalță şi se tot înalță. Mă cațăr pe un cadavru, apoi pe masa de lângă el. Doar câțiva centimetri de aer rămaşi undeva sus. Îmi înclin capul pe spate şi îmi împing nasul spre tavan. Un centimetru. Îmi țin respirația şi mă afund în jos. Corpuri plutind într-o mare roşie. Nu ştiu cât îmi mai pot ține respirația. Vreau ca povestea asta să înceteze. Trebuie doar să îmi iau privirea de la oglindă. Totul se va termina dacă mă uit în altă parte. Mă ard plămânii. Mă tot răsucesc, dar nu văd decât cadavre. De ce nu-mi pot lua privirea de la oglindă? Nu pot să respir. Vreau să ies! VREAU SĂ IES DIN NENOROCITA DE OGLINDĂ!

29.
Psycho Killer

Capul meu, fir-ar să fie. Gura mi-e atât de uscată, încât buzele îmi sunt lipite. Parcă aş fi mestecat praf toată noaptea. Nu praf, ci excremente de pisică. Ăsta e gustul din gura mea. Simt... ca şi cum cineva mi-ar fi umplut craniul cu sos fierbinte înainte de a mă pocni peste faţă de o sută de ori. Mor. Cineva să oprească chestia asta.

Lumini strălucitoare. O, la naiba. Prea puternice! *Mult* prea puternice! La naiba cu toate, o să zac aici cu ochii închişi şi o să aştept să mor...

Dar unde *este* aici? Mă aflu pe o saltea. Subţire. Simt beton dedesubt. Aici nu e acasă.

Cred că va trebui să deschid un ochi. Zid de cărămidă în faţa mea. Alb murdar. Un alt zid de cărămidă. O chiuvetă mică. Seamănă cu... Nu, te rog. Te rog, te rog, te rog. Spune-mi că nu este ceea ce cred.

Bare din metal. Sunt într-o nenorocită de închisoare.

Ce s-a întâmplat? Era o petrecere. Ştiu asta. Nu-mi amintesc să fi plecat. Eu... eram supărată. Am spus o răutate înainte de a pleca de acasă. Am băut un pahar, sau două, sau trei. Ce am făcut?

— Alooo!

Doamne, ce a mai durut! Ca şi cum aş fi trezit o mie de albine iritate în creierul meu cu acel cuvânt. Gata cu vorbăria. Oricum nu e nimeni aici. Două celule într-o încăpere mică. Cea de lângă mine e pustie; la fel e şi biroul din colţ. Sunt singură.

Ce am făcut? Mă înfurii uneori, dar întotdeauna mă stăpânesc. Procedez exact aşa cum mi-a arătat mama. Ce naiba am făcut de-am ajuns aici?

Chei care răsună. Un ivăr tras. E cineva aici. Este... mama?

Şi un polițist.

— Nu vreau să aud niciun cuvânt de la tine, Lola. Niciun cuvânt.

— Bine.

Fără vorbe. Îmi convine. Mă bucur atât de tare să o văd. Vreau doar să dorm. E furioasă, totuşi. Ştiam că o să fie furioasă ieri, dar acum... nu ştiu. Cât de furioasă este? Nu-mi dau seama dacă e furie din pricina beției şi dezordinii sau ceva mai rău. M-am bătut cu Heather? I-am făcut rău?

— Pot să o iau acasă acum, domnule ofițer?

— Da, vă rog!

Asta e tot ce vreau. Mă supăr pe mama, dar e singura persoană lângă care mă simt în siguranță. Te rog, ia-mă acasă. Vreau să merg acasă.

[Peste câteva clipe, doamnă. Va trebui să-i luăm o probă de sânge.]

La dracu'. Asta nu e de bine. Nimeni nu ne poate examina sângele. Nu e o regulă, dar mama a zis că altfel am deveni şoareci de laborator pentru restul vieților noastre. Explicația mi-a fost îndeajuns. Nu pot refuza, nu? Temeiuri religioase, ceva de genul ăsta. Nu scot o vorbă. Mama se va gândi la ceva.

— E chiar nevoie de aşa ceva, domnule ofițer? Urăşte acele. Seamănă cu mine. Eu amețesc doar vorbind despre asta. În plus, cred că şi-a învățat deja lecția.

[Înțeleg, doamnă. Dar pe aici au circulat nişte droguri rele în ultima vreme. O să iau mostra eu însumi. Nu va simți nimic, promit. Trebuie să iau doar trusa. Mă întorc imediat.]

— Îmi pare rău, mamă.

— Nicio vorbă, ți-am spus. Fă doar ce spun eu.

— Ce am făcut? Nici măcar nu ştiu de ce m-au arestat.

— Să te aresteze? Nu te-au arestat, Lola. Te-ai „predat” de bunăvoie – astea-s cuvintele tale. Ai intrat pe uşă, le-ai cerut să-ți pună cătuşe, apoi ai mărturisit că ai omorât pe toată lumea pe care o ştiai, cu o ditamai sabia. Cred că şaptesprezece oameni în total. Le-ai dat o listă întreagă de nume.

— Prietenii mei. I-am...

— Sunt bine, dar nu mulțumită ție. Au spus că făceai tai chi în living, un soi de dans, după care ai început să țipi şi ai fugit. M-a sunat Heather. Era îngrijorată tare în privința ta. Cred că sunt cu toții.

— O, Doamne! Va afla toată lumea de la şcoală. Cred că nu mă mai pot arăta pe acolo.

— Bine. Nici nu va trebui. Ne mutăm.

— Ce...

O, fir-ar, se întoarce polițistul.

[Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptați. Trebuie doar să semnați formularele astea şi după aia...]

— În privința asta. Ştiți că e minoră. Nu e nevoie de consimțământul meu înainte de a-i lua sânge?

Consimțământ. Corect. Îmi place asta. Vreau doar să ies de aici.

[Pot obține un mandat *dacă preferați asta, doamnă. Însă va fi mult mai rapid dacă vă dați...]*

— CE NAIBA, MAMĂ!?

I-a dat una cu dreapta polițistului în barbă! L-a lăsat inconştient! Mama a lovit un polițist! Acum, e la biroul lui. Ce face... O, îndreaptă camera spre cealaltă celulă.

— Taci, Lola.

— Mamă... Ce faci?

— Ce pare că fac? Îmi scot fiica din pârnaie. Tehnic vorbind, asta se numeşte procesare, dar să nu ne încurcăm în detalii, bine?

— ...

Am vrut doar să evadez puțin, să mă distrez nițel. Cum de au luat-o lucrurile razna în asemenea hal? Mama a luat lanțul de chei de la centura polițistului. Acum, îmi deschide celula. Sfinte Sisoie. Chiar o facem.

— Ajută-mă să-l trag înăuntru. Prinde-l cu cătuşele de bare.

Şi... târâm un polițist într-o celulă de închisoare. Voiam doar o noapte de somn bun. Nişte aspirină. Poate că avea să mă consemneze în casă o săptămână. Bine, accept o lună. Acum, mama îmi arde dosarul în coşul de gunoi în vreme ce eu prind cu cătuşele un polițist inconştient de o uşă de oțel. Chestia asta nu se petrece cu adevărat, nu?

— Mamă, de ce trebuie să ne mutăm?

— Acum mă întrebi?

— Vreau să spun înainte de a lovi un polițist.

— Deoarece erai drogată rău şi le-ai spus prietenilor tăi tot felul de nebunii. Ai vorbit cu polițiştii. O parte din ce ai spus nu va fi crezut; o alta, da. Oricum, ți-am spus că am încetat să-mi mai asum riscuri. Chestia asta atrage atenția. O, şi mi-am dat seama ce scrie pe arc.

Îmi pare rău că am întrebat. Povestea asta *devine* un coşmar. Am cincisprezece ani. Nu evadez din secții de poliție. Nici măcar nu am făcut ceva. Uneori fur bomboane, dar, la naiba... nu pot face asta. Nu ştiu care îmi va exploda mai întâi, capul sau inima, dar... o, la naiba!

— ...Cred că o să vomit.

— Nu acum, Lola. Mai lasă-mă *o* secundă. Vezi dacă polițistul are vreo monedă în buzu... Las-o baltă. Am găsit una.

O monedă? Se apucă să deşurubeze plăcuța de deasupra comutatorului de lumină. Cred că vrea să întrerupă curentul.

— Mamă!

— La naiba! Chestia asta pişcă! Trage de alarma de incendiu, bine?

— ...

Luminile s-au stins brusc. Ea deschide uşa. Cred că o luăm la fugă.

— LOLA! Alarma de incendiu.

Corect. Alarma de incendiu. Să facem cât de mult zgomot putem.

— Am tras-o. La naiba, dar tare se mai aude!

O luăm la pas. Cred că suntem în sala de mese. Sunt doar vreo mie de poliţişti între noi şi uşa din faţă. Patru dintre ei pornesc spre noi chiar acum.

— Acum poţi să vomiţi. Şi urlă „Tommy" cât de tare poţi. Urlă ca şi cum ai fi disperată.

Ce tot spune ea acolo? Suntem complet depăşite. Nu mai gândi, Lola. Fă ce ţi-a spus mama.

— HHHHHLLLLL... TOMMY! TOOOOOMMMMYYYYYY!

— Domnilor ofiţeri, vă implor! Nu-l găsesc pe fratele ei mai mic. Era acolo când s-a pornit focul. Are patru ani. Salopetă albastră.

[Duceţi-o pe fată afară, doamnă. Îl găsim noi pe băiat.]

Nu-mi vine să cred că au înghiţit nada. Probabil că avem la dispoziţie un minut sau două ca să ieşim înainte de a-şi descoperi colegul legat de barele unei celule.

[Hei, staţi aşa! Asta e fata care a intrat drogată aici şi a mărturisit o crimă. Nu erai în celulă?]

Sau poate că n-au înghiţit-o. La dracu' cu chestia asta. M-am săturat. O să mă întind pe jos, o să-mi pun mâinile pe cap şi o să aştept ca... HOPA!

Mama a aruncat cu un soi de praf în ei. Şi-a îndoit braţul ca o vrăjitoare! Ce se află în mâna ei? Cred că e recipientul cu sare. Acum, sunt patru poliţişti *pe jumătate orbi.* Cred că nici nu ştiu că le lipsesc două bastoane. Doamne, dar rapidă mai e. Lovitură de baston într-un penar cu creioane. Vine la

rând capsatorul roşu. Ceaşca de cafea. O altă salvă de stilouri cu cerneală albastră. O, la dracu'. Vomit din nou.

— ...

Ce se petre... O! Totul a escaladat rapid. Un scaun de birou izbind picioare. Apare altul, dar de data asta mama stă pe el. Sfinte Sisoie! Măcelul e în toi. Îşi scot la iveală armele, dar nu suficient de repede. Scaunul mamei se roteşte furios. Mama e ca un fluture, un ninja, o pasăre răzbunătoare. Pretutindeni zboară bastoane şi dinți. Amețesc doar privind scena. Nu cred că am terminat cu vomitatul.

Voiam doar să mai scap de presiune. Să beau ceva. Poate să fac pe puiul beat. Cum dracu' de am ajuns la aşa ceva? Doamne, pur şi simplu, îi căsăpeşte pe toți. Mişcare de picior. Lovitură frontală. Doar lovituri frontale. Asta e mama mea, pentru numele lui Dumnezeu! Face calcule matematice şi găteşte lasagna. Acum, e o tornadă furioasă cu bastoane în loc de brațe. Au, asta trebuie să fi durut.

Nu văd pe nimeni mişcând. A terminat? Cred că da.

— Mamă?

— CE E?

— Sunt morți?

— Nu cred. Haide. Să ieşim de aici.

Cum de e atât de calmă? Presupun că instinctele mele s-ar fi trezit dacă nu eram încă pe jumătate afumată. Asud ca un porc, dar sunt convinsă că de vină e doar mahmureala. Jur că nu mai beau nimic în viața mea.

Ieşim pe uşa din față. O, Doamne! Maşina noastră e chiar aici... Şi dispărem. Pur şi simplu.

— Ce ai vrut să spui mai devreme? Cu arcul?

— O, ăla. Nu a scris poezii pe el; e o hartă. Arcul e o hartă.

— ...

— Ce are coate, o gură şi se opreşte din mişcare când e frig tare?

— ...

— Un râu, Lola. Vorbeşte după o tăcere rece. E un râu primăvara. Merge în aval. Cotul ei, apoi gura ei. Oriunde s-ar vărsa râul, acolo se duce şi ea.

— Sânul ei?

— N-am ajuns atât de departe. Dar astea sunt instrucțiuni. Ne spune unde să mergem.

— Şi unde mergem?

— În Rusia. Mergem în Rusia.

— Acum?

— Nu. Mai întâi trebuie să facem o oprire în Berlin.

Antract.
Something in Your Teeth

2014

Ania înşfăcă cea de-a treia cafea pe acea zi şi urcă în grabă spre laborator. Avea speranțe mari. Ceva mai multă cafeină şi o doză triplă de ibuprofen puteau rezolva problema. Inspectă cu privirea fețele colegilor ei. Cam jumătate dintre ei sufereau de aceeaşi mahmureală. Îşi zise că poate acea zi nu era cea mai bună pentru ştiință. Cu toate astea, lecțiile fuseseră învățate. Datele din noaptea precedentă sprijineau mai multe ipoteze. Vodca şi Red Bull erau pentru cei tineri. Petrecerile aniversare nu ar trebui să se desfăşoare în zilele de joi. Îşi încrucişă degetele, sperând că nu va veni şi consilierul ei. Nu i se vedea pe chip durerea de cap, dar laboratorul mirosea ca o cameră de cămin

duminica după o petrecere. Cu toate astea, fusese o noapte distractivă. Grupul lor era strâns unit. S-ar putea spune că asta îi făcea mai eficienți, cu sau fără mahmureală. Cu siguranță făcea ca orele târzii de muncă sau venitul în weekenduri să fie mai puțin resimțite ca o corvoadă.

În ciuda puterilor divine ale ibuprofenului, ziua de azi avea să fie chinuitoare. Orice proiect științific înseamnă zece la sută forță creatoare a creierului, nouăzeci la sută muncă plictisitoare de funcționar. Conectare, etichetare, căscat. Ania lăsa întotdeauna adevărata plictiseală pentru zilele de vineri. Tocmai intrase într-o transă indusă de un document Excel când Adison o bătu pe umăr.

— Ania, se vede ceva în dinții ei.

— ...

— Ceva albastru.

Ania se strâmbă. Fața de care prietenii ei râdeau mereu. Pe jumătate nedumerită, pe jumătate iritată. Sprâncene care păreau că se mișcă cu o voință proprie. Ceva în dinți era exact ce aştepta Ania. Dar cu siguranță nu ceva albastru.

Dinții cu pricina aparțineau specimenului B77, altfel o femeie cu nimic deosebită care trăise cu aproximativ o mie de ani înainte ca femurul şi craniul ei să fie dezgropate într-un orăşel german. Ania, Adison şi ceilalți cercetau dinți vechi, căutând chestii vii conservate în timp. Precum țânțarul din Jurassic Park înțepenit în răşină de copac, numai că aici țânțarul era o bacterie, iar răşina era placa dentară. Chestia de pe dinții noştri e plină de chestii vii, unele bune, altele rele, iar când placa devine tartru, chestiile alea sunt prinse ca o insectă în chihlimbar. Ania şi prietenii ei ştiau că partea amuzantă la dinți era aceea că bacteriile care le generează degradarea au nevoie de o gazdă vie. După ce murim, dinții devin cea mai rezistentă parte a corpului, iar chestiile prinse *rămân* prinse. Prin examinarea calculilor, adică a tartrului, se pot afla multe despre persoana căreia i-

au aparținut dinții: ce mânca, la ce boli era expusă, ce fel de imunitate dezvoltase în timp. Aşa că cercetau o gamă largă de agenți patogeni care aproape că nu aveau nimic în comun, cu excepția unui lucru. Niciunul dintre ei nu era albastru.

Ania ştia multe despre dinții cu pricina. Datarea cu radiocarbon plasase moartea proprietarei undeva între 997 şi 1162 d. H., cu un grad ridicat de probabilitate. Subiectul fusese femeie. B77 se bucurase de o sănătate orală relativ bună. Anterior morții, pierduse doar doi dinți, ambii molari. Situl unde fuseseră descoperite rămăşițele ei era o veche biserică-mănăstire distrusă de un incendiu în secolul al XIV-lea. Poate că B77 fusese călugăriță.

Existau, evident, multe lucruri pe care Ania nu le ştia. Nu ştia că acei dinți pătați în albastru aparținuseră unei femei pe nume Agnes şi că formau pe vremuri cel mai frumos zâmbet. Lui Agnes îi plăcea să zâmbească. Zâmbea mereu, chiar şi atunci când era singură. Zâmbea fără alt motiv în afară de acela că o făcea să se simtă bine. Mai întâi vine puiul, zicea ea; zâmbetul şi fericirea vin după aceea.

Agnes îşi pierduse mama, omorâtă de Urmăritor, la vârsta de unsprezece ani. Un an mai târziu o născuse pe fiica ei, Eila. Timp de opt ani călătoriseră prin Europa, cerşind hrană şi adăpost, până ce dăduseră de o comunitate religioasă mică în Dalheim. Mama şi fiica semănau deja mult una cu cealaltă, aşa că, atunci când s-a deschis uşa zăvorâtă a mănăstirii, Agnes a prezentat-o pe Eila ca fiind sora ei mai mică.

Eila n-avea să stea mult acolo. A plecat când a împlinit şaisprezece ani şi şi-a găsit un soț într-un sat din apropiere. Agnes a rămas. Viața de măicuță era mult mai simplă decât viața pe care o dusese înainte şi perfect compatibilă cu regulile pe care jurase să le respecte. A devenit scrib, copiind lucrările sfinților şi filosofilor pentru generațiile

ulterioare. Agnes avea o mână care scria cu precizie chirurgicală. Avea o imaginație vie şi un puternic simț estetic. Până să ajungă bunică, Agnes devenise sursă de lumină, producând cele mai frumoase manuscrise, atât în calitate de caligraf, cât şi în cea de pictor.

Agnes nu s-a sinucis când nepoata ei a ajuns la vârsta potrivită. Ştia că nu trebuie să fie trei pentru prea multă vreme, dar nu-i păsa. Erau prea multe cărți de transcris, prea multe cunoştințe de conservat. Eila nu a insistat. Şi-a împachetat, pur şi simplu, lucrurile şi şi-a luat fata cu ea. N-a existat furie, ci doar diferență de opinii. În ultimele secole, Biserica devenise mai puternică şi știința aproape că dispăruse de pe continent. Observaseră amândouă acelaşi lucru, dar faptele le conduseseră pe fiecare din ele la concluzii diferite. Agnes dorea să conserve puțina cunoaştere care exista în Europa. Eila dorea să genereze o cunoaştere nouă altundeva. Lumea musulmană exercita presiuni, înregistrând salturi uriaşe în matematică şi astronomie. Aşa că şi-a spus că nu se pierduse cunoaşterea. Pur şi simplu, se mutase înspre sud.

Agnes nu îşi mai văzuse fiica de doisprezece ani. Nepoata ei avea să împlinească în curând douăzeci de ani, însă Agnes şi-o amintea doar pe fetița care alerga pe coridoare, ascunzându-se în spatele rafturilor cu cărți. Într-o dimineață ploioasă de vară, un pachet mic a fost livrat pe biroul lui Agnes. Ea l-a deschis cu mare atenție, căci ştia că ceea ce se găsea înăuntru valora mai mult ca aurul.

În interiorul cutiei mici se găsea o substanță cum Europa nu mai văzuse niciodată. Culoarea ultramarin fusese realizată prin transformarea pietrelor de lapis lazuli într-o pudră fină. Pământului, după cum se dovedeşte, îi plăcea să-şi ascundă albastrul. Egiptenii dezvoltaseră pe vremuri un proces de producere a pigmentului albastru în cantități mari, dar secretul de fabricare se pierduse de cinci secole.

Acum, doar câteva minerale puteau genera culoarea albastră şi toate trebuiau extrase din subteran. O muncă grea şi costisitoare. Ultramarinul era cea mai profundă şi extraordinară nuanță de albastru de pe planetă. Albastrul de la capătul tuturor nuanțelor de albastru. Fusese produs în Asia de secole, dar aşteptase atâta ca să-şi croiască drum în Europa. În câteva zeci de ani, avea să schimbe paleta europeană de culori, şi în acelaşi timp lumea lui Agnes.

Deoarece era atât de prețios, ultramarinul, la fel ca aurul şi argintul, era rezervat pentru cele mai importante manuscrise, care, într-o lume controlată de Biserică, adesea însemnau portrete ale Fecioarei Maria. Într-un act de rebeliune, pe lângă faptul de a continua să trăiască, Agnes pusese deoparte o cantitate mică de pigment pentru un gen diferit de lucrare. Găsise, îngropată undeva în bibliotecă, o traducere veche, abia lizibilă, a unei lucrări a unui om pe nume Seleucus din Seleucia[51], care murise în 150 î.H. Adept al lui Aristarh din Samos, Seleucus se folosise de logică pentru a demonstra un model heliocentric al Sistemului Solar. Omul fusese un adevărat vizionar, crezuse într-un univers infinit, fusese convins că atracția Lunii genera mareele şi că înălțimea acestora depindea de poziția Lunii față de Soare. Până la cel moment, se credea că nimic din opera lui originală nu supraviețuise.

În fiecare noapte, Agnes se ducea în bibliotecă şi timp de exact o oră copia în secret cuvintele unui astronom mort. Şi-a finalizat lucrarea treisprezece ani mai târziu, cu doar câteva luni înainte de moarte. Cea de-a Şaptezeci şi Una a murit de bătrânețe, o soartă rară pentru cele de genul ei. A

---

[51] Seleucus din Seleucia (190-150 î.H.) a fost un astronom şi filozof elenist. Venind din Seleucia de pe Tigru, Mesopotamia, capitala Imperiului Seleucid, este cunoscut mai ales ca susținător al heliocentrismului şi pentru teoria originii mareelor (n. red.).

murit în somn, fericită, visându-şi nepoata cum aleargă pe coridoarele bibliotecii. Trei sute de ani mai târziu, când mănăstirea a luat foc, meticuloasa muncă a mai multor generații s-a pierdut. Ascuns în spatele cărții Genezei, un model matematic al cerurilor s-a transformat în cenuşă, inclusiv cea mai frumoasă ilustrare a Lunii înconjurând o frumoasă planetă Pământ albastră.

Agnes era o artistă talentată şi o femeie sclipitoare. Întreaga ei viață a fost dedicată conservării cunoaşterii pentru posteritate, însă, cu toate astea, niciodată nu i-a trecut prin minte că dinții proprii aveau să fie singurele părți ale ei care vor rezista în timp. Dacă ar fi ştiut, ar fi avut mai multă grijă de ei. Cu siguranță ar fi spălat de pe ei pigmentul albastru pe care îl lingea de pe degete în timp ce muncea.

În ciuda faptului că întreaga cunoaştere pe care ea căuta să o conserve se pierduse, Agnes avea să ajute fără voie la generarea de cunoaştere nouă, o mie de ani mai târziu, într-o cameră plină cu oameni mahmuri îmbrăcați în halate albe. Dinții vechi ne pot dezvălui, după câte se pare, mult mai multe decât bolile suferite. Sunt o fereastră către viețile oamenilor, către munca şi pasiunile lor. O parte din cunoaştere însă se pierde pe veci, aşa că nimeni nu va afla vreodată cât de mult îi plăcea lui Agnes să zâmbească.

ACTUL IV

30.
Let's Go

9 IULIE 1979

Mia văzuse totul de o mie de ori în vise. Începe cu un punct. Un punct devin patru puncte, apoi o mie. Curând, cea mai mare planetă din Sistemul Solar umple întreg câmpul vizual. În noaptea asta, visul avea să fie la fel, numai că, de această dată, avea să se adeverească, la câteva sute de milioane de kilometri depărtare.

Sonda nu era prima care pătrundea în sistemul Iovian. Cu cinci ani înainte de lansarea ei, pătrunseseră acolo alți pionieri. Chiar şi fratele geamăn al robotului îl întrecuse şi ajunsese la gigantul gazos cu patru luni înainte. Nimic din toate astea nu conta pentru Mia. Ştia că cei dintâi aveau să ajungă mai târziu dacă o sută de trilioane de alte lucruri decurgeau bine. Robotul traversase cu bine centura de asteroizi. Aproape. Dispozitivul principal de recepție căzuse în primăvara anului 1978, dar sistemul de rezervă funcționa perfect.

Înainte de întâlnirea cu regele zeilor, Voyager 2 avea să se întâlnească cu câțiva dintre copiii lui. Primul la rând era Callisto. Robotul se uită la el câteva clipe înainte de a se întoarce către Ganymede. Toți cei din camera de control îşi țineau răsuflarea când sonda trecu la doar şaizeci de mii de kilometri de cel mai mare satelit al lui Jupiter. Ganymede e un corp masiv, mai mare decât planeta Mercur, iar la o asemenea distanță părea chiar mai mare decât Soarele. Oamenii de ştiință îşi apăsară degetele pe ecranele computerelor. Aproape că simțeau culmile şi încrețiturile suprafeței, setul complex de adâncituri care dezvăluiau poveşti epice despre trecutul tectonic al satelitului.

Pe când se apropia de Europa, toată lumea privi cu atenție. Puncte de lumină, puncte întunecate. Pe măsură ce mii de astfel de puncte se combinau, reieşi un model. Linii neregulate, care se intersectau, brăzdau suprafața satelitului pe distanțe de mii de kilometri. Tuşe de vopsea roşie pe o pânză alb-albăstruie, sau poate că ele erau pânza. Nu era vorba despre ceva anume, ci despre absența a ceva. Europa este cel mai mic dintre sateliții lui Jupiter, dar unul dintre cele mai reflectorizante obiecte din Sistemul Solar. Ca o oglindă. Ca gheața. Poate că se uitau la crăpături în gheața de deasupra unui ocean ascuns. Un ocean întins pe întregul satelit şi deplasat de gravitația planetei. Un strat înghețat presat de forțe titanice până ce se încovoaie, pătând suprafața satelitului. Oare exista viață sub acel ocean?

Micul satelit Amalthea părea doar o pietricică roşie. Aproape că nimeni nu îl observă, căci toți erau vrăjiți de gigantul gazos din spatele lui. Venise vremea ca Voyager şi Jupiter să se întâlnească. Un şuvoi imens de date spectrografice inundă cele unsprezece aparate de măsură ale robotului. Atmosfera gigantului strălucea în lumină ultravioletă. Ioni de plasmă dansau în magnetosferă în vreme ce planeta îşi cânta melodia proprie pe lungimile de undă radio. Lui Jupiter îi plăcea să cânte. Dacă ar fi fost de câteva ori mai mare, ar fi putut să fie o stea.

Camera de fotografiat a robotului se întoarse către o furtună gigant de pe suprafața de dedesubt. Fără un sol solid care să-l încetinească, acel uragan roşu, de două ori mai mare ca Pământul, împrăştia gaze de mai bine de un secol. Jupiter trase de sonda minusculă ca o chemare de sirenă pe apele oceanului, dar Voyager nu se apropie mai mult de planetă, ci porni pe traiectoria de ieşire de pe orbită.

Pe drumul de ieşire avea să survoleze Io, o mică modificare de traiectorie datorată fratelui său geamăn. Cu câteva luni înainte, Voyager 1 surprinsese ceva la care

nimeni nu se aştepta la Io, cel mai apropiat satelit al planetei: vulcani activi scuipând dioxid de sulf la cinci sute de kilometri în aer. Pentru a confirma descoperirile fratelui său, robotul petrecu zece ore urmărind cum interiorul satelitului lui Jupiter este smuls ca într-o luptă cu odgonul între planetă şi cel mai mare satelit al ei, nişte forţe opuse disipându-se sub formă de căldură pe sub crusta lui Io, creând şi anihilând munţi mai înalţi decât muntele Everest. Un iad multicolor, marcat de şuvoaie de lavă şi zeci de nuanţe de praf sulfuric.

Maşinăria era a patra de genul ei care pătrundea în sistemul Iovian, dar avu partea ei de premiere. Voyager 2 ajută la schimbarea felului în care ne gândim la sateliţii planetari de orice fel: de la nişte mingi sterile şi nemişcate de praf la mici lumi vii cu oceane îngheţate şi vulcani activi. Fu prima sondă spaţială care fotografie inelele lui Jupiter, cercuri subţiri de praf formate atunci când meteori de mici dimensiuni se ciocnesc de sateliţii Iovieni. Ba chiar descoperi singură un satelit chiar lângă inelul cel mai depărtat al lui Jupiter, primul descoperit de o navă spaţială, şi nu prin folosirea unui telescop.

Voyager 2 trebuia acum să se întâlnească cu un alt zeu roman. Graţie atracţiei gravitaţionale a lui Jupiter, robotul gonea acum cu o sută de mii de kilometri pe oră către Saturn, unde misiunea lui era programată să se încheie. Chiar şi cu o asemenea viteză, călătoria avea să dureze mai bine de doi ani. Şapte sute şaptezeci şi opt de alte nopţi în care Mia să viseze.

31.
Sara

Berlin, iarăşi. Ăsta nu e Berlinul din război, nu e Berlinul lui von Braun, nici al lui Hitler. Nu e Germania în care l-am cunoscut pe Koroliov, cea în care mă temeam de toate şi de toți. Berlinul acesta este acela din amintirile din copilărie. Mama mă aducea aici în fiecare săptămână când locuiam în Berlin. Nu-mi amintesc multe din acei ani, dar țin minte locul ăsta. Picioruşele mele care se chinuiau să se cațăre pe treptele altarului. Când am plecat de acolo, tocmai finalizaseră reconstrucția Porții Işţar. Era cea de-a opta poartă către oraşul interior al Babilonului, construit de regele Nabucodonosor al II-lea – iubeam numele regelui ăluia. Eu, cea de la cinci ani, credeam că acea poartă albastră şi aurie era cel mai măreț lucru care exista. E înaltă de cincisprezece metri, dar mie mi se părea că atinge cerul.

Am venit aici din cauza unei bănuieli, ceva în legătură cu „granița din Irak" care mă sâcâia. Cred că ar putea fi vorba despre o piatră de hotar – o... *kudurru* – din Mesopotamia. Erau ca nişte... contracte, cu regele. Dacă regele îți dădea pământ sau te scutea de taxe, atunci asta se săpa pe o piatră împreună cu nişte descrieri de zei. Regele păstra piatra, iar tu îți puneai o copie din lut la marginea terenului. Am văzut aşa ceva o singură dată, cu mama, aici, la Muzeul Pergamon[52].

---

[52] Muzeul Pergamon este situat pe Insula Muzeelor din Berlin. Clădirea a fost proiectată de Alfred Messel şi Ludwig Hoffmann şi a fost construită pe parcursul a douăzeci de ani, din 1910 până în 1930. Muzeul Pergamon adăposteşte clădiri monumentale precum Altarul Pergamon, Poarta Işţar din Babilon, Poarta Pieţei

Piatră de hotar. Mama. Pergamon. „Prietenii noştri din Berlin."

Într-un fel, avea sens. O clădire întreagă este dedicată Orientului Mijlociu. Acolo mergeam în fiecare duminică, eu şi mama, înainte ca ea să elimine „h"-ul din numele ei. Artă asiriană, sumeriană, babiloniană. Aici le puteai găsi. Ne postam în faţa acelui fragment din *Epopeea lui Ghilgameş* şi o rugam pe mama să-mi spună povestea pentru a n-şpea oară. Ea îmi povestea despre astronomii din Uruk şi...

La naiba... Două simboluri pe un cilindru. Le-am mai văzut, în jurul gâtului meu. Pe arcul găsit de Xuesen. „Noo... Ra." Poate un nume. Una dintre noi. Să fie mai mult? Eu nu... Da. Asta trebuie să fie *kudurru* din Irak. „Simboluri decorative cu litere cuneiforme." Decorative... Frumos spus. Ce e asta? Un soi de placă de tipărit, cred. Orice ar fi, are tot textul de pe spatele colierului meu. Condu-i către nenorocitele de stele.

— Locul ăsta e tare, mamă! La ce te ui... Stai aşa, chestiile astea sunt...?

— Da.

— Toate?

— Am numărat şapte piese până acum. Sunt sigură că sunt mai multe.

— Nu pricep. Ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că n-o cunoşteam pe mama prea bine.

Înseamnă că a minţit. Pentru o clipă, am crezut că acesta ar fi putut să fie modul în care mama le înapoia. Ruşii au jefuit tot ce era înăuntru după război. Ar fi avut sens ca ea să găsească piesele furate şi să le înapoieze deţinătorului lor de drept. Dar nu e vorba despre asta. Ea nu căuta artă akkadiană. Ea ne căuta pe noi.

---

din Milet, reconstruită din ruinele găsite în Orientul Mijlociu, precum şi Faţada Mshatta (n. red.).

— Mamă, unde te duci?

— Departe de aici.

— Nici măcar nu vrei să te uiți? Chestia asta e mişto, nu?

— M-am uitat suficient de mult. Nu pricepi, Lola? Xuesen nu *a dat din întâmplare* peste arcul ăla. El şi maică-mea au căutat simbolurile alea. Au căutat ani întregi.

— Şi asta e rău *deoarece...*

Lola are dreptate. Ar trebui să fiu fericită sau măcar uşurată. Am crezut că încălcăm regulile făcând asta. Încă o facem, dar, în acelaşi timp, continuăm ceea ce a început mama. De ce mă simt... trădată? Ştiu că, în parte, e vorba despre egoism. Am crezut că ăsta era proiectul meu. Arcul. Harta. Credeam că eu realizez ceva, eu, însă, nu. *Noi* o facem, din nou. Noi suntem Kibsu, mereu. Nu mă pot abține să simt că mama mi-a furat ceva.

Însă e mai mult de atât. Toată viața, mama mi-a spus că încercarea de a afla cine suntem noi e pierdere de timp. „Nu, Mia. Nu ne vom pierde timpul cu curiozitățile personale. Asta nu e calea noastră.” De fiecare dată când doream altceva, îmi aminteam de spusele mamei. Mă simțeam egoistă şi egocentrică pentru că doream asta. Mă simțeam slabă, deoarece ea era puternică. Acum... nu mai ştiu nimic. Nu ştiu care dintre amintirile mele sunt reale şi care sunt minciuni. Credeam că ştiu cine sunt. Eram mama, fiica. Eram Kibsu, dar eram şi eu însămi. Țineam cu dinții de... particularitățile mele, chiar dacă le resimțeam ca pe nişte slăbiciuni, deoarece ele mă diferențiau. Acum, toate astea le resimt ca pe o greşeală, ca pe o ceață.

— Te aştept afară, lângă Poarta Iştar, bine? Dă-mi de ştire dacă descoperi ceva interesant.

— Mamă, eu...

— Sunt bine, Lola. Pur şi simplu, am nevoie de aer.

32.
Take Me to the River

Acum, suntem rusoaice. Adică, pe bune. Mama ne-a făcut rost de documente ruseşti şi de tot ce mai era nevoie. Încerc din răsputeri, dar nu pot purta nicio conversaţie cu cineva. Cred că aş avea o şansă mai mare ca imigrant fără acte decât ca rusoaică ce nu vorbeşte nicio iotă de rusă. Nici măcar nu sunt sigură de unde ar trebui să provin. Nu fac decât să zâmbesc şi să dau din cap. Să zâmbesc şi să dau din cap.

Trăim în Rusia, bineînţeles, deoarece suntem rusoaice. Trăim în Stalingrad. De fapt, se numeşte Volgograd acum, oraşul de pe Volga, dar toată lumea îi zice încă Stalingrad. Ştiu pentru că e singurul cuvânt rusesc pe care îl recunosc mereu. Nu e adevărat, mai ştiu *vodka* şi *nemtsy,* adică „şocat" ca în rămas fără grai; *inostranets: imigrant* – ăsta e uşor. Nu am aparţinut niciodată cu adevărat unui loc, dar aici... aici parcă nu mă potrivesc deloc în peisaj. Pielea mai închisă la culoare iese în evidenţă. Mama zice că ruşii trimit prima persoană neagră de origine hispanică în spaţiu la anul. Mă bucur pentru ea, dar pun pariu că nu locuieşte în Volgograd. Oamenii de aici sunt albi ca laptele. Presupun că nu ajută nici faptul că port cu mine peste tot un dicţionar şi o hârtie cu alfabetul chirilic. Cred că mama se integrează aici, oarecum cam forţat. Ei spun că vorbeşte ciudat, dar cel puţin vorbeşte.

Şi totuşi, nu e vorba doar despre mine; totul e ciudat aici. E vechi, dar aproape totul e nou. Îţi dai seama că totul a fost făcut în grabă. Văd şiruri nesfârşite de blocuri de apartamente prost construite. Toţi ceilalţi văd ruine şi sânge. Chiar şi tinerii. Igor – e cam de vârsta mea şi lucrează la bibliotecă – vorbeşte despre război de fiecare

dată când are ocazia. „Tatăl meu a murit în război, la fel şi unchiul meu, dar i-am bătut pe germani. De ce trăiesc acum mult mai bine decât noi?” Igor e un pic cam sumbru, dar vorbeşte engleza, aşa că îmi place de el. Războiul s-a terminat acum treizeci şi patru de ani, dar e încă prezent. E ca o legătură care îi uneşte pe toți. Până şi mama o înțelege; a văzut războiul de aproape. Eu nu. Ştiu că ar trebui să mă consider norocoasă. Şi de cele mai multe ori aşa mă simt. Mă simt, de asemenea... lăsată pe dinafară. Dar cum altfel să mă simt?

N-am prieteni, bineînțeles. Mă întreb ce face Heather. Mi-e dor de ea, dar credeam că-mi va fi şi mai dor. Cred că eram deja pe cale să o pierd. Ieşeam împreună, dar ea nu vorbea decât despre ideea de a cunoaşte pe cineva şi de a pleca de acolo. Eu eram planul de rezervă, la un prieten distanță de a fi neinteresantă. Bănuiesc că e vina mea. N-am fost niciodată foarte drăguță cu ea. Nu eram rea sau ceva de genul ăsta, ci doar... Mi-a fost o mai bună prietenă decât i-am fost eu ei. Poate că nu sunt făcută pentru astfel de lucruri. Şi totuşi, ce mai petrecere a fost. Pun pariu că încă se mai vorbeşte despre ea. Noaptea în care ciudata s-a drogat înainte de a o lua la fugă către o secție de poliție şi despre care nu s-a mai auzit nimic. Probabil că sunt mai populară acum, că am dispărut. Se potriveşte.

Dar nu e totul rău. Există o plajă. Nu e California, dar e în regulă. Acum, că e vară, putem merge la ea, dar n-o facem niciodată. Sau, mă rog, nu prea des. Când ne-am mutat aici, mama a zis că ne vom uita la siturile arheologice. Crede că cea de-a Opta locuia prin preajmă când a confecționat arcul. Nu ştiu nimic despre arheologie, dar mi-am imaginat o perie mică. Periind lucruri. Mi se părea interesant din cine ştie ce motiv. Numai că ce voia ea să spună în realitate era că ne vom petrece tot timpul la bibliotecă. Se pare că n-a mai rămas nimic de periat. Cam

tot ceea ce au dezgropat oamenii prin toată Europa s-a pierdut în timpul războiului. Nu doar artefactele, ci majoritatea însemnărilor de la excavări, aşa că nu ştim nici măcar ce s-a găsit. În cele mai multe locuri, asta ar fi o tragedie, dar Stalingradul a fost complet distrus. S-a pierdut totul, aşa că piese vechi de ceramică provenind de la triburile nomade vorbitoare de iraniană nu interesează prea tare pe nimeni. Mama a dat peste câteva cutii cu însemnări de la un sit din apropiere de... Berezovka. Nu ştiu unde vine asta, probabil undeva în amontele fluviului. Un neamţ de la SS le furase înainte. Credea că sciţii puteau fi strămoşii rasei ariene. În fine. Acum, singurul lucru pe care îl face este să citesc însemnări. Mă uit la desenele mici. Un cuţit ici, o oală mică colo. Nu ştiu ce caut mai exact, ci doar că n-am să găsesc niciodată ce caut.

— Mamă? Putem lua o pauză?

— Deja pauză de cafea? Citeşti de... şaptesprezece minute.

— Nu vreau cafea. Cafeaua e nasoală, şi trebuie să o beau împreună cu o gaşcă de scriitori şi filosofi în devenire. Îmi spun Lolitochka. Zău aşa. Voiam să spun că ar trebui să facem altceva în loc să citim.

— Încă n-am descoperit nimic.

— Dar dacă nu descoperim niciodată nimic? Au trecut cinci luni... Cinci luni şi nouă zile. Şi şaptesprezece minute. Şi, ştii, înainte de a pleca, aveam ceva. „Ea vorbeşte după o tăcere rece." Adică, de-asta m-ai târât până aici, nu? Primăvară a fost acum trei luni, mamă. N-am făcut nimic. Nu i-am atins cotul, sau gura... Nu-mi vine să cred că vorbesc aşa acum. N-ar trebui să... ştii tu... plecăm?

— Ce sens ar avea?

— Poftim? Tu ai spus că e o hartă. Fă-mă nebună, dar poate că ar trebui să o urmăm. Ai spus că ăsta e fluviul.

— Am spus că sunt destul de sigură...

— Perfect! Hai să luăm o barcă! Să atingem nişte coate!

— Unde să mergem? Suntem la cot acum. Ăsta e. Şi mai ştim unde e gura; e la Marea Caspică. Ce urmează? E o mare întinsă. Nu putem vâsli aşa până ce găsim ce căutăm.

— Păi... „Dorința se trezeşte şi mă întind după sânul ei.” Țâțe, mamă. Trebuie să găsim un munte. Poate un deal? O movilă. Nu ştiu, dar nu pot fi multe de-astea acolo.

— În apă sau lângă apă? Marea Caspică are aproape patru sute de mii de kilometri pătrați, cu şapte mii de kilometri de țărm. O mulțime de movile, Lola. O mulțime. În plus, ar putea fi vorba despre complet altceva.

— Bine. Atunci, hai să luăm arcul ca să citim restul inscripției. Poate ne va ajuta.

— Arcul nu mai poate fi vizionat. Se află în seiful muzeului, în China, iar prietenul bunicii tale spune că nu poate obține acces la el. Evident că nici noi. Am discutat deja toate astea, Lola. Acum, putem să revenim la muncă, te rog?

— Desigur...

— Şi nu mi-ai spus cum merge cu motorul ăla electric al tău.

— Câh. Poate să scoată doar nouăzeci de milinewtoni de putere. Asta înseamnă greutatea unei foi de hârtie.

— Nu-i rău deloc!!

— Mda... Ştii ce? Cred că o să beau totuşi o ceaşcă de cafea.

33.
The Logical Song

Ovăz ars. Poate un pic de praf. Lola avea dreptate. Cafeaua asta e proastă. M-am întors în țara asta crezând că totul s-a schimbat, dar am uitat că Rusia e Rusia. Mereu lipseşte ceva aici, aşa că înlocuiesc cafeaua cu cereale, cicoare, orice altceva pe care pot pune mâna. În zilele astea trebuie să facem parte din nomenclatură ca să obținem ceva adevărat, or, eu n-am ajuns să mituiesc pe cineva pentru a bea cafea. Nu contează. Mă descurc cu o cafea proastă. Ce contează e că Lola avea dreptate. Am greşit.

În dimineața asta am ratat o programare la bancă. Am crezut că e marți în loc de miercuri. Am încurcat zilele, tocmai *zilele.* Sunt şapte cu totul; n-ar trebui să fie greu să le ții socoteala. Am crezut că sunt bolnavă sau ceva, dar n-am eu norocul ăsta. E doar mintea mea care se transformă în pastă, cu ceva cicoare aruncată pe deasupra. Nu ştiu de ce fac atâta tărăboi pe tema asta. Pot reprograma întâlnirea, dar se pare că în ultima vreme totul a luat-o razna.

M-am înşelat în privința mamei mele. Credeam că o cunosc, dar ea era... altcineva, cineva diferit. Cât de diferit? Nu voi şti niciodată. Nu există un buton de derulare înapoi, şi chiar dacă ar exista, nu aş putea regândi totul, analiza fiecare zâmbet şi reasculta fiecare vorbă pe care ea mi-a spus-o vreodată.

M-am înşelat în legătură cu stratul de ozon. Toată lumea s-a înşelat. Nu are sens. Am revăzut lucrarea lui Molina şi Rowland de zece ori. Am revăzut lucrarea mea şi pe a lor, şi totul se verifica. N-au comis erori; şi nici ceilalți care au ajuns la aceeaşi concluzie. Teoria era bună. Atât de bună, încât în octombrie trecut, când s-a lansat satelitul Nimbus 7, ne aşteptam cu toții ca el să confirme ceea ce noi ştiam

deja; că stratul de ozon se subția. Aveau să existe variații mari şi semne evidente de reducere a stratului de ozon. Nțțț. Nimic. Mai mult noroc data viitoare.

O palmă imensă cât Pământul primită drept în față. Au fost câțiva oameni valoroşi care au cercetat acest subiect. Câteva lucrări strălucitoare. Mă întreb ce vor face ei acum. Cum vor continua să-şi publice descoperirile, când ştiința spune una, însă satelitul care este sus şi *se uită la stratul de ozon* spune cu totul alta? Ca să fiu sinceră, nici că mi-ar putea păsa mai puțin de stratul de ozon acum. Am impresia că întregul univers a încetat să mai aibă sens.

Nu ştiu ce am ratat. Rulez din nou şi din nou totul în minte şi aş proceda la fel. Şi tot aş greşi. Nu e pentru prima dată. Am greşit de multe ori în legătură cu viața sau creşterea unui copil, chestii cu prea multe variabile de luat în calcul. Dar aici era altceva. Logică pură. Numere. N-am greşit niciodată cu numerele. Nici nu ştiu cum să interpretez asta. Cum... cum te poți trezi dimineața dacă unu plus unu fac trei? Am făcut totul cum trebuie şi totuşi am greşit. Oare ce altceva am mai greşit?

Am avut dreptate să vin aici? Nici măcar nu ştiu dacă e fluviul corect. Părea... logic. Inscripția de pe arc este în akkadiană, ceea ce poate însemna orice. Akkadiana se vorbea în imperiile mesopotamiene, dar era şi *lingua franca* în cea mai mare parte a Orientului Apropiat. Cuvântul „ud” n-a avut sens până ce nu mi-am amintit că arcul în sine este scit. Un arc scit confecționat în manieră scită. Dacă cea de-a Opta era de origine scită, atunci akkadiana ar fi fost a doua ei limbă. În scită, fluviului Volga i se spunea Rha, care se traduce prin „apă” sau „udătura”. Se potrivea totul. Volga era o rută comercială majoră pentru ei. Fluviul face un cot nu departe de gura de vărsare. Se... potrivea. Cel puțin se potrivea pe atunci. Acum... acum pare o exagerare. Se

potrivea pentru că aşa doream eu? Am văzut doar ce am vrut să văd?

Poate că am visat totul. Râul, harta. Poate că cea de-a Opta, pur şi simplu, a fumat prea mult *kannab.* Poate că am lăsat totul baltă şi am târât-o pe Lola aici pentru vreo fantezie sexuală pe care ea a scris-o când era drogată. La naiba, din câte ştiu eu, cea de-a Opta nu există, iar simbolurile alea sunt un soi de cod secret pe care puştii l-au descoperit pe ce naiba foloseau ei pe atunci ca să-şi țină cerealele.

Nu mai ştiu ce fac. Mi-am închipuit că, dacă cea de-a Opta a locuit prin părțile astea ar fi putut lăsa în urmă nişte indicii, ceva de care noi să ne putem folosi ca să dezlegăm şarada asta. Am crezut că, dacă aflu mai multe despre oamenii care au trăit aici, m-ar putea ajuta. Dar, ca să fiu sinceră, habar n-am cum ar putea arăta ajutorul ăla. Un ac în carul cu fân, doar că acul s-ar putea să nu existe, însă eu continui să caut, pentru orice eventualitate.

Ştiu clar că ceea ce fac *acum* e greşit. Dar oricum o fac. Lola îşi pierde minții în Volgograd. Am apelat la o cunoştință şi i-am făcut rost de o treabă de programator. Se pare că încă plătim nişte oameni foarte în vârstă de pe aici şi unul dintre ei lucrează la proiectul navei spațiale Progress. E un proiect drăguț: mici nave de reaprovizionare fără echipaj uman care vor duce hrană şi altele pe noua stație spațială Salyut 6. Nu e un pas extraordinar din punct de vedere tehnologic, dar e fiabil şi va face posibile pentru prima dată misiunile spațiale pe termen lung. Inteligent. Util. Face ca tot ceea ce fac eu să pară o şi mai mare pierdere de timp. Nici măcar asta nu mai fac *cu adevărat.* Găsesc scuze, lucruri de făcut pe lângă casă. Mă gândesc la un singur lucru. La lucrul greşit.

Treaba pe care i-am găsit-o Lolei e doar pentru o săptămână, în apropiere de Moscova. Lola va petrece ceva timp departe de mine. Eu am să mă văd cu Billie.

Ştiu că e o greşeală, dar greşesc *în legătură cu tot.* Aş putea la fel de bine să o fac până la capăt.

34.
Walking on the Moon

S-a ras pe cap. Habar n-am de ce chestia asta mă irită. Îmi plăcea părul ei, îmi plăcea să-mi îngrop faţa în el. Îi stă bine, dar nu e cum mă aşteptam. Presupun că asta e. Am ideea asta despre ea acum, despre persoana de care mi-e dor, iar părul îmi aminteşte că acea persoană nu există. Ea e ea, nu e ea în versiunea mea.

Mă întreb cu cine se întâlneşte aici. Frumoasă cafenea, mobilă în stil victorian. Sunt atâtea cărţi vechi. Am impresia că le pot mirosi. Locul ăsta a fost creat pentru bărbaţi cu monoclu. Deci nu pentru ea. Iar încep. Lui Billie nu i-a păsat niciodată ce cred oamenii despre ea. Billie e Billie. Nu există *nu e ea.* Şi totuşi, continui să mă gândesc cine ar putea intra pe uşa aia şi să se aşeze la masă în faţa ei. Iubită. Prietenă. Soţ. Contabil. Poate că nu se întâlneşte cu nimeni. Poate că a avut doar chef să savureze o cafea delicioasă şezând pe un fotoliu din catifea verde. Poate că o să scotocească prin poşetă şi o să scoată de acolo un monoclu.

— Ai de gând să stai, pur şi simplu, acolo sau vii să vorbeşti cu mine?

La naiba. Nu s-a întors, dar cred că vorbeşte cu mine.

— ...

— Crezi că sunt oarbă? Crezi că n-aş observa o nebună care se holbează la mine de la spate de douăzeci de minute?

— Nu credeam că mă vei recunoaşte.

— Tu m-ai recunoscut pe *mine.* În plus, arăți ca şi cum maică-ta a ieşit dintr-o maşină a timpului. E un pic bizar, sincer. Vino. Aşază-ți curul pe scaun, fantomă ce eşti.

Inima îmi bate de parcă aş fi alergat la maraton. Nu ştiu dacă sunt pregătită pentru...

— AU! De ce m-ai ciupit?!

— Scuze. Trebuia să mă asigur.

Nu ştiu de câte ori mi-am imaginat acest moment. În capul meu am avut acea discuție cu ea de o sută de ori. Acum, că stă chiar în fața mea, nu ştiu ce ar trebui să-i spun. Sunt aceeaşi tipă de douăzeci de ani, speriată, care a tras din țigară când ne-am cunoscut.

— Îmi place noul tău look.

— Nu, nu-ți place, dar mersi că ai spus-o. Am fost la înmormântarea ta, să ştii. Soțul tău era acolo. Era un cârd de vreo zece gărzi înarmate care stăteau la zece paşi în spate, dar cu adevărat era doar el acolo, nimeni altcineva. Bietul de el! Ştiu că înmormântările ar trebui să fie triste, dar a ta a fost de-a dreptul jalnică.

— Ai spus că ai fost acolo.

— Am privit de la distanță.

— ...

— Fii serioasă! Ce puteam să spun? „Salut! Nu mă cunoaşteți, dar eu obişnuiam să vă regulez nevasta?”

— Ştiai că trăiesc?

— Nu am ştiut nimic. Doar că... Aşa cum am spus, era doar el acolo. Adică nu erai genul de persoană prea agreabilă, dar nici măcar mama ta nu a venit. Pe urmă era toată povestea aia: „ «Interpreta» Nina cade de pe o platformă aflată la o unitate miliară ultrasecretă şi supraviețuieşte în mod miraculos, doar ca să moară în aceeaşi zi într-un

incendiu la spital”. Ăsta da ghinion. Oricum, nu eram deloc convinsă. Am crezut că eşti spioană sau ceva de genul ăsta şi a trebuit să dispari în grabă. Mi-a fost mai uşor să cred aşa ceva decât să mă gândesc la tine arzând de vie într-o rochie urâtă de spital.

— Am fost...

— Nu-mi spune! La naiba! Trăiesc treizeci de ani cu ideea asta că eşti spioană. N-am de gând s-o schimb acum! Urmează să-mi spui că nu te cheamă Nina ca să mă simt şi mai păcălită. Nu, eşti spioană. Una bună, evident. Ascunzi o armă mică în poşetă şi umbli prin lume furând secrete de stat.

— N-am poşetă.

— E ziua ta liberă.

— Nu eşti furioasă pe mine?

— Bineînțeles că sunt furioasă! Tu ce crezi? Sunt furioasă acum. Pe atunci am fost şi mai furioasă! Te iubeam nebuneşte; după care m-ai abandonat fără să spui o vorbă. Aş fi fost al naibii de furioasă chiar şi dacă ai fi murit cu adevărat. Tu nu trebuia să mori, sau să pleci, sau... Mă scuzi o clipă? Trebuie să mă duc la... ştii tu.

A fost o idee proastă. Am rănit-o deja destul pe femeia asta, iar acum o fac din nou, răsucind cuțitul în răni vechi din motive egoiste.

— Îmi cer scuze, Billie. N-ar fi trebuit să vin.

— Dar ai făcut-o. „N-ar fi trebuit” nu prea îşi are rostul, nu? „N-ar fi trebuit” e pentru altcineva. Tu ai făcut ce ştii. Nu te poți abține să faci ce ştii. N-are sens să încerci. Cu siguranță n-are sens să-ți pară rău pentru asta.

— Nu ştiu ce să-ți răspund.

— De ce *ai* venit? Dă-mi voie să ghicesc. Te-ai simțit pierdută din cine ştie ce motiv. Ai început să-ți pui întrebări şi să te joci de-a „dar dacă”. Ți-ai amintit de zilele bune şi ai

crezut că o mică excursie în locurile de odinioară te-ar putea ajuta să repari ce s-a stricat?

— ...Ceva de genul ăsta.

— Şi funcționează?

— ...

Cunosc chipul ăsta. Vrea să îmi arate ceva. Nu-mi dă ce vreau; îmi dă ce crede ea că am nevoie.

— Am făcut şi asta, să ştii, multă vreme. Mi-am dorit să fi ştiut ce ştiu acum, dar nu merge aşa. N-ai vrea ca totul să fie cum era înainte, recunoaşte. Eu cu siguranță n-aş vrea. Am fi împreună, sigur, dar am trăi în aceeaşi nenorocită de incertitudine ca atunci. Amândouă. De-asta ne-am descoperit una pe alta – îți aminteşti? –, deoarece orice altceva din jur ne rănea atât de tare.

Are dreptate. A fost acolo când aveam nevoie de ea. Eram acolo una pentru cealaltă. Îmi aduc aminte când a fugit afară şi m-a obligat să o prind înainte de a cădea de pe un pod. M-a durut atât de tare atunci, încât mi-am dorit să mor, dar am fugit după ea. Am prins-o şi am ştiut că şi ea m-ar fi prins pe mine. Aveam nevoie de ea mai mult decât de orice altceva. Cred că vrea ca eu să-mi dau seama că nu mai am nevoie, că e în regulă să fiu doar eu.

— Mă bucur să te văd. Deci, ce-ai făcut în aceşti...

— O, la dracu'. Nu vrei să facem asta.

— Bine... Mulțumesc, Billie. Vorbesc serios.

— Cu plăcere.

— ...Ar trebui să plec.

— Alte chestii de spioană?

— Mda. Chestii de spioană.

Te iubesc, Billie.

35.
Boys Don't Cry

Fratele meu întruchipează definiția inutilității, dar Muzeul Egiptean din Cairo s-a dovedit o comoară de informații. Înscrisuri nu de la Mer-neith-it-es însăşi, ci de la o oficialitate a oraşului obsedată de bârfele legate de membrii familiei regale egiptene şi de cei din anturajul acestora. Cred că aici, în Egipt, sub domnie persană, au trăit trei generații de trădătoare până în jurul anului 480 î.H., când Mer-neith-it-es pleacă spre Parsa – adică Persepolis[53] – şi se pierde în negura timpului. Momentul e de înțeles. Xersex I, regele Imperiului Ahemenid[54] şi faraon al Egiptului, a semnat un decret prin care reduce fondurile dedicate principalelor temple din Egipt. Fără resurse suficiente, probabil că ea s-a trezit că e vulnerabilă în fața noastră şi a altora. Mi s-a părut interesant că a spus cuiva încotro se îndrepta. Părea o modalitate bizară de a dispărea. Nu există nicio mențiune că sfera ar fi plecat odată cu ea, dar reprezentările templului făcute două decenii mai târziu nu înfățişează nicio sferă în camera principală. Pot doar presupune că a luat sfera cu ea.

---

[53] Persepolis este capitala Imperiului Persan din Antichitate, imperiu care a fost întemeiat prin anii 520 î.H. în timpul domniei lui Darius I din dinastia ahemenizilor. Numele provine din limba greacă şi înseamnă „Oraşul perşilor" (n. red.).

[54] Imperiul Ahemenid a fost primul dintre Imperiile Persane care se întindea pe teritoriile Iranului, Irakului, Afganistanului, Uzbekistanului, Turciei, Ciprului, Siriei, Libanului, Palestinei şi Egiptului de azi. La apogeul întinderii sale teritoriale pe la 500 î.H., îi aparţineau şi porţiuni din Libia, Grecia, Bulgaria, Pakistanul de azi, precum şi teritorii în Caucaz, Sudan şi Asia Centrală. Imperiul a durat începând cu anexarea Imperiul Medic sub Cirus II în 550 î.H. până la cucerirea sa de către Alexandru cel Mare în 330 î.H. în cadrul dinastiei ahemenide s-au remarcat: Cirus cel Mare, Darius I, Xerxes I (n. red.).

Dacă e ceea ce cred eu, n-ar fi abandonat-o dacă intenționa să nu se mai întoarcă.

Ea şi fiicele ei fuseseră preotese timp de trei generații. Nu m-ar surprinde să-şi fi ales aceeaşi profesie în Persepolis. Oricum ar fi, trebuie să-i spun lui Uriel că plecăm în Iran. Nu cred că va fi încântat. Va trebui să aştept până dimineață deoarece a căzut lat acum o oră după ce a băut până ce n-a mai putut. Ziua de azi a fost... dificilă.

Uriel şi-a dat, în cele din urmă, seama că Rafael nu se va mai întoarce. A avut nevoie de doar şase ani pentru asta. Mi-aş dori să ştiu ce a declanşat această conştientizare bruscă. Ieri era bine, iar în dimineața asta l-am găsit gemând pe podeaua bucătăriei. Am fost surprins. El şi fratele nostru mai mare erau apropiați, dar nu cred să-l fi văzut pe Uriel vreodată plângând sau afişând orice fel de emoție în afară de expresia lui obişnuită de cățeluş.

Mi-a luat aproape o oră ca să-l fac să vorbească. Atunci când l-am întrebat prima dată ce s-a întâmplat, a început să mormăie acelaşi lucru la nesfârşit. La început n-am înțeles ce spune, iar interogările mele constante l-au făcut doar să vorbească mai tare ca să astupe sunetul vocii mele. „Nu sunt bucuros să fiu cu tine în timpul zilei", spunea el. N-am priceput. Abia după ce a început să sublinieze cuvintele am recunoscut cântecul. „Nu sunt bucuros să fiu cu tine în timpul zilei."

Când Uriel avea doisprezece sau poate treisprezece ani, tata i-a dat o lecție mult prea aspră unui vecin. A încercat fără tragere de inimă să-l convingă pe tânărul Rafael să se descotorosească de cadavru, dar a cedat până la urmă şi a fost de acord să-şi îndrepte singur greşeala. Tata spunea mereu că pentru astfel de sarcini trebuie folosite uneltele potrivite, aşa că, după o scurtă trecere în revistă a lucrurilor din magazie, un deget învinețit şi mai multe înjurături epice, a decis că ne lipseau uneltele potrivite pentru acest proiect.

Eram mici şi îl socoteam pe tata pe deplin competent în realizarea oricărei grozăvii, însă, în ciuda înclinaţiei lui către violenţă, nu hăcuise pe nimeni până atunci. A luat maşina şi a reapărut o oră mai târziu cu mai multe unelte. După câteva încercări, a fost identificată cea mai eficientă unealtă, iar vecinul a fost dezmembrat şi ascuns bine. Am avut luni întregi probleme cu somnul, dar pentru Uriel ce a contat cu adevărat a fost faptul că acum aveam o serie întreagă de unelte la dispoziţie.

Câteva zile mai târziu, Uriel a găsit o placă de lemn, nişte vopsea albă şi s-a încuiat în magazie. A ieşit de acolo la ora cinei cu o replică după chitara Gibson Flying V a lui Dave Davies, completată cu o curea din frânghie, trei capace de sticle drept butoane de reglaj şi cinci corzi strâmbe pictate pe ea. Uriel s-a postat mândru în mijlocul curţii şi ne-a dat mamei şi mie un concert, inclusiv un solo de chitară însufleţit efectuat pe un genunchi. Spectacolul s-a încheiat brusc când tata a venit acasă.

Tatei nu i-a plăcut niciodată arta. L-a obligat pe Uriel să-şi privească falsa chitară cum arde, într-un soi de ceremonie „educativă”. Chitara Gibson Flying V a existat cu totul vreo două ore. Uriel n-a plâns şi nici n-a urlat. A doua zi şi-a confecţionat o chitară şi mai bună, de această dată cu şase coarde. Învăţase cu adevărat ceva din experienţa prin care trecuse, aşa că a ascuns noua chitară în pădurea din spatele casei noastre. Pretinzând că iese să se plimbe, Uriel cânta aproape zilnic unei mulţimi de mesteceni. A făcut asta o vară întreagă, până ce soarele şi ploaia au transformat chitara de lemn în putregai.

Cred că, în sinea lui, Uriel încă se consideră o vedetă rock. Probabil că şi-a dat de mult seama că lipsa totală a talentului muzical poate constitui o piedică în calea celebrităţii, dar cel puţin se putea preface că trăieşte viaţa unei vedete. Acum, cu Rafael dispărut „oficial”, tot viitorul

nostru se află în mâinile lui Uriel, iar stilul de viață atât de îndrăgit de el va fi, fără îndoială, dificil de menținut cu o soție și trei până la cinci copii. Lui Uriel îi e dor de fratelui său, sunt sigur de asta, dar cred că ideea de a deveni un adult responsabil a fost cea care l-a distrus complet.

36.
Mother

Am lipsit opt zile, dar știu că mama se va comporta bizar, ca și cum nu ne-am fi văzut de un an. „Cum a fost la Moscova? Vreau să aud tot." Nu contează ce spun după asta; nu va fi îndeajuns. Va dori amănunte, ca și cum mi-aș putea aminti tot ce am făcut. Nu e vorba că am avut multe de făcut. Am stat singură într-o cameră mică cu hârtie milimetrică și un creion în fața mea. O zi am efectuat niște calcule matematice, apoi am scris, pe hârtie, ceva în limbajul de programare FORTRAN. Se ceruse acces la un computer pentru mine, dar suntem în Rusia, așa că... în fine. Hrană proastă la cantină. Vecini zgomotoși. Cred că asta e tot. N-am ajuns să văd deloc orașul. Ca și când nici nu aș fi fost acolo. Nu va conta. Ea va spune: „O, sunt sigură că ai făcut mult mai multe. Ai cunoscut pe cineva?" Mă întreabă dacă am cunoscut pe cineva de fiecare dată când ies din casă. Da, mamă, m-am măritat la băcănie. Va dori să vorbească și să vorbească... Bun, să tragem adânc aer în piept.

— Bună, mamă! M-am întors!

— ...

— MAMĂ?

Poate că încă e la bibliotecă. Eu...

— ÎN BUCĂTĂRIE, LOLA!

Jumătate de duzină de cărți deschise pe masa din bucătărie. Poate că nu vom avea o conversație lungă. Aș vrea eu.

— Bună, mamă!

— Scuze, nu te-am auzit intrând. Cred că mi-am dat seama.

— De ce anume?

— Nu e nevoie să-i cunoaștem viața. Știm tot ce e nevoie să știm despre a Opta. Ea e noi, Lola. E Kibsu. N-ar fi putut să fie altceva nici dacă ar fi încercat.

— Nu știam asta dinainte?

— Ce facem noi, Lola?

O, Doamne! Nu chestia asta din nou!

— Nu mă apuc să recit regulile, mamă.

— Nu regulile. Înainte de reguli. Ce facem noi? Care e scopul nostru?

— Să-i conducem către stele.

— Corect. Pentru asta a trăit ea. A privit cerul nopții și a visat la lumi îndepărtate. S-a uitat la stele, Lola.

— Și ce-i cu asta?

— Așadar, a tânjit să cunoască, la fel ca noi toate, iar babilonienii erau cei care dețineau cunoașterea. Așa că a studiat lucrările astronomilor din Babilon și Uruk. A scris în limba lor; le cunoștea obiceiurile și credințele. La acea vreme, știința și religia erau strâns legate. Acum, ce știa *ea* despre oamenii care ar fi putut citi într-o bună zi ce a scris ea? Nu avea de unde să știe cum va arăta viitorul, dar nici nu trebuia. „Poate că tu ești eu.” Scria pentru noi, Lola, și știa la fel de multe despre noi precum știm noi despre ea. Noi suntem Kibsu. Ne uităm la stele.

„Din lumea subterană, ea iese udă.” Anul nou babilonian începe odată cu echinocțiul de primăvară, la o zi după ce zeița Inanna se ridică din lumea subpământeană. Inanna

este „ea”, „îi ating cotul, apoi gura. Vorbeşte după o tăcere rece”. Cred că am interpretat corect partea asta. Volga curge năvalnic primăvara. Urmează cursul fluviului la echinocțiu, până la Marea Caspică.

— Fără stele.

— Vin şi stelele. „Dorința se trezeşte.” Aici e din nou Inanna. Era zeița sexului şi a dorinței. „Şi mă întind după sânul ei.” Sânul ei... Să presupunem că nu e un munte, ci ceva de pe cerul nopții. Inanna a fost asociată cu planeta Venus, dar orbitele planetare nu erau de folos pentru ceea ce făcea ea. Avea nevoie de o stea care apare în acelaşi loc în fiecare an. Preferabil una strălucitoare, cum ar fi una dintre Stelele Regale. M-am gândit la Antares[55]. Spune aici că babilonienii o numeau pe Antares „sânul scorpionului”, adică inima zeiței scorpion Ishara. Dacă nu mă înşel cumva, ea şi Inanna au devenit una şi aceeaşi zeiță în timp.

Întinde-te după sânul ei. E o direcție, Lola, nu un loc. Mergi în direcția lui Antares când apare la orizont. Asta înseamnă undeva în sud-est.

— Eu... Ce înseamnă asta pentru noi?

— Înseamnă că trebuie să citim şi restul. Trebuie să obținem arcul.

— În China?

— Da, în China.

— Bine... Mai întâi putem vorbi despre excursia mea?

— O, îmi pare aşa de rău, Lola. Cum a fost la Moscova? Vreau să aud totul.

---

[55] Antares (Alfa Scorpii) este cea mai strălucitoare stea din constelația Scorpionul. Denumirea de Antares vine de la grecescul Ant-ares, ceea ce înseamnă „înainte de Marte” (n. red.).

37.
Brass in Pocket

„Dragă Xuesen,

Sper că tu şi familia ta sunteţi bine şi că timpul a fost mai blând cu sănătatea ta decât a fost cu a mea.

Prietenia noastră înseamnă enorm pentru mine şi am preţuit-o ca pe o comoară, un dar pe care nu am îndrăznit să-l împart de teamă să nu-l pierd. M-am uitat peste corespondenţa noastră din trecut şi mi-e ruşine de cât de puţine lucruri ţi-am spus despre familia mea. Îţi scriu acum cu speranţa de a mă revanşa şi cu o rugăminte.

Singura mea fiică, Mia, şi-a pierdut soţul acum câţiva ani. Şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii lucrând în restaurantul pe care ei îl deţineau şi crescând-o pe nepoata mea. Au fost vremuri dificile pentru noi toţi, dar, în cele din urmă, ea a ales să vândă afacerea de familie şi să-şi construiască o nouă viaţă. La vârsta de cincizeci şi cinci de ani, a început cursurile universitare de istorie a artei. Sunt extrem de mândră de fata mea. Când mi-a spus că plănuieşte să-şi scrie lucrarea de dizertaţie pe tema vechilor obiecte de jad din dinastia Shang, m-am gândit la tine, sperând că tu îi vei putea oferi fiicei mele o mică dovadă a iubirii şi admiraţiei mele."

— Ce e cu obiectele din jad, mamă? Şi de ce toată linguşeala asta?

— E ceva ce am descoperit într-o carte din bibliotecă. Aveam nevoie de un motiv ca să vizitez Xinjiang. Îmi... pare rău că l-am minţit pe om, dar dacă vrea să ne întâlnim? Cred că şansele ca el să fie expert în obiecte vechi de jad sunt mici, iar faptul că sunt studentă mă face suficient de anonimă dacă el decide să mă caute.

— Soţul mort?

— Ştiu. Mi-am zis că nu va cerceta dacă povestea e suficient de personală. Nu cred că va dori să vină cu noi, dar nu se ştie niciodată. Ce zici de partea asta? „Ar însemna totul pentru ea şi pentru mine dacă ne-ai putea ajuta să obţinem un permis de călătorie către Xinjiang ca ea să poată vizita muzeele din Ürümqi.”

— Şi fiica ei.

— Cum?

— „Dacă le-ai putea ajuta pe ea şi pe fiica ei să obţină un permis de călătorie.” Doar merg cu tine, nu?

— Eşti... sigură? Te-am luat în Alger, după care ne-am mutat în California, apoi... te târăsc după mine în tot felul de locuri, departe de prietenele tale, şi îmi dau seama că niciodată nu te-am întrebat dacă tu vrei să mergi. Nu vreau să repet asta. Ştiu că nu ne înţelegem mereu, aşa că mi-am zis că o vreme singură, departe de mine, ar putea fi... nu ştiu...

— Mamă! N-o să mă laşi aici. Nu m-ar deranja să fiu de capul meu în California, dar aici n-o să stau dacă nu e nevoie. Nu cunosc pe nimeni. Dacă nu vrei să vin şi eu, poţi spune aşa.

— „Ar însemna enorm pentru ea şi pentru mine dacă le-ai putea ajuta pe ea şi pe fiica ei să obţină un permis de călătorie către Xinjiang.” Ştii de ce mi-am mai dat seama acum, Lola? Că uit mereu să îţi spun cât de mult te iubesc. Uit aproape zilnic. Dar te iubesc. Ştii asta, nu?

— Ei bine, şi eu pe tine, aşa că...

— Nu, Lola. Te iubesc pentru toate felurile în care tu nu eşti eu. Mă iriţi ca naiba atunci când te comporţi ca mine.

— Isuse, mersi! Şi tu mă iriţi ca naiba, aşa că...

— Aşa că...

— Nu ştiu, mamă. Eşti atât de... conformistă.

— Conformistă? Zău? Bunica ta ar fi avut ceva de spus în privinţa asta.

— Haide, mamă! Condu-i către stele. Respectă regulile. Care sunt regulile, Lola? Spune-mi care sunt regulile? Mereu eşti... Astea sunt ele, mamă. Tu eşti mereu ele, toate cele o sută de nenorocite. Eu doar... Mi-ar plăcea să fii doar tu câteodată, chiar şi un pic. Atunci poate că şi eu aş putea să fiu eu.

— O, Lola, nu cred că există vreo modalitate ca tu să nu fii tu. Şi, da, încerc să respect regulile. Mi-am scris regulile astea, să ştii. Şi tu ai făcut-o. Le-ai scris când te-ai făcut mai mare şi mai înțeleaptă. Chestia asta o să te irite *cu adevărat,* dar va veni o zi când îți va plăcea să ai regulile alea. Te vei simți mai puternică pentru că le ai.

— Încetează, mamă.

— Şi nu sunt chiar atât de plictisitoare, să ştii. M-am dus...

— În Germania, ştiu. Era război. Mi-ai spus de un milion de ori despre von Braun şi despre nazişti. Despre V-2 şi R-7. Ştiu tot ce ai făcut în Rusia. Ai fost tare mişto, mamă. Iar eu mă simt ca naiba, deoarece n-o să fac niciodată ceva asemănător. Dar ce-ai făcut de când m-am născut? În câte aventuri ai intrat? Câte rachete ai construit?

— Ce vrei să spui, Lola?

— Îți plăcea mai mult viața ta atunci?

— Eram tânără. M-aş întoarce la tinerețe, asta mă întrebi? Desigur. Poate nu la douăzeci de ani. Eram un dezastru pe atunci. Poate la treizeci de ani.

— Dă-mi voie să reformulez ce am spus ca să fie mai clar... Ai prefera ca eu să nu mă fi născut?

— Lola... mi-aş dori multe lucruri. Mi-aş dori să fi petrecut mai mult timp cu mama mea. Mi-aş dori să-ți fi oferit viața pe care o doreşti. Mi-aş dori ca tu să nu... mă fi urât atât de mult...

— Nu te urăsc.

— Dar niciodată nu mi-a trecut prin minte că mi-ar fi fost mai bine fără tine. Tu eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— ...

— Şi am incendiat Arhivele Naționale.

— Ce?

— Le-am dat foc. Ce mai zici acum de conformism? Îți aminteşti că ți-am spus că aveau acolo o poză de-a mea cu von Braun, dosarele mamei mele, toate astea? M-am dus în St. Louis. Am intrat prin efracție în Centrul Național de înregistrări Personale şi am pornit cel mai mare incendiu de hârtie pe care l-a văzut omenirea vreodată.

— Când s-a întâmplat asta? Mă născusem?

— Dacă te născuseşi? A fost acum şase ani. Tu dormeai la Heather în seara aia.

— La naiba.

— Ce-ar fi să plecăm în călătoria asta... călătoria *noastră?* Să petrecem timp împreună, poate găsim o cale de a...

— ...nu ne mai irita ca naiba una pe cealaltă... Mi-ar plăcea.

— Şi mie. Mi-ar plăcea foarte mult.

38.
Don’t Stop Believin’

25 IANUARIE 1981

Mia sperase să afle veşti despre Voyager 2 înainte de plecarea spre China. Viteza sondei spațiale coborâse până la de treizeci de ori viteza unui glonț şi Soarele o trăgea mereu înapoi, încetinind-o treptat. Aveau să mai treacă şapte luni

până ce sonda ajungea la Saturn, dar nu la asta se referea aşteptarea.

Voyager 1 vizitase planeta Saturn şi câțiva dintre sateliții mai mici ai acesteia înainte de a-şi schimba traiectoria către Titan. Se ştia de multă vreme că al doilea satelit natural ca mărime din Sistemul Solar avea atmosferă, iar conducerea centrului de control al misiunii transformase survolarea lui Titan în prioritate maximă. Vizitarea satelitului avea să ducă sonda pe o traiectorie diferită, departe de planul de călătorie al planetelor. Vizitarea satelitului Titan însemna că niciuna din sonde nu avea să mai ajungă la Pluto. Totodată, însemna că Titan avea să fie ultimul obiect stelar pe care Voyager 1 avea să-l vadă de aproape. Dacă ar fi eşuat, Voyager 2 şi-ar fi modificat cursul ca să ajungă la Titan, punând capăt oricărei speranțe de a vizita lumi noi. Voyager 1 a descoperit o atmosferă bogată în azot pe Titan, ceea ce transforma satelitul natural în singurul loc cunoscut în afară de Pământ unde putea exista apă lichidă la suprafață. Sonda a descoperit şi metan, şi hidrocarburi complexe care transformau în posibilitate reacțiile chimice esențiale existenței vieții. Survolarea lui Titan fusese un succes. Un succes atât de mare, încât NASA se gândea acum la o reluare.

Lola nu era interesată de toate astea, de vreme ce alte sonde survolaseră planeta Saturn, dar Mia ştia că un alt voiaj către Titan însemna că nici ea şi nici fiica ei nu aveau să vadă Uranus sau Neptun în timpul vieții lor.

Sonda se închisese singură aproape complet, aşteptând să-i fie decisă soarta. Voyager 1 părăsise satelitul Titan în noiembrie. Acum, era ianuarie şi Voyager 2 încă mai aştepta ordine.

Într-un târziu, dinspre Pământ veni un semnal radio. Curs nou. Parametri noi ai misiunii. Pe 22 august 1981, la

doi ani după părăsirea sistemului Iovian, robotul porni spre întâlnirea cu cea de-a şasea planetă.

Mai întâi, Voyager 2 se întâlni cu Iapetus, satelitul yin-yang al lui Saturn. Întunecat pe o parte, strălucitor pe cealaltă, satelitul e doar puțin mai dens decât apa lichidă. Voyager reuşi să facă fotografii mai bune ale muntelui înalt de zece kilometri pe care Voyager 1 îl descoperise la ecuatorul satelitului. Mai departe, avea să fotografieze mai mulți sateliți naturali înainte de a-şi îndrepta obiectivul camerei foto către planeta cu inele.

Voyager descoperi un vârtej hexagonal mare la polul nord al planetei. Făcu poză după poză, ca un turist care vizita Roma. Inelele erau majestuoase. Milioane de particule, aproape exclusiv alcătuite din gheață, aflate într-un dans ritualic în jurul planetei gigantice. Camera foto surprinse câteva „găuri" în principalele inele ale planetei. Nimeni nu ştia ce erau aceste găuri. Răspunsul trebuia să vină de la o altă sondă spațială; vremea întâlnirii lui Voyager cu cea de-a şasea planetă se apropia de sfârşit.

Robotul trecu pe lângă şi prin spatele lui Saturn înainte de a se avânta prin discul inelelor planetei, cu o viteză de patruzeci şi şapte de mii de kilometri pe oră.

Poc. Un grăunte mic de praf lovi antena robotului şi se dezintegră la contact. Nicio stricăciune, dar norul de plasmă creată fu suficient ca să modifice uşor traiectoria sondei. Voyager 2 îşi ajustă singură... Poc. Un alt grăunte de praf. Poc. Poc. Motoarele sondei porniră unul după altul. Ca o navă în furtună, Voyager se chinui să-şi mențină cursul. Optzeci şi una de mii de operațiuni pe secundă nu erau suficiente ca să țină pasul cu avalanşa de poc-pocuri. Timp de câteva clipe, voiajul sondei păru că se sfârşeşte acolo. Voyager 2 călătorise milioane de kilometri, traversase centura de asteroizi, survolase o lume de zece ori mai mare decât Pământul şi acum era în pericol să fie trimisă în

derivă de nişte chestii de dimensiuni mai mici decât o bacterie pământeană. După care...

Gata cu poc-pocurile.

Maşinăria reuşise. Îşi îndeplinise misiunea primordială. Voyager 2 vizitase cele mai mari două planete din Sistemul Solar, trimisese înapoi tone de date şi zeci de mii de imagini. Atât de multe imagini, de fapt, încât platforma camerei fotografice îşi epuizase lubrifiantul şi încetase să se mai rotească după întâlnirea cu Saturn. Un flux special de unu şi zero trimis de pe Pământ puse camera în mişcare din nou. Un rezultat fericit, căci misiunea lui Voyager fusese extinsă.

Sonda coti la stânga în jurul lui Saturn şi porni înspre Uranus cu o viteză şi un obiectiv noi. Cu ceva noroc, avea să ajungă acolo în doar patru ani şi jumătate.

39.
Rapture

Lola îl observă prima. Un băieţel chinez mic stând pe trotuar când taxiul a oprit ca noi să coborâm. Trei, poate patru ani? O arătare scundă, cu cea mai stereotipă frizură. Arăta ca un adult minuscul în cămaşa lui albastră şi pantalonii închişi la culoare. Tocmai eram pe cale să trec de el când a ţâşnit în mijlocul trotuarului ca să ne blocheze drumul. Bănuiesc că nu mai văzuse pe nimeni care să arate ca noi. Şi-a înclinat capul în sus când m-am apropiat de el şi m-am trezit hipnotizată de doi ochi căprui-închis mult prea mari pentru căpşorul lui. A rostit... *ceva.* Când i-am răspuns că nu înţeleg, mi-am dat seama că putea fi prea tânăr ca să ştie că există oameni care nu vorbesc limba lui. Probabil că se întreba de ce un adult nu învăţase cum să

vorbească. Ne-am uitat unul la altul un minut, încercând să ne dăm seama care dintre noi era mai străin față de celălalt. Cred că am câştigat înfruntarea, dar oraşul Peking chiar *este* ciudat. Străzile sunt largi în această parte a lui, largi *de tot,* dar sunt pustii. Cei mai mulți oameni merg cu bicicleta, dar, în mod bizar, nu sunt aşa de mulți – la oameni mă refer. Sunt cinci milioane de locuitori în acest oraş, dar noi nu-i vedem. Oriunde ar fi, îşi lasă bicicletele în urmă. Asta înseamnă acest oraş: spații pustii şi milioane de biciclete.

Xuesen ne-a cerut să ne întâlnim cu el la ceainăria asta de lângă strada Xidan, unde a început „Zidul Democrației". Nu a mai adăugat nimic, dar nu cred că e vorba despre o coincidență. E modul lui de a ne da de ştire care e poziția lui. Eu şi Lola am mers pe străzi căutând locul. N-am văzut pe nimeni, dar cei care se ascund înăuntru gătesc ceva. Se simte miros de pretutindeni. De-acum, mi-e foame. O să mănânc ceva în tren. Nu rămânem în Peking.

Xuesen şi-a folosit relațiile ca să ne obțină documente pentru regiunea autonomă Xinjiang. Întâlnirea n-ar trebui să dureze mult. Un pic de sporovăială. „Ne bucurăm să vă cunoaştem!" După aia am şters-o. Uşurel. Totul e bine, dar mă simt ca un spion care intră deghizat în sediul inamicului. Nu ştiu de ce sunt atât de nervoasă. Nu pretind că aş fi altcineva. Sunt aici ca eu însămi; la fel şi Lola. Am pretins că aş fi maică-mea ca să ajungem aici; poate că de-asta mă simt atât de ciudat. Asta şi pretinsul meu doctorat în obiecte vechi.

Nu sunt nici măcar sigură că sunt deranjată de înşelătorie. Îl... îl cunosc pe acest om într-un mod al naibii de ciudat. Mama face parte din mine indiferent că îmi place sau nu. Mi-am petrecut jumătate din viață încercând să fiu eu, unică, dar acum văd cealaltă latură, cea în care am fost toate una singură în tot acest timp. Noi suntem Kibsu. Xuesen este un prieten de mult pierdut pe care nu l-am

întâlnit niciodată. Cred, probabil, că mă tem că îşi va da seama că mă ştie şi el.

[Mamă! El e la uşă. Domnule! Aici!]

Vine încoace, agale. Foarte încet. Nu cred că e vorba despre vârstă. Pur şi simplu... nu se grăbeşte. Rar întâlneşti pe cineva care nu se grăbeşte. Priveşte peste tot, observând. Îmi dau seama ce a găsit mama atât de atrăgător la el.

— Mă bucur să vă cunosc, în sfârşit. Mama vorbeşte despre dumneavoastră în termeni aşa de elogioşi. Ne-a povestit despre tot ce aţi făcut aici *şi* în America. E o onoare, domnule.

Niciun răspuns. Stă pe loc.

Nu se mişcă. Mă simt... Off. În sfârşit.

— Mă tem că mama dumneavoastră a exagerat modestele mele realizări. Credeţi-mă, onoarea îmi revine mie în totalitate.

— Eu sunt Mia.

— E o plăcere să vă cunosc.

— Iar ea e fiica mea, Lola.

[Bună!]

Nu se uită la mine. De fapt, nu cred că mi-a întâlnit privirea nici măcar o clipă de când a venit. S-a uitat tot timpul la Lola. Sunt o neghioabă. Credeam că *eu* arăt ca femeia pe care o ştia el – eram pregătită pentru asta –, dar el s-a întâlnit o singură dată cu maică-mea, când ea avea în jur de treizeci de ani. O ştie de zeci de ani, dar n-a văzut-o niciodată îmbătrânind. Sunt cu douăzeci şi cinci de ani prea bătrână. Lola e mai tânără decât era mama, dar poate că el asta îşi aminteşte. Tinereţea. Oricare ar fi motivul, pare să nu-şi ia privirea de la ea.

— Se pare că cineva a uitat să bea ceaiul.

[îmi cer scuze, domnule. Care *ceai?]*

— Mă gândeam la legenda lui Meng Po. În mitologia chineză, Meng Po trăieşte în Diyu, unul dintre multele

ținuturi de sub pământ. Diyu este ținutul morților, iar sarcina lui Meng Po este să se asigure că cei care vor fi reîncarnați nu-şi amintesc viețile anterioare. În acest scop, serveşte fiecare suflet cu un ceai special. Noi îi spunem Ceaiul Uitării cu Cinci Arome. O singură înghițitură şterge toate amintirile, astfel că sufletul poate renaşte fără greutatea trecutului în spate. Tu, tânără Lola, ai uitat să bei ceaiul. Le văd pe mama şi pe bunica ta în tine. O văd pe draga mea prietenă. Văd... mult mai multe decât cele cu care ar trebui să fie împovărată o ființă de vârsta ta.

— ...

Cred că tocmai am făcut infarct.

— Chestia asta e ciudată. Vă rog să îmi iertați tentativa nefericită de umor. Un chinez bătrân care oferă o mostră de înțelepciune antică. Am crezut... Nu contează. Se pare că sunt într-adevăr *prea* bătrân. Am vrut să spun că pari foarte matură pentru o vârstă aşa de fragedă.

[Am nouăsprezece *ani].*

— Exact... Oh, prostul de mine. Eram aşa de dornic să vă cunosc încât am uitat de motivul pentru care ați venit. Astea sunt permisele voastre pentru regiunea Xinjiang. E foarte important să le aveți mereu asupra voastră. Xinjiang este o regiune cu un istoric de tulburări politice şi întreaga țară este agitată după demiterea preşedintelui Guofeng[56].

---

[56] Su Zhu (1921-2008),cunoscut mai bine sub *nom de guerre* Hua Guofeng, a fost succesorul ales de Mao Zedong pentru a conduce Partidul Comunist Chinez şi Republica Populară Chineză. După decesul lui Ciu Enlai din anul 1976, el l-a succedat, devenind al doilea premier al Republicii Populare Chineze. După moartea lui Mao Zedong, Hua îl succede în funcția de preşedinte al Partidului Comunist Chinez, spre surprinderea şi mâhnirea lui Jiang Qing şi a restului Grupului celor Patru. El a pus punct Revoluției Culturale şi a izgonit de la putere Grupul celor Patru, dar, insistând să se continue linia Maoistă, a fost chiar şi el manevrat din afară peste câțiva ani de

Probabil că vi se va atribui un politruc când veți intra în regiune.

— Un politruc?

— Un membru de partid a cărui treabă va fi să vă asigure siguranța şi să raporteze fiecare mişcare a voastră guvernului. Luați-l ca pe un ghid neîncrezător.

[Minunat.]

— Sunt convinsă că ne vom simți excelent. Nu vă pot spune cât de recunoscătoare vă suntem pentru ajutorul acordat.

— Măcar atât să fac şi eu pentru vechea mea prietenă. Că am pomenit-o pe mama dumneavoastră, printre multele ei talente, ea deținea cea mai strălucitoare înțelegere a dinamicii zborului. Cumva, din întâmplare, i-a transmis acest talent şi fiicei sale?

— Îmi pare aşa de rău. Eu sunt oaia neagră a familiei când vine vorba despre matematică.

— Mă bucur pentru dumneavoastră. Şi să-mi fie ruşine că am întrebat. Aceasta este prima dumneavoastră vizită în China. Vă rog să-mi permiteți să-mi răscumpăr ruşinea oferindu-vă un scurt tur al oraşului meu. În ciuda lipsurilor lui, este un loc plin de comori dacă ştii unde să te uiți.

— O, ați făcut deja atât de multe, nu vreau să...

[Mamă! Mi-ar plăcea enorm un tur *al oraşului!]*

Nu vreau să fiu nepoliticoasă. De asemenea, vreau cu disperare să plec. Ştie că am mințit în legătură cu matematica. Oi fi eu paranoică, dar aş putea jura că acest om vede prin mine. Cu ceva noroc, o să vorbească tot timpul cu Lola. E clar că ei doi se plac. Mă simt groaznic doar

---

către Deng Xiaoping, care l-a forțat pe Hua să iasă la pensie foarte devreme. Hua, ca secretar al Partidului din Hunan, a fost creditat pentru folosirea în anul 1968 a Armatei Populare de Eliberare pentru potolirea Gărzilor Roşii şi pentru restaurarea liniştii, totuşi cu costul multor morți (n. red.).

pentru că mă aflu aici şi nu vreau să fiu obligată să-l mint din nou.

— Haideți să bem un ceai mai întâi.

[Da! Orice fierbinte. În China e mult mai frig decât am crezut.]

— Îți putem cumpăra o jachetă, Lola.

— Veți avea nevoie de aşa ceva în Ürümqi. În orice caz, merită o vizită din plin şi, deşi eu n-am avut succes, sper să veți apuca să vedeți arcul.

— Ar... A, da. Mama ne-a arătat o poză, dar n-am venit aici pentru el.

[Am venit pentru obiectele antice!]

— Obiectele antice, da. Aşa a spus bunica ta.

Suntem prinse rău pe picior greşit. Numai că el nu obiectează la minciuna îndrugată. Poate că e doar politicos, sau nu este sută la sută sigur şi ne acordă beneficiul îndoielii. Mă întreb cât de multe i-a spus mama. Doar nu i-a spus *totul,* asta e sigur, ci doar o jumătate de adevăr despre interesul ei pentru simboluri. Însă zeci de ani de jumătăți de adevăr ajung să formeze un adevăr aproape complet. Poate că el nu-şi dă seama câte ştie despre noi. Nu cred că a fost o coincidență faptul că el şi maică-mea s-au înțeles din prima. Probabil că a sesizat că era ceva unic la ea, ceva ce a întrezărit şi la noi. Punctele sunt la locul lor. Doar că nu le va uni niciodată, deoarece aşa ceva sfidează logica, iar el, mai presus de orice, este un om al logicii. Undeva în sufletul lui poate că ştie deja ce suntem noi, sau mai degrabă ce nu suntem, dar probabil că această cunoaştere va rămâne acolo, în sufletul lui, alături de toate celelalte cunoştințe adânc îngropate pe care noi nu le putem accesa.

— Lola are dreptate; cred că un tur al oraşului e o idee minunată.

40.
Video Killed the Radio Star

Eu şi mama am plecat din Peking acum trei zile, cu ceva care pe vremuri putea fi asemuit unui avion. Eu am vrut să luăm trenul, însă Xuesen s-a strâmbat când am sugerat asta. Cât de rău putea fi? În fine, am reuşit. Acum, suntem în Kashgar. Îmi place numele ăsta. Kashgar. Sună fioros. SUNT UN KASHGAR! TEME-TE DE FURIA MEA! Politrucul, tipul trimis de guvern ca să se asigure că nu suntem spioane sau ceva de genul ăsta, ne-a adus aici ca să ne uităm la nişte chestii din jad.

Mă bucur că a făcut-o. În locul ăsta stă să izbucnească un război civil, dar îmi place. Stăm în Oraşul Vechi. E suprarealist. Minunat, dar suprarealist. Totul are culoarea nisipului. Clădiri rectangulare, toate. Aici nu există curbe sau diagonale. De sus, pare că cineva a înnebunit şi a făcut castele de nisip cu o găleată pătrată. E cât se poate de departe de imaginea pe care o aveam în minte despre China. Chiar şi oamenii. Kashgar înseamnă în majoritate uiguri[57]. Habar n-aveam ce e un uigur înainte de a veni aici, dar oamenii ăştia sunt superdrăguți.

Am cunoscut un tip, Adil. E cam de vârsta mea şi vorbeşte engleza, ceea ce e o raritate. Are un umor sec în el. Supersec. La cinci minute după ce ne-am cunoscut, făcea glume despre tortură. De asemenea, arată ciudat. E ceva foarte... rău în el. Dinții din față sunt mai scurți, sau poate că are canini mai lungi – nu ştiu –, dar arată ca un vampir. Îmi place de el. Cred că şi mamei, deoarece l-a angajat pe loc

---

[57] Uigurii sunt un popor turcic. Ei trăiesc în mare parte pe teritoriul Chinei de azi, în provincia Xinjiang, numit şi Turkistanul de Est. În cronicile chineze apar amintiți sub denumiri ca Huihe, Huihu, Weiwu şi Chunwei (n. red.).

ca interpret. O să vină cu noi în Ürümqi. Politrucul nu vorbeşte engleza. În plus, toată lumea îl urăşte, aşa că încercăm să ne ţinem la distanţă de el. Guvernul chinez a trimis o grămadă de etnici han să locuiască în Ürümqi, capitala, dar Kashgar e aproape în totalitate format din uiguri. Par să ne accepte pe noi, dar se asigură ca politrucul să nu se simtă binevenit oriunde s-ar duce. Mama şi-a petrecut ultimele două zile cu el vizitând muzee şi oaze de pe vechiul Drum al Mătăsii. Chestii din jad. Ea spune că trebuie să facă asta, dar eu ştiu că se bucură de fiecare minut. Eu îmi petrec timpul cu Adil. Sunt în regulă cu asta.

Aproape că m-a sărutat. Există aşa ceva? Aproape sărutat? Râdeam – nu-mi amintesc de ce – şi el s-a aplecat înainte ţinându-se de burtă ca şi cum aşa era mai amuzant totul. Pe drum, buzele lui le-au atins puţin pe ale mele. Doar la colţ. Parcă a fost un gest pe jumătate intenţionat, ceea ce a fost perfect deoarece şi eu voiam doar pe jumătate să spun nu. După aia a pretins că nu s-a întâmplat nimic. Nu cred că sunt atrasă de el. Dar îmi place... cum s-o numi chestia asta. Doar un pic de tensiune. O conştientizare a faptului că suntem compatibili şi cu asta basta. Nimic riscant, nimic câştigat. Cel puţin aşa nimeni nu este rănit.

Desigur, a existat ceva stânjenealã după aceea, dar eu mă descurc cu aşa ceva. Am avut tot felul de experienţe stânjenitoare, dar nu ştiam cum se va descurca *el,* aşa că am dat drumul la radio ca să sparg tăcerea bizară care se lăsase. Adil s-a încruntat, dar n-a spus nimic. Mi-am dat repede seama de ce. Vocea de la radio părea dramatică. L-am rugat pe Adil să-mi traducă şi m-am trezit imediat. Sfinte Sisoie! Jumătate din posturile de aici sunt doar propagandă pură. Dai peste o emisiune rusească prietenoasă care enumeră multiplele moduri în care musulmanilor le e mai bine în zona sovietică. Roteşti butonul un pic şi dai peste canalul de groază chinezesc.

Poveşti de groază de verşi despre atrocităţi comise asupra musulmanilor de către sovietici. Alte posturi ruseşti promovând naţionalismul uigur. Am dat chiar şi peste vreo două posturi chinezeşti care ţinteau kârgâzii şi kazahii aflaţi de cealaltă parte a frontierei. Toate posturile au ca scop aţâţarea disidenţei. Sovieticii speră că uigurii se vor întoarce împotriva Chinei dacă invadează ţara, iar chinezii speră că alte minorităţi li se vor alătura dacă se decid să mărşăluiască în Asia Centrală. În cele din urmă, asta înseamnă că chinezii au foarte puţină încredere în uiguri, iar sovieticii se tem mai tare de kârgâzi şi de kazahi. Nebunie peste tot. Nu e deloc surprinzător că China se simte înconjurată de vreme ce sovieticii au invadat Afganistanul, dar aici sentimentele sunt *intense.* Există chiar şi o tabără chineză, la mai puţin de o oră distanţă, unde mujahedinii sunt instruiţi să se lupte.

Posibil să îi fi dezvăluit lui Adil motivul real pentru care suntem noi aici – nu întreg motivul, ci doar o parte a lui. Se tot uita fix la mine şi cuvintele mi-au ţâşnit pe gură. Nu i-am spus despre Kibsu, evident, ci doar un pic mai mult decât aş fi vrut. I-am spus că arcul aparţinea familiei mele, ceea ce n-are deloc sens, dar lui nu a părut să-i pese. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că el crede că mint în privinţa părţilor despre care nu mint şi spun adevărul în privinţa chestiilor despre care mint. E tare aiurea. Orice i-ar trece prin minte, nu îmi spune. Nu-l cunosc prea bine, dar am certitudinea că e un om bun şi am încredere că senzaţia e reciprocă. Mama ar fi ofticată dacă ar şti, dar, tehnic vorbind, nu există nicio regulă ca absolut *totul* să fie păstrat secret.

Mâine plecăm toţi spre capitală. Arcul nu mai este expus la muzeu, dar mama spune că, odată ajunse acolo, ni s-ar putea permite să-l vedem. Eu nu cred că se va întâmpla asta. Doar dacă nu întâlnim cea mai pasionată persoană de

arcuri de pe planetă. Cum ar fi un individ numit Bo Archer care are un doctorat în arcuri şi care a aşteptat toată viaţa un asemenea moment. Nu cred că avem noi un asemenea noroc. Bo va fi bolnav sau va fi murit într-un accident stupid de vânătoare. Vom întreba. Ei vor spune nu. Noi vom încerca să zâmbim, să plângem, tot felul de tertipuri, şi am sentimentul clar că eu voi face toate astea. Mama e aici pentru jad. Asta mă face pe *mine* cea care are fetişul cu arcul.

41.
Under Pressure

Nu am putut intra în seiful muzeului, nici măcar atunci când Lola era cât pe ce să izbucnească în plâns. Se pricepe la asta. Speram *cu adevărat* că vom reuşi să facem asta pe calea uşoară. Acum, trebuie să văd care ne sunt opţiunile. Din nefericire, nu sunt multe. Faptele sunt simple. Ne trebuie accesul la arc. Ei nu ne dau acces la arc. Ca atare, trebuie să ajungem la arc fără să ni se *permită* să ajungem la arc, ceea ce nu e imposibil, dar reprezintă mai mult sau mai puţin definiţia unei infracţiuni.

Nu toate veştile sunt proaste. Cercetarea unui loc e mult mai uşoară atunci când ai un ghid care să-ţi arate împrejurimile. Am aflat cât am putut de multe din simpla sporovăială. Lola a făcut asta. A avut nevoie de cinci secunde ca să intre în pielea jefuitoarei de bănci. Faye Dunaway, ar fi bine să te păzeşti; Lola a fost absolut uimitoare. L-a ameţit pe bietul ghid aşa de bine, încât am crezut că e posibil ca el să ne dea cheile înainte de a pleca. Bineînţeles că singura încăpere în care nu puteam intra era

cea care ne interesa, dar am descoperit câteva lucruri. În primul rând, seiful nu este un seif. Este, în esență, întregul subsol al muzeului. Este un spațiu adevărat, chiar dacă unul cu bare la ferestre şi o uşă mare de oțel cu încuietoare cu cifru. Pătrunderea înăuntru nu va fi chiar aşa de lejeră, dar ar trebui să fie mai uşoară decât spargerea din *Jaf în stil italian*[58].

Nu vreau să fim în preajma paznicilor. Când am fost în vizită, am văzut trei la subsol. Nu am putut vedea bine uşa seifului din spatele lor, dar am remarcat pistoalele-mitralieră atârnate pe umerii lor. Tipii ăştia nu sunt un soi de polițişti închiriați prost plătiți; practic, sunt soldați. Nu-mi pun fiica într-un astfel de pericol pentru o poezie.

Lola a zis că am putea săpa un tunel. Ar trebui s-o laud pentru entuziasm; e implicată total în povestea asta. Acum, e un pic furioasă. Mi-a ieşit cafeaua pe nas când a rostit cuvântul „tunel". Mi-am cerut scuze. Nu ştiu de ce am respins imediat ideea. Nu e chiar aşa de proastă. Tunelurile au stat la baza multor spargeri, deşi nu sunt sigură că am putea săpa unul într-o săptămână. Presupun că adevărata mea problemă este aceea că în urmă rămâne un tunel. Eu vreau să intru neobservată, să fac poze, apoi să plec. Dacă procedăm cum trebuie, nu vor şti niciodată că am fost acolo.

Etajul de sus al muzeului e protejat de senzori cu infraroşu şi detectoare de mişcare. Pot doar să presupun că la fel e şi subsolul. Cu senzorii cu infraroşu e cel mai simplu. Dacă tăiem curentul la aerul condiționat, dar lăsăm restul să funcționeze, nimeni nu ar trebui să observe nimic. Clădirea e din piatră; va fi înmagazinat suficientă căldură solară ca să încălzească încăperea. Cu vremea pe care o avem acum, temperatura ar trebui să ajungă la treizeci de

---

[58] Film care îi are ca principali protagonişti pe actorii Mark Wahlberg, Edward Norton, Donald Sutherland (n. tr.).

grade Celsius destul de rapid, poate chiar mai mult de atât. Din nefericire, temperatura exterioară a corpului nostru e de circa treizeci şi patru de grade. Ce ne trebuie este... un caz moderat de hipotermie. Dacă îmi scad temperatura pielii cu trei sau patru grade, senzorii n-ar trebui să sesizeze nicio diferență între mine şi aerul din jurul meu. Există multe căi de a face asta. De exemplu, gheața. Mă pot afunda într-o baie cu gheață. Poate am putea folosi un camion frigorific pe care l-am utiliza la transport. O oră în interiorul acestuia ar trebui să rezolve problema. Va trebui să testez totul mai întâi, dar n-ar trebui să fie aşa de greu de realizat.

Rămân senzorii de ultrasunete. Aici e mai... greu. Îmi trebuie să port sau să mă ascund în spatele a ceva ce absoarbe undele sonore. Un covor gros, un... costum de scafandru. Neoprenul ar fi bun dacă e suficient de gros. Va trebui să mă mişc foarte încet odată ce intru. Aici devine cu adevărat greu. Nu voi avea mult timp la dispoziție înainte ca temperatura corpului meu să crească din nou. Va trebui să fiu rapidă în vreme ce voi fi foarte lentă. Cred că pot testa şi varianta asta. Sunt sigură că putem cumpăra senzori de ultrasunete de *undeva.* Două zile ca să obținem materialele, două zile pentru testări. Asta înseamnă alte trei zile ca să întocmim un plan B dacă primul nu merge. Rămân ferestrele. Nu ştiu cum să procedez cu ferestrele. Oricare ar fi planul, trebuie să ajung înăuntru. Va exista acolo un senzor de contact – uşor de păcălit –, dar nu ştiu cum să trec printre barele de oțel fără să las urme. În plus, nu sunt deloc sigură că încap printre ele.

— ...

Teoretic... Lola ar putea fi cea care intră. E mai scundă ca mine şi, să fim sinceri, e într-o formă mult mai bună. Nu ştiu dacă sunt pregătită să o pun la aşa încercare, dar mereu spune că vrea să se implice mai mult. Am scos-o prin efracție dintr-o secție de poliție şi am pretins că sunt mama

cea decedată pentru a ajunge aici. În acest context, a da o spargere într-un muzeu nu sună aşa de rău. Mda. Chestia asta e o nebunie. Nu la fel de mare ca atunci când mama m-a trimis în Germania în timpul războiului ca să salvez un nazist – oare ce credea ea? –, dar nici nu înseamnă că sunt un bun părinte.

Asta e ceea ce mă sperie. Când eram de vârsta Lolei, eram convinsă că mama nu poate greşi. Aş fi urmat-o oriunde, chiar dacă credeam că se înşală. Cine ştie, poate că găsea ea iluminarea undeva pe drum. Nu şi eu. Am cincizeci şi şase de ani, dar nu sunt mai înțeleaptă. Experiență am mai multă, dar nici măcar asta nu înseamnă ce credeam eu că înseamnă. Încă n-am nicio idee ce naiba fac. M-am obişnuit doar cu asta. Nu vreau ca fiica mea să mă urmeze orbeşte, deoarece crede că eu ştiu mai bine. Ar trebui s-o las pe ea să decidă.

— Lola? Poți veni aici o secundă? Trebuie să te întreb ceva.

E adult; poate lua singură decizii. Are... nouăsprezece ani. Doamne, tocmai mi-am amintit cum era la vârsta ei. Poate că sunt un pic mai înțeleaptă, la urma urmei. Doar un pic.

42.
Kids în America

Paresnenorocitătezie. E ridicol. E ora trei dimineața şi eu tocmai am furat un camion. Acum, nu e momentul pentru furnicături. E destul de chinuitor şi aşa; n-am nevoie ca membrele să-mi adoarmă. Aveam nevoie ca *mama* să adoarmă. Doarme profund de obicei. Cinci minute şi i se stinge lumina. Dar nu, nu şi azi. M-am culcat cu hainele pe

mine, gata să sar din pat. A avut nevoie de două ore ca să înceapă să moțăie. Mă simt prost că mă furişez aşa, dar nu mi-a dat de ales.

Zău aşa, un camion de peşte! Voia să-mi îngheț fundul într-un *camion de peşte* în vreme ce beam limonadă rece sau altceva. „E ştiință, Lola!" Da, sigur. Iar filmele cu James Bond sunt un documentar BBC. O să sfârşesc moartă de hipotermie într-o celulă de închisoare chinezească. În costum de înot. Aproape că am uitat de costumul de înot. Până la urmă, ce naiba e-n neregulă la ea? „Ai tu o idee mai bună?" La naiba, da! Dar, oricum, ea nu m-ar fi ascultat, aşa că am păstrat-o pentru mine. Adică şi-a petrecut toată ziua cu experimente în camera noastră de hotel unde acum sunt treizeci de grade; n-avea să se răzgândească după aşa ceva. În fine. Poate să asude încet după pofta inimii ei. Eu am chestia asta. Timpul să fac o verificare cu băieții.

— Tipilor, sunteți gata?

— Lasă-ne un minut. Controlul de la sol terminat.

— Bine, aştept.

O să aştept în marele meu camion furat. Nu sunt sigură că e chiar furat. Era în parcarea muzeului. Cheile erau în contact şi tot restul. Nu e frigorific, dar are un scripete. Eu n-am nevoie de halibut proaspăt; am nevoie de un scripete. De asta şi de un set de stații de emisie-recepție de zece dolari. Voilà. Adil a sărit bucuros în ajutor. E gata să le-o tragă tipilor. Şi-a convins chiar şi nişte prieteni să participe. Eu a trebuit doar să fiu de acord să folosim nume de cod. Băieții sunt ciudați.

— Controlul de la sol către maiorul Tom. Începem numărătoarea, pornim motoarele.

Eu sunt maiorul Tom. Cred că asta înseamnă că intrăm în zece secunde. Sunt pregătită, dar continui să tremur. Rău de tot. Bineînțeles că tremuratul ăsta nu mă apucă niciodată când vreau eu. E nevoie să mă înfurie cineva. Se

pare că teama de moarte nu funcționează. La dracu', am uitat să număr. Cinci. Şase. Pot face asta. Sunt destul de sigură că pot face asta. Fir-ar, trebuie să fi ajuns la zece. O să-mi bag camionul frumos şi mare în marşarier şi o să apăs pedala. CÂH! Gata. A smuls imediat barele alea de la fereastră. Ştiam eu că planul e bun. Acum, afară din camion şi în muzeu.

— Aici maiorul Tom. Trec prin fereastră. Prin uşă, ce mama naibii o fi.

La naiba, chestia asta e tare îngustă. N-o să-i spun mamei, dar nu cred că ea ar fi încăput pe aici. Sunt înăuntru. În clipa asta, Adil şi prietenii lui ar trebui să arunce cu pietre prin fereastra din față. Paznicii vor crede că de-asta a pornit alarma şi vor ieşi să verifice. Am dus în față un camion plin de cauciucuri vechi. Un bidon de benzină şi bum. Arzi, baby, arzi. Incendiul ar trebui să-i țină ocupați pe paznici o vreme. Sper ca toată lumea să respecte scenariul, altfel povestea se va sfârşi repede.

Şi-acum, partea grea. Habar n-am unde e arcul. Cutii mari, plate. Bănuiesc că acolo sunt picturi. Ştiu că aş cere prea mult să văd o cutie în formă de arc, dar sper să-l fi băgat într-una pe măsura lui. Lungă şi îngustă. Lungă şi îngustă. Nţţ. Însă sabia e frumoasă. Alte cutii. Nţţ. Nţţ. Nţţ. Aş vrea să pot citi nenorocitele de etichete. Poate la fel de bine pe una dintre ele să scrie „arcul" cu litere mari. Mă întreb de câtă vreme sunt aici. Douăzeci de secunde? Opt ore?

Ooo. Chestia de aici pare promițătoare. O stivă drăguță de cutii lungi. La țintă! E un arc! Nu e arcul *care trebuie,* dar cu un pic de noroc sunt pe *coridorul* cu arcuri. În afară, bineînțeles, de cazul în care ăştia depozitează lucrurile cronologic, geografic sau în oricare dintre cele cincizeci de moduri în care mi-ar putea face viața mai grea. Un alt arc... Ceva ce odinioară ar fi putut să fie un arc. Ăsta e... un arc

chiar nasol rău. Dacă primeai un asemenea arc, ştiai că nimeni din satul tău nu te plăcea. „Uite, Steve, ia chestia asta! Cum? Nu! Nu râdem de tine. Râdem *cu...”*

...

Hopa.

Ăsta e. Eu... nu credeam că ar însemna ceva, obiectul în sine – vreau doar ce e scris pe el, la urma urmei –, dar să-l văd în realitate... E frumos. A avut parte de zile mai bune, dar încă îmi pot da seama cu câtă grijă a fost confecționat, cât de mult a însemnat pentru... Noi. Chestia asta ne-a aparținut nouă. Noi am petrecut ore nenumărate scrijelind acele simboluri ca să putem transmite un mesaj... nouă înșene, la câteva mii de ani în viitor. E atât de bestial, încât... cred că o să plâng puțin.

— Mă auzi, maior Tom?

Mda. Trezeşte-te, Lola. Fă naiba pozele alea.

Poate că ar trebui să iau arcul cu mine. Cam vreau să o fac. La urma urmei, e arcul meu, pe bune. Ar *trebui* să-l iau. Bineînțeles că i-am implorat pe toți de pe aici să ne lase să-l vedem şi ne-au refuzat cu toții cu nici două zile în urmă. Chestia asta ar putea ridica nişte semne de alarmă, dar... La naiba, durează enorm. Cine a inventat aparatele Polaroid nu a fost un hoț. Fiecare. Poză. Se. Chinuie. Să. Iasă. Şi nici măcar n-am remarcat cât de zgomotoase sunt chestiile astea. Ar fi trebuit să aduc o replică a arcului cu mine şi să iau originalul... Mda, ar fi trebuit să aduc o replică exactă după un arc vechi şi un costum de înot într-un camion de peşte. Încă o poză şi pot pleca.

O să-mi strecor fundul prin fereastră şi...

— Maior Tom...

Ah, la dracu’ cu asta.

Sper că mama nu va fi *prea* ofticată. Dacă vrea cu adevărat, mai putem încă face chestia cu costumul de înot, aşa, de distracție.

43.
Private Eyes

Nu prea îmi iese să fac pe mama furioasă. Nu dispun de talentul actoricesc al Lolei şi e greu să spui „Ai acționat împotriva dorinței mele” cu o mutră serioasă. Maică-mea mi-a spus-o; poate că asta mă deranjează. În mintea mea, cuvintele par scoase dintr-un roman victorian. „Nu voi fi distrusă de propria mea progenitură!”

— Lola, nu... m-ai ascultat!

— Zău? Dar nu mi-ai spus niciodată să *nu* mă duc.

— Te-ai furişat în toiul nopții!

— Păi... nici despre asta n-ai spus nimic. Haide, mamă! M-am descurcat bine, nu?

— Eşti pedepsită, Lola, pe viață... Dar, da, te-ai descurcat bine.

Planul fiicei mele a fost simplu, dar eficient. Eu voiam să păcălesc sistemul de alarmă; ea l-a făcut, pur şi simplu, irelevant. Câteva piese în mişcare, lesne de anulat. Ce e mai simplu e mai bun; ar fi trebuit să învăț asta din construirea de rachete. Cel mai adesea, forța brută rezolvă problema şi e mult mai rapidă decât abordările „elegante”. Racheta nu poate ajunge până la Lună. Fă-o mai mare. Încă nu ajunge acolo? Fă-o înaltă de treizeci şi patru de etaje. Mai mare este întotdeauna mai bine atunci când vine vorba despre orgoliul lui von Braun. Cred că eu prefer creierul forței brute, chiar dacă asta mă face naivă. Nu toate jocurile se câştigă prin lovituri mai dure. Chestia asta ar fi sunat mult mai bine dacă n-aş fi muncit patru zile la cel mai elaborat plan de a

rezolva ceea ce Lola a rezolvat aruncând cu pietre într-un geam.

Ştiam că va veni ziua când Lola va fi mai bine pregătită decât mine pentru lume. Nu ştiam *cum* avea să se întâmple asta. Un proces lent, treptat, sau un eveniment cataclismic care scoate instantaneu în evidenţă faptul că mi-a trecut vremea? Acum, ştiu. E vremea să adăugăm un „Unu" numelui nostru.

— Pozele sunt bune, mamă? N-am avut timp să verific.

— Flash-ul a distrus una dintre ele, dar suntem bine.

— Chiar aşa? Ar trebui să fie zece poze. Am folosit tot setul.

Mă întreb dacă ea ştie ce urmează. Nu, *habar n-are.* Mama s-a năpustit asupra mea când ne-am mutat în Moscova. Nu mă aşteptam *deloc.* „A sosit vremea ca noi să fim a O Suta." Bum! Întreaga mea lume a explodat. După aceea am irosit ani întregi. Dacă aş fi acceptat mai devreme ideea, mama şi-ar fi cunoscut nepoata. Lola a ratat atât de multe, deoarece eu nu mă simţeam pregătită. Sper că ea e mai curajoasă decât mine.

— Avem ce ne trebuie, Lola.

— Bine. Eram îngrijorată că am ratat. N-am chef să mă întorc acolo.

— Au închis muzeul. Au spus că din pricina unor bandiţi. Credeam că vor folosi ocazia în scopuri propagandistice, dar nu. Bandiţi.

— Tineretul din zilele noastre. Acum, nu trebuie decât să traducem pozele.

— Am făcut-o eu deja.

— Da? Cum? Când?

— Ceasul e aproape patru, Lola. Ai dormit toată ziua. Am văzut pozele pe masă, aşa că am făcut traducerea. De asemenea, am făcut o plimbare lungă. Trebuia să arunc o cutie întreagă de senzori cu infraroşu.

Continui să cred că planul meu promitea. Am fost pe jumătate tentată să-l încerc oricum, dar Lola a venit acasă aşa de târziu că n-am vrut ca ea să doarmă într-o saună. De asemenea, îmi lipsea un costum de înot. Ar fi trebuit să ştiu că va fi greu de obținut; ne aflăm în deşert, la trei mii şi ceva de kilometri de cel mai apropiat ocean.

— Deci? Îmi spui?

— Ce să-ți spun?

— Ce spune?

— O! Spune aşa:

„Eu sunt a Opta. Sunt una şi multe.
Poate că şi tu eşti eu."

— Mamă! Ştiam asta deja.

— Ştiu, dar aşa începe. Habar n-aveam înainte.

— Mda. Ştiu ce urmează:

„Din lumea de dedesubt, ea iese udă.
Îi ating cotul, apoi gura.
Vorbeşte după o tăcere înghețată.
Dorința se trezeşte şi mă întind după sânul ei."

O ştiu pe dinafară, mamă. Ce vine după asta!

— Sunt câteva cuvinte pe care nu...

— MAMĂ!

— Bine! Bine!

„Gust sarea până ce se transformă în praf.
Cer îndurare când săgeata ei dispare."

— Doamne, chestia asta e bizară.

— Stai aşa, că devine şi mai bizară.

„Dorm cu leul între coastele balaurului.
Îi urmez inima muribundă în lumea de dedesubt.
Îi văd iarăşi sânul acolo unde balaurul îşi depune ouăle.
Şi mă ascund în inima ei, unde moartea nu mă va găsi."

Sfârşit.

— Chiar aşa? Scrie acolo „Sfârşit"?

— Nu, ăsta e doar... sfârşitul.

— Ce înseamnă?

— O să am nevoie de cărțile mele ca să descifrez. Să sperăm că se bazează totul pe astronomie babiloniană. Vom afla imediat ce ne întoarcem în Volgograd.

— Şi după aia?

— După aia urmăm instrucțiunile.

— Împreună?

— Da, Lola. O s-o facem împreună.

Abia aştept. Asta e o aventură la două mii cinci sute de ani după concepere. Îmi aminteşte de vânătorile elaborate de bomboane pe care i le pregăteam Lolei în Mallorca. Fiecare indiciu ducea la o bomboană înfăşurată în alt indiciu. Îi plăceau astfel de vânători, mă ruga să-i concep alta în secunda în care una se termina. Am petrecut ore întregi născocind şarade inteligente şi ascunzându-le prin tot oraşul, doar ca Lola să rezolve totul în exact trei sferturi de oră. Chestia de acum ar trebui să ia ceva mai mult timp; probabil că a Opta a petrecut ani întregi concepând şarada. Nu ştiu ce mă entuziasmează mai tare, să descopăr ceea ce strămoaşa noastră a vrut să găsim sau faptul că pornesc în această aventură alături de Lola. O ultimă vânătoare de bomboane pentru noi două. A O Suta porneşte la drum în ultimul ei voiaj.

44.
Ghost Town

Uriel e iarăşi beat. Predictibil. Replicile astea de după cutremurul morții lui Rafael au devenit de-acum un ritual săptămânal. Sunt... dezamăgit de amândoi. Fratele meu este o creatură terminată, iar eu sunt un neghiob. Am permis

terminației „polis” din Persepolis să mă facă să cred că e vorba despre un oraş. A fost odinioară capitala celui mai mare imperiu, dar se pare că singurul lui scop a fost acela ca lumea să se minuneze. Nu cred că cineva care nu muncea la palat a locuit vreodată aici. Cu siguranță, nu acum. Astea fiind spuse, ruinele *sunt* impresionante. Locul e imens. Când l-am văzut din depărtare, primul meu gând a fost acela că va dura o veşnicie explorarea lui. Nu a durat. Am găsit ce căutam aproape imediat.

Sunt trei rânduri de desene în relief pe scara estică din Apadana. Cele mai multe înfățişează delegați din întreaga lume aducând ofrande regelui regilor, dar una dintre ele iese în evidență: o preoteasă a zeiței apei Anahita în fața publicului. În spatele ei e o sferă care pare să strălucească. Această porțiune a palatului a fost adăugată sub domnia lui Xerxes. Oricare ar fi fost talentele preotesei, orice fel... de magie pretindea ea că face, probabil că a țâşnit ca o rachetă printre suratele ei ca să fie adăugată pe ziduri.

M-am temut că trădătoarea va vrea să se ascundă după plecarea din Egipt, că măcar va păstra discreția. Ar fi putut dispărea cu uşurință. Tot ce trebuia să facă era să se piardă în mulțime şi noi n-am mai fi găsit nimic. De fapt, din toate pozițiile pe care cineva le-ar fi putut ocupa în cadrul celui mai mare imperiu de pe pământ, ea şi-a ales una dintre cele câteva care ar fi atras atenția istoriei. Uriel crede că a fost vorba despre aroganță, că orgoliul ei şi-a spus cuvântul, dar eu nu mă pot abține să nu cred că a făcut toate astea ca să ne irite pe noi. Nu se temea de noi.

Vom duce chestia asta până la capăt dacă putem. Deocamdată, contează mai puțin de ce a căutat ea o poziție de putere, dar povestea m-a pus pe gânduri. Noi de ce nu am făcut-o? Din câte ştiu, n-am făcut-o niciodată. Avem forța fizică şi inteligența. Presupun că ne-am fi putut ridica la putere oricând în istorie. Am fi putut să fim regi, dar n-

am fost niciodată. Ce ne-a oprit? Nu a fost vorba de umilință; măcar asta e o certitudine.

Poate că a fost vorba despre un dispreț profund pentru „ele", ura noastră față de celelalte. Era scara *lor* socială şi nouă nu ne-a păsat niciodată să urcăm pe ea. Poate că am crezut că ne-am mânji, că ne-am schimba cumva. Cred că ne-am temut că ne-ar fi mai greu să le disprețuim pe ele. Acum, ştiu că asta nu putea suporta tatăl nostru la mine. Nu suporta să o vadă pe mama prin ochii mei. Întregul lui univers era alcătuit în jurul ideii că ea nu însemna nimic. Universul s-ar fi prăbuşit instantaneu dacă ea ar fi contat câtuşi de puțin. Ceea ce ne-a păstrat în afara cărților de istorie e adânc înrădăcinat. Eu nu aspir să conduc ceva, nici măcar atunci când instinctele cele mai primitive se ivesc la lumină. Să cuceresc, poate – violența are atracția ei –, dar să domnesc peste cei cuceriți după aceea nu este deloc atrăgător.

Poate că asta ne diferențiază de trădătoare. Ele îmbrățişează asemănarea cu umanitatea, în vreme ce noi suprimăm chiar şi ideea că am putea împărți ceva cu restul lumii. Lăsând diferențele la o parte, dintre toate încarnările trădătoarelor pe care le-am întâlnit, asta de acum e unică. Fiecare trădătoare peste care am dat părea să evite notorietatea. Cea de aici a căutat notorietatea cât a putut de mult. Nu cred că era orbită de aroganță, dar fără îndoială că era tupeistă.

Mă vizitează în vise. Mă provoacă să o prind şi eu ajung *aşa de aproape.* Aşa de aproape. Jucăm jocul ăsta aproape în fiecare noapte şi mi se face dor de vis când nu se întâmplă. Lasă-mă pe mine să mă îndrăgostesc de morți. Poate că e firesc; nu m-am simțit niciodată confortabil cu cei vii. Mi-aş dori doar să pot împărtăşi aceste gânduri cuiva. Lui Uriel nu i-am putut povesti niciodată; el... el e eu, dar

un eu pustiu, defect. Ca o maşină furată golită de piesele componente.

Ar trebui să mă întorc în oraş înainte să dea de belele. În acest moment, nu am răbdare pentru antichităţile lui Uriel. Nu mă pot gândi decât la trădătoare. Abia aştept să mă bag în pat ca să văd dacă fantoma ei va veni să se joace cu mine.

45.
Anarchy in the UK

— LOLA, AI GRIJĂ!

Maşina aproape că a dat peste noi înainte de a intra în vitrina magazinului. Aud ţipete pe stradă.

— Mamă?

— Nu ştiu, Lola. Cred că se apropie o mulţime.

— Adil, ce se petrece?

[Cred că mama ta are dreptate. Mai bine n-am sta aici.]

Aşa cum credeam. Probabil că sunt sute care se apropie.

Aruncă cu pietre şi cărămizi. Vor scotoci întreaga stradă.

— Arată-ne drumul, Adi... O, LA DRACU'!

Cineva a aruncat cu un cocktail Molotov într-o maşină parcată. E o nebunie totală pe aici.

[ÎNAPOI! ÎNAPOI!]

Cum? Of, la naiba! A venit poliţia. O întreagă armată. Locul ăsta o să devină zonă de război şi noi suntem chiar în mijlocul lui.

Tak **Tak**

[JOS!]

Focuri trase. Nu ştiu cine trage în cine. Rahat! Chestia asta nu arată bine. Unde naiba e Adil?

[Pe alee. Veniți! Repede!]

— MAMĂ! PE AICI!

— Vin.

În mijlocul străzii e o fetiță. Stă acolo ținând în mână o păpuşă uzată. O să fie omorâtă. Haide, fetițo! Pleacă de pe stradă! Of, la naiba.

— MAMĂ!

— Ia-o înainte, Lola! Sunt în spatele tău. Trebuie doar să...

46.
Crimson and Clover

O ultimă zi în China. O zi. Atât. Ne-am întors la Kashgar ca să-l ducem acasă pe Adil şi să ne luăm rămas-bun. Abia coborâsem din maşină când am văzut oameni fugind în toate direcțiile. Multe țipete din care nu înțelegeam nimic. O maşină a apărut de nicăieri şi a intrat drept în vitrina unui magazin de lux de peste drum. Oamenii s-au repezit şi au început să jefuiască locul.

L-am întrebat pe Adil ce se petrece. Nu ştia.

Am luat-o la fugă. Ceva a explodat în urma mea. M-am întors şi am văzut o maşină în flăcări. Mama mi-a spus să mă las în jos. Poate că a fost Adil. Nu ştiu. Mi-am lipit fața de sol. Nu vedeam decât... scântei; soarele se reflecta în firicele strălucitoare de nisip maroniu. Se auzeau țipete pretutindeni, gloanțele zburau deasupra capului meu, însă uitându-mă la nisip la câțiva centimetri depărtare de sol mă simțeam – nu ştiu – liniştită. Totul în jurul meu părea

înfundat, încetinit, până ce Adil mi-a atins talpa piciorului şi mi-a indicat o alee la trei metri în spatele nostru.

M-am ridicat şi am fugit. Adil era la câțiva paşi în față. Mama, ea...

— MAMĂ! PE AICI!

— Vin.

Am alergat cât de tare am putut. Aleea nu era foarte lungă, vreo treizeci de metri de umbră între iadul în care ne aflam noi şi iadul de pe cealaltă stradă. Pe la mijloc am încetinit ca s-o las pe mama să ne prindă din urmă.

— MAMĂ!

— Ia-o înainte, Lola! Sunt chiar în urma ta! Trebuie doar să...

Trebuie doar să. Am rămas pe loc, aşteptând încheierea propoziției. Nu s-a mai încheiat niciodată.

Mama mea e moartă.

Am văzut-o şi mi-au cedat picioarele. Adil aproape că mi-a smuls umărul din loc încercând să mă tragă într-un loc sigur. Genunchii mi s-au frecat de pământ şi cioburi de sticlă vreo şase metri. N-am simțit durerea. N-am simțit nimic. Mama zăcea acolo, la câțiva paşi depărtare, cu un mic punct roşu pe frunte. Doar un punct. Nu se vedea sânge. Părea... Părea ca şi cum cineva apăsase butonul de pauză de pe aparatul video, oprind-o pe ea în mijlocul propoziției. Încă vorbea; ea... Ea nu ştia că e moartă. Am încercat să mă smulg, dar Adil m-a ținut bine. Au venit doi bărbați în ajutor şi m-au țintuit de sol cât de tare au putut. Continuam să scurm solul cu ghearele. Am scurmat şi am scurmat până ce mi s-au rupt unghiile. Continuam să vopsesc pământul în roşu când patul unei puşti de poliție m-a adus în stare de inconştiență.

Cu ceva vreme în urmă, un chinez han omorâse un uigur în bătaie. Fusese achitat în instanță în aceeaşi zi şi atunci se declanşase iadul. Două nenorocite de cuvinte, sau câte

naiba e nevoie să rosteşti nevinovat în mandarină. De-asta a murit mama. Totul s-a terminat în cincisprezece minute. Şase sute de arestaţi. Două sute de răniţi. Doi morţi. Doi. Au spus că putea fi mult mai rău. Să-i ia dracu'! Îi urăsc pe toţi. Pe poliţişti, pe protestatari. Pe celălalt mort. Îi urăsc pe cei din rasa han, pe uiguri, întreaga ţară. Urăsc întreaga lume şi pe mine în ea. Totul e putred, nu există nimic altceva în afară de sânge, pişat şi căcat. Tot restul înseamnă eforturile noastre de a încerca să mascăm putoarea.

M-am trezit într-un spital, legată de o perfuzie intravenoasă. Restul e ceţos, ca amintirile unui om beat. Am făcut zob locul ăla. Partea asta o ţin minte. Am distrus tot ce se afla între mine şi uşă. Soare orbitor. Trebuia să mă întorc acolo unde murise ea. Probabil că am luat-o pe jos. O maşină era parcată pe acel loc. Eu... Curăţaseră totul. Nu trecuse nici măcar o zi, dar măturaseră cartuşele trase şi reparaseră ferestrele sparte. Nu mai aveam la ce să mă întorc, nu mai aveam nimic la care să plâng sau să ţip. Ea dispăruse.

Nu! La naiba, nu! Nu aveam de gând să-i las să o şteargă într-un asemenea mod. Nu puteau pretinde că nu se întâmplase nimic, că ea nici măcar nu fusese acolo. Maşina aia nenorocită. Nu se dădea la o parte. Am încercat să împing de un capăt, apoi de celălalt. Am găsit o bară de oţel pe aleea pe care am fugit şi m-am apucat să lovesc în ea. Eu versus maşină, cu fundul ieşindu-mi din rochia de spital. Nu ştiu cât a durat. Am lovit până ce n-am mai putut.

Încă mai gâfâiam, încercând să fac zob maşina aia, când s-a ivit jumătate din armata chineză în jurul unei limuzine negre. S-a deschis portiera şi din ea a ieşit Xuesen. Probabil că ne ţinuse sub supraveghere. Toată lumea păstra distanţa. Eram epuizată, dar nu dădeam drumul din mână barei de oţel. Xuesen le-a făcut semn soldaţilor să mă lase în pace. A venit spre mine, la fel de încet ca întotdeauna;

după aia şi-a lăsat mâna pe umărul meu. Am început să plâng pentru prima dată. Era ca şi cum el apăsase pe un buton şi deschisese baierele barajului.

Xuesen n-a vorbit. M-a ascultat plângând şi plângând, apoi m-a ascultat țipând, iar când s-a terminat şi cu asta m-a ascultat vorbind. „N-o să le dau voie să o uite aşa de simplu.” Am rostit aceleaşi vorbe de o mie de ori într-o mie de feluri, sperând să aibă sens dacă le rostesc altfel. Nu sunt sigură cât am stat acolo. Când m-am oprit din vorbit, soldații dispăruseră. Eram doar eu şi el, şezând pe pământ. Eram şocată de linişte, ca şi cum nu-mi aminteam să fi existat vreodată. M-am uitat la Xuesen, sperând la... *orice.* A aşteptat câteva secunde ca să se asigure că terminasem; apoi, în cele din urmă, a vorbit.

— Nu uita niciodată, Lola. Nu bea niciodată ceaiul.

Antract.
The Witching Hour

187 î.H.

De ce Tesalia?

Nu putea risca să se ducă din nou în Atena, dar s-ar fi putut stabili oriunde. Tesalia era izolată. Câmpii largi, închise de munți pe trei laturi şi de ocean pe a patra. Fusese sub control macedonean mai bine de un secol şi era socotită înapoiată şi lipsită de civilizație de greci. Urmăritorului i-ar fi fost greu s-o descopere acolo, asta dacă se gândea să o caute. Îşi putea continua munca fără să atragă atenția. Asta îşi spunea sieşi, dar, în realitate, venise pentru un singur

motiv. Tesalia avea cai, cei mai frumoşi cai văzuți de ea vreodată.

Aglaonike, însărcinată în trei luni, îşi cumpără pământ într-un mic oraş la vest de Larissa. Cineva îi spusese că Bucefal – calul legendar al lui Alexandru cel Mare – provenea de acolo. Construi un observator pe acoperişul casei de unde putea urmări stelele în vreme ce armăsarii ei fără somn păşteau pe pajiştile întunecate din jurul ei. Studiase lucrările astronomilor din Babilon şi Uruk, lucrări adesea ignorate de vanitoşii atenieni. Babilonienii studiaseră de mii de ani mişcările corpurilor cereşti. Concepuseră primul catalog al stelelor şi studiaseră fazele Lunii, propunând un model matematic al mişcărilor planetelor şi prezicând pozițiile celor cinci stele în mişcare: Mercur, Venus, Marte, Jupiter şi Saturn. Dispunând de o asemenea cunoaştere, a Treizeci şi Doua se întorsese în Grecia, intrigată de munca unui matematician relativ necunoscut, Aristarh din Samos.

Înainte de a-şi îndrepta atenția către stele, Aglaonike fusese nevoită să se ocupe de câteva probleme lumeşti. Vasta întindere de pământ pe care o cumpărase avea oameni pe ea, o mulțime. Se asigurase că mâna de sclavi care munceau în casă era eliberată, ca parte a tranzacției, dar când intrase pentru prima dată în noua ei casă dăduse peste o femeie tânără care se ascundea într-una dintre încăperi. Cu tenul mai alb decât majoritatea femeilor şi părul roşu ca focul, femeia o implorase pe Aglaonike să o lase să stea acolo. Pretinsese că e posedată de un spirit rău şi că se temea pentru viața ei dacă pleca de acolo. Aglaonike era intrigată. Văzuse multe femei acuzate în mod fals de demonism, dar era pentru prima dată când auzea pe cineva susținând aşa ceva despre sine.

Oamenii care îi cultivau pământurile locuiau şi ei pe proprietatea sa. Peneste, cum le spuneau tessalienii, nu

erau nici oameni liberi, nici sclavi. Existența lor era legată de pământul pe care locuiau, în acest caz al lui Aglaonike. Li se permisese să cultive pământul şi, câtă vreme îi plăteau ei o cotă din recoltă, puteau păstra restul şi îl puteau vinde. Pământul lui Aglaonike era fertil şi oamenii care locuiau pe el trăiau relativ bine. În vreme ce, teoretic, aranjamentul aducea beneficii tuturor părților, el implica interacțiuni frecvente şi vizite în casa mare, precum şi o contabilitate relativ complexă, contabilitate care, după cum află Aglaonike, fusese realizată de cea pe care oamenii o numeau „femeia demon".

Orice s-ar fi întâmplat cu ea, musafira cu părul roşu a lui Aglaonike părea să se priceapă la cifre. Era un motiv suficient de bun ca Aglaonike să o lase să rămână acolo, însă, pe lângă asta, dorea să afle şi cum putea deveni cineva convins că este posedat de un spirit rău. În aparență, preotul local luase acea decizie, dar Aglaonike avea îndoielile ei, aşa că alese să petreacă ceva timp împreună cu noua ei musafiră. Oamenilor roşcați, în special femeilor, adesea nu li se acorda încredere. Marele Aristotel însuşi rostise asta răspicat: „Roşcații au un caracter rău". Spre surprinderea lui Aglaonike, femeia lătra din când în când. Clipea de patru ori mai mult decât oricine, adesea în secvențe de câte trei. De asemenea, uneori rostea obscenități care păreau neprovocate de ceva. Aglaonike observă că astfel de izbucniri apăreau cu frecvență mai mare când femeia era în stare de stres, dar niciuna dintre ele nu era însoțită de comportament agresiv sau intenție rea. În mintea lui Aglaonike rămâneau valabile ca explicații două posibilități, pe care i le detalie femeii. Prima şi cea mai probabilă era aceea că nu existau spirite sau demoni, iar femeia suferea, pur şi simplu, de o boală neobişnuită. În definitiv, Aglaonike văzuse oameni ale căror mâini şi picioare aveau spasme independent de voința lor. A doua posibilitate părea cam

neplauzibilă pentru mintea ştiinţifică a lui Aglaonike, dar lipseau prea multe date ca să nu fie luată în calcul. Dacă musafira ei era cu adevărat posedată de o entitate supranaturală vulgară, controlul exercitat de aceasta era intermitent şi se limita la limba femeii. După ce se gândi mai bine, Aglaonike ajunse la concluzia că era un preţ mic de plătit pentru cineva care se pricepea la cifre. Femeia păru uşurată să afle că, în cel mai rău caz, era nouăzeci şi nouă la sută neposedată. Ceru să i se dea un nume nou, căci cel vechi îi aducea în minte doar amintiri dureroase. Aglaonike îi spuse că şi-l putea alege singură. Femeia alese Pyra, zeiţa cu păr roşu care crease femeile după Potop.

Aglaonike încheie un pact cu ceilalţi oameni de pe proprietate. În afară de o mică pajişte de care era nevoie pentru hrănirea cailor, peneste puteau păstra întreaga recoltă pentru ei înşişi, fără să-i plătească ei ceva. În schimb, aveau să trimită trei femei care să muncească împreună cu ea în casă, femei care demonstrau o abilitate naturală pentru ştiinţe sau matematică.

A doua zi de dimineaţă, prima care ajunse la uşa casei fu o fată de doisprezece ani, mai scundă decât alte fete de vârsta ei. Când Aglaonike îşi exprimă îndoiala privind abilităţile copilei, aceasta îi estimă imediat numărul de fire de ovăz pe care o *stremma* de pământ o putea produce. De parcă nu era suficient ca s-o convingă pe Aglaonike, fata se prezentă ca fiind Alemene, ceea ce însemna „forţa lunii”. A doua femeie care se prezentă fu Adrasteia – cea care se ţine tare pe picioare o femeie fragilă de douăzeci şi ceva de ani care îi povesti imediat lui Aglaonike că bârfele potrivit cărora îşi ucidea soţii erau complet nefondate. A treia fu Althaia, vindecătoarea, o femeie în vârstă care făcea leacuri din aproape orice găsea.

Odată formată echipa ei de astronomi potenţiali, Aglaonike începu să le instruiască în elementele de bază,

pornind cu fazele Soarelui şi ale Lunii. Când femeile aveau să fie suficient de instruite, urmau să treacă la obiecte aflate la distanțe mai mari. Aglaonike respectase regulile pe care le moştenise de la strămoaşele ei în căutarea obiectivului lor comun, dar o viață petrecută studiind lucrările celor mai proeminenți savanți o lăsase cu o problemă insurmontabilă: Universul era prea mic.

Astronomii vremii nu puteau să cadă de acord asupra unei opinii definitive privind Cosmosul. Pitagora vedea Pământul, Soarele şi stelele mişcătoare rotindu-se în jurul unui „Foc Central" pe care nimeni nu îl vedea deoarece un „contra-Pământ" bloca vederea. Cei mai mulți credeau că Pământul este centrul Universului, toate celelalte rotindu-se în jurul lui: Luna, Soarele, cele cinci stele mişcătoare. *Toată lumea* presupunea că stelele fixe erau prinse de stratul exterior al Universului. Nimeni nu ştia ce anume erau ele. Găuri adăpostind un foc mare în spatele lor, nestemate prinse de o sferă întunecată, nu conta. Aglaonike trebuia să conducă oamenii către stele şi acestea nu erau stele către care să-i poată conduce ea. Rămâneau doar stelele mişcătoare. Întreaga ei viață presupusese că acestea reprezentau destinația, dar nu erau toate la fel de potrivite. Mai important, acest mare rău croit să omoare întreaga omenire trebuia să vină de undeva, probabil tot de pe una dintre stelele mişcătoare. Asta făcea cu atât mai importantă alegerea stelei potrivite. Într-un Univers cu şase lumi în care se putea vedea totul, deplasarea de la o lume la alta nu părea chiar atât de salutară.

După aia mai era Aristarh din Samos. El emisese ipoteza potrivit căreia Pământul, împreună cu toate stelele mişcătoare, se roteau în jurul Soarelui. Aglaonike credea că asta putea explica de ce planetele nu apăreau mereu acolo şi când ea credea că vor apărea.

Găsea şi mai interesantă sugestia că stelele fixe erau sori de sine stătători, deşi la mare, foarte mare distanță. Brusc, Universul devenea mult mai mare, poate prea mare. Dacă fiecare punct de pe cerul nopții era un soare, cu lumi rotindu-se în jurul lui, atunci misiunea ei, deşi cu atât mai provocatoare, avea cel puțin un pic de sens. Măcar existau locuri către care să pleci.

Aşa cum s-a dovedit ulterior, prezicerea mişcării obiectelor astronomice pe baza ipotezei că Pământul se rotea în jurul Soarelui, şi nu invers, era mult mai facilă. După doi ani, femeile aveau la dispoziție un model aproape perfect al pozițiilor şi fazelor Lunii.

Până când fata lui Aglaonike ajunse suficient de mare ca să ajute, Althaia murise deja de bătrânețe şi femeile ajunseseră să prezică apariția stelelor mişcătoare cu o precizie relativă. Mai aveau de găsit o cale de a măsura distanța până la oricare dintre stelele fixe, dar Aglaonike nutrea speranța că aveau să reuşească în timpul vieții sale. Micul ei grup de femei funcționa bine împreună, iar progresele erau constante. Pyra făcea progrese mari cu calculele matematice, iar Alemene lucra la un dioptru de cel puțin zece ori mai precis decât orice construiseră vreodată.

La şaisprezece ani după ce Aglaonike se aşezase la noua ei casă, războiul se întoarse în Tesalia. Trupele romane îşi construiră tabăra pentru un milion de ostaşi la circa o mie cinci sute de metri depărtare de terenul ei. Trei ani mai târziu, regele Perseus al Macedoniei fu învins şi Tesalia deveni parte a Republicii Romane.

Într-o dimineață liniştită de primăvară, Aglaonike auzi zgomot de copite de cai la apropierea unui nou colector de taxe. Pregăti suma obişnuită, însă omul îi spuse că acum trebuia să plătească de cinci ori suma cerută de predecesorul lui. Aglaonike refuză şi amenință că-l va raporta pe individ Consiliului, ba chiar la Roma.

Jecmănirea, indiferent cât de comună, era încă o infracțiune. Cu siguranță că Republica nu dorea ca noii ei cetățeni să o considere coruptă. Omul izbucni în râs. „Ştiu cine eşti”, zise el. „Ştiu ce se petrece în spatele acestor ziduri.” Se apropie de Aglaonike până ce ea îi simți răsuflarea şi şopti: „Erezie”.

Tesalia era înconjurată, literalmente, de mituri. Zeii urmăreau totul de pe muntele Olimp din nord. Kronos şi ceilalți titani sălăşluiau pe muntele Othrys, în sud. Înspre vest, muntele Pelion era casa centaurilor. Tot ce era cuprins între ei era considerat barbar, necivilizat şi eretic. Figuri de genul lui Ahile şi Iason, ambii fii ai Tesaliei, fuseseră înlocuite în mentalul colectiv de personaje mai întunecate şi mai sălbatice. În vreme ce femeile se socoteau astronomi, ceilalți oameni le socoteau ca fiind Vrăjitoarele din Tesalia.

Aglaonike experimentase la prima mână ce grozăvii puteau face bărbații conduşi de frică şi superstiții. Mai ştia şi cum funcționează şantajul. În clipa în care individul acela considera că ea se temea de el, iar ea chiar se temea din inimă, abuzurile aveau să devină tot mai mari până ce ajungeau să fie insuportabile. O taxă de cinci ori mai mare avea să se transforme într-una de zece ori mai mare, apoi într-una de douăzeci de ori mai mare. Aglaonike fu de acord să plătească, dar spuse că avea nevoie de timp ca să adune o sumă atât de mare. Îi spuse individului să revină nouă zile mai târziu, la căderea nopții, ca să-şi ridice taxa.

Trecură nouă zile şi individul reveni, de această dată însoțit de un *contubernium* de opt legionari. Poate că individul sesizase o urmă de înşelătorie în promisiunea lui Aglaonike sau poate că dorise să se facă mai clar înțeles. Bărbații o aşteptară pe Aglaonike afară, şi aşteptară, şi aşteptară. Pyra ieşi prima din casă, cu părul lucind sub strălucirea intensă a lunii. Se duse la colectorul de taxe, clipi de trei ori şi îi spuse că se va ruga pentru sufletul lui. I

se alăturară alte trei femei, fiecare ținând câte o lumânare. Femeile începură să intoneze versuri, cu voce moale şi cuvinte pe care bărbații nu le înțelegeau. Colectorul de taxe protestă în van, până ce Aglaonike îşi făcu apariția din casă. Se postă în fața bărbaților şi le vorbi cu voce tare şi sigură.

— Ați venit să furați de la mine.

Ați pângărit pământul ăsta cu sufletele voastre putrede.

Ați înfuriat zeii voştri şi pe ai mei, ați trezit spiritele lumii de dedesubt.

Morții se vor scula căci le-ați întrerupt somnul, dar voi nu-i veți vedea.

M-ați înfuriat pe MINE!

Femeile stinseră lumânările şi îşi continuară incantația. Legionarii se dădură înapoi.

— Acum, plecați-vă în fața forței mele căci voi pogorî întunericul cel adevărat asupra voastră!

Trecură câteva clipe până ce colectorul sparse liniştea care se lăsase.

— Arestați vrăjitoarele! Dați foc casei asta a diavolului!

Numai că soldații rămaseră pe loc, încremeniți, cu capetele răsucite înspre cerurile din nord.

— Ce mai aşteptați? Arestați-le!

Colectorul de taxe îşi ridică, în cele din urmă, privirea. Frica şi uimirea începură să-i curgă prin vene ca apele unui râu sălbatic, căci o treime din Lună dispăruse de pe cer. Ceea ce rămăsese deveni încet tot mai mic, până ce ultima dâră de lumină dispăru în neant. Imediat se auzi zgomot de armuri şi săbii lăsate să cadă la pământ. Bărbații care îngenunchează se ridicară şi o luară la fugă în beznă, lăsându-l pe colectorul de taxe ghemuit şi tremurând încolăcit pe sol.

ACTUL V

47.
How Soon Is Now?

24 IANUARIE 1986

Necunoscutul.

Ultimii patru ani şi jumătate însemnaseră întuneric şi tăcere. Un nou întuneric. O nouă tăcere. Fiecare zi îi aducea Lolei o nouă faţetă a singurătăţii, o disperare nemaiîncercată înainte. O repetiţie ameţitoare a niciodată cunoscutului.

Lola se sculă devreme, nesigură în privinţa locului unde să caute veşti despre sondă. Era o modalitate de a o onora pe mama ei – ştia cât de mult îi păsa Miei de încercarea îndrăzneaţă –, dar simţea, în acelaşi timp, o anumită afinitate cu robotul spaţial. Şi acesta călătorea prin spaţiul necartografiat, singur în beznă. Poate că mai mult ca orice îl invidia, căci robotul nu resimţea nimic din frica de necunoscut, nimic din durerea provocată de amintiri.

Voyager nu-şi amintea nimic. Robotul ştia doar să execute şaizeci şi nouă de kilobiţi de date odată. Tot ce altceva afla el era stocat pe benzi magnetice cu opt piste, transmis către Pământ, apoi şters pentru a face loc noilor date. Lola îşi dorea să poată uita şi ea la fel de uşor.

Voyager dădu Pământului de veste când se apropie de Uranus. Semnalul radio, călătorind cu viteza luminii, avea nevoie de două ore şi jumătate ca să ajungă pe Pământ. Cu ceva noroc, răspunsul avea să vină înapoi în cinci ore. Lola se uită lung la ibricul de cafea în vreme ce era năpădită de

amintirile cu mama ei. Se ştiau puţine despre cea de-a şaptea planetă, dar un lucru o intrigase pe Mia dintotdeauna. Planeta era strâmbă. Poate că vreun alt obiect ceresc se ciocnise de ea în primele zile ale Sistemului Solar; poate că planeta era mişcată de alte forţe. Oricare ar fi fost motivul, axa ei de rotaţie era îndreptată spre Soare doar pe durata a jumătate din orbita planetei.

Cum erau oare anotimpurile planetei? Un an pe Uranus durează optzeci şi patru de ani pământeni, şi fiecare anotimp înseamnă un sfert din atât. Acum, era vară/iarnă, când unul din poli e cu faţa la Soare. Douăzeci şi unu de ani de lumină pe o parte a planetei, douăzeci şi unu de ani de întuneric pe cealaltă. Primăvara şi toamna însă, Soarele ilumina Ecuatorul. Ziua şi noaptea urmau rotaţia planetei, aprinzând şi stingând lumina la fiecare şaptesprezece ore. Acest ritm continua neabătut timp de douăzeci şi unu de ani, până ce se oprea brusc şi jumătate de planetă plonja din nou în beznă pentru următoarele două decenii. Lola se întrebă cum afecta fenomenul suprafaţa planetei, după care îşi alungă gândurile pentru a face loc unora noi.

La douăsprezece milioane cinci sute de kilometri depărtare, un punct albastru-verzui aparent anodin deveni tot mai mare, până ce robotul zări un satelit, apoi altul şi altul.

Oamenii ştiau deja despre copiii lui Uranus. William Herschel[59] îi zărise pe Oberon şi pe Titania în 1787. Ariel şi Umbriel au fost amândoi descoperiţi în 1851. Urmau să mai treacă o sută de ani până ce faimosul Gerard Kuiper[60] avea să descopere un al cincilea satelit, pe care îl botează Miranda.

---

[59] Sir Frederick William Herschel (1738-1822) a fost un astronom, inventator şi muzician britanic de origine germană (n. red.).

[60] Gerard Peter Kuiper (1905-1973) a fost un astronom neerlandezo-american (n. red.).

Numai că, în loc de cinci sateliți, Voyager numără *cincisprezece.* Ca şi cum Uranus născuse trei generații de planete-copil, nişte gâgâlici spațiali minusculi care se învârteau în cerc în jurul cloştii lor uraniene. Aveau să fie numiți Juliet, Puck, Cordelia, Ophelia, Bianca, Desdemona, Portia, Rosalind, Cressida şi Belinda.

În vreme ce pământenii botezau sateliți naturali după personaje din Shakespeare, Voyager observă şi altceva. Planeta avea mai multe inele decât era de aşteptat. Noi ştiam de nouă, dar Voyager zări alte două. Halouri întunecate şi vagi de apă şi gheață dând roată lumii fantomatice şi bizare.

Voyager îşi îndreptă camera foto înspre atmosfera planetei. Hidrogen şi heliu, la fel ca la giganticele planete gazoase pe care le întâlnise. Sub asta, Voyager găsi gheață, multă gheață. Gheață din apă, gheață din metan, gheață din amoniac. Uranus este un uriaş de gheață, cel mai rece dintre toate.

În timpul survolului său, Voyager 2 descoperi zece sateliți noi şi două inele noi. De asemenea, descoperi că planeta are un câmp magnetic înclinat şi descentrat. Analiză atmosfera şi suprafața planetei. Reuşi chiar să determine lungimea exactă a unei zile uraniene ca fiind de şaptesprezece ore şi paisprezece minute.

Întâlnirea fusese un succes deplin, însă pe Pământ nu era vreme de sărbătorit.

48.
Red Rain

Ce poți face în şaptezeci şi trei de secunde? Să cureți oglinda de la baie. Să fierbi apă în cuptorul cu microunde. Să îți cureți dinții cu ața dentară. Timp de şaptezeci şi trei de secunde, zburară cu toții către spațiul cosmic. Atât a durat visul lor înainte ca vehiculul să se dezintegreze deasupra Oceanului Atlantic.

Mama ar fi spus că au murit făcând ceea ce le plăcea cel mai mult. Eu cred că au murit, pur şi simplu, dar ştirea pare să-i dea dreptate mamei.

Francis R. Scobee, comandant. Patruzeci şi şase de ani. Avea soție şi doi copii. Asta scria în ziar despre el. O soție şi doi copii, de atâta umanizare are parte. Era la comanda unei misiuni a navetei spațiale. Fusese pilot de încercare din '72. Atât de mult aşteptase el evenimentul. Pun pariu că era în extaz.

Michael J. Smith, pilot. Când era mic, se uita la avioanele care decolau şi aterizau pe aerodromul din apropiere de ferma familiei. Acum, era pilotul unei nave spațiale. Una adevărată. E visul oricărui puşti, să deseneze butoane şi manete pe peretele băii, pretinzând că zboară către Lună. Adulții nu îndrăznesc să viseze aşa ceva. Mă întreb dacă ştia, dacă anii de maturitate l-au făcut să simtă ce făcea ca pe oricare altă slujbă sau dacă zâmbea fără motiv în toiul zilei, gândind: sunt pilotul unei nenorocite de nave spațiale.

Gregory Jarvis, specialist. Şi-a cunoscut soția, Marcia, în colegiu şi a lucrat la sateliți de comunicații înainte de a se alătura NASA. Biografia lui spune că era „un jucător de squash şi un biciclist pasionat. Îi plăceau, de asemenea, schiul de fond, drumețiile cu rucsacul, tenisul..." Tenisul. Asta îi plăcea. Ştirile îi prezintă doar ca „astronauți", ca şi

cum asta erau ei în realitate. Asta e o carieră, nu o persoană. Oamenii ăştia erau nişte oameni obişnuiți care, din întâmplare, erau mai isteți decât ceilalți. Stăteau şi ei cu picioarele pe masă; le plăceau ouăle făcute într-un anume fel.

Ronald McNair. Despre el citisem înainte. Era al doilea afro-american care zbura în spațiu. În cea mai mare parte, era un tip mişto. Pe când avea opt ani, Ron se dusese la biblioteca segregaționistă din orăşelul lui din Carolina de Sud şi refuzase să plece de acolo când i se ceruse. Au fost chemați polițiştii şi mama lui, dar puştiul n-a vrut să plece fără cărțile lui. Le-a primit până la urmă. Cânta la saxofon în timpul primului său voiaj în spațiu. De această dată, se presupunea că va înregistra un solo pentru următorul album al lui Jean-Michel Jarre[61].

Ellison Onizuka era primul american de origine asiatică în spațiu, primul astronaut cu descendență japoneză. Oare câți copii asiatici au urmărit lansarea deoarece pentru prima dată eroul arăta ca ei?

Câte fete au urmărit-o pe Judith Resnik decolând din acelaşi motiv? La treizeci şi şase de ani, ea era a doua femeie de origine americană care zbura în spațiu, a patra de pe planetă. Prima evreică. Ar fi vrut să ajungă pianistă, dar refuzase un loc la Julliard ca să studieze matematica după ce obținuse un scor perfect la testul SAT. Era pilot, inginer electrician, inginer software. Obținuse o diplomă în inginerie

---

[61] Jean-Michel André Jarre (n. 24 august 1948) este un compozitor şi instrumentist francez, considerat unul dintre pionierii muzicii electronice. Este cunoscut pentru concertele în aer liber cu spectatori în număr-record, în care sunt folosite efecte laser şi artificii, unde spectacolul vizual profită de peisajele şi de arhitectura din împrejurimi. Se estimează că Jarre a vândut 80 de milioane de albume şi discuri single (n. red.).

biomedicală la NIH. Vreau să spun că familia mea e trăsnită rău, dar Judith Resnik ne face de ruşine pe toate.

Urmează Christa McAuliffe. Nu era pilot sau inginer NASA. Era o profesoară de liceu din New Hampshire. A trimis o cerere pentru Proiectul Profesor în Spaţiu şi a fost aleasă dintre unsprezece mii de cereri ca să fie primul civil ajuns în spaţiu. Avea doi copii, de şase şi nouă ani.

Aranjaseră o transmisiune în direct în şcoli ca puştii să se poată uita, deoarece exista o profesoară la bord. Copiii au strigat de bucurie în timpul decolării, au urmărit naveta cum se înalţă dreaptă, apoi cum se înclină ca de obicei. Au icnit de stupefacţie când rezervorul extern s-a transformat într-o minge imensă de foc. Cei mai mulţi s-au uitat cu ochii mari la şerpii de fum când rezervoarele laterale au zburat în toate direcţiile. Nimeni n-a observat cum ceea ce a rămas din navetă s-a izbit de apa oceanului cu o viteză de patru sute optzeci de kilometri pe oră. Presupun că asta e o binecuvântare pentru ei.

I-am văzut murind. Apoi i-am văzut murind din nou şi din nou la jurnalele de ştiri. Probabil că au murit de patruzeci de ori, dar la a treia reluare nu am mai putut vedea naveta Challenger. Nu vedeam decât chipul mamei mele cu un punct roşu pe frunte. I-am văzut cadavrul zăcând pe stradă în vreme ce oamenii furau aparate de prăjit pâine şi radiouri portabile. Lumea asta este croită spre nonsens. Povestea s-a întâmplat acum aproape cinci ani, dar parcă a fost ieri. Există atunci şi există acum. Zilele dintre sunt doar umplutură.

Mama avea dreptate cu stratul de ozon. Avea dreptate în privinţa multor lucruri, dar i-ar fi plăcut să ştie că avusese dreptate şi în privinţa asta. Oamenii de ştiinţă de la Cambridge au publicat un articol anul trecut despre pierderile de ozon de deasupra Antarcticii. Am fi aflat asta mai devreme, dar satelitul pe care l-au trimis în spaţiu a

ignorat intenționat toate datele care demonstrau ideea. Se potriveşte. Mi-aş dori ca mama să fi ştiut. Ar fi fost fericită. Sau poate că nu, căci sunt veşti proaste, la urma urmei. Cu siguranță ar fi fost deprimată în privința cursei spațiale. Reagan a anunțat o stație spațială internațională modulară. Părea o idee grozavă, dar asta a fost acum doi ani şi de atunci nu s-a întâmplat nimic. În schimb, ruşii au trimis una în spațiu. Aveau stații spațiale mai mici pe orbită din '71, dar stația asta, Mir, e mult mai mare. E cam singura veste bună care vine de acolo. Şi-au cheltuit toate rublele pe o imitație a navetei spațiale americane.

După moartea mamei m-am mutat înapoi în Statele Unite. Gulfport, Mississippi, pentru că... de ce nu? Încă n-am despachetat. E uimitor cât de puține lucruri personale folosim, de fapt. M-am încurcat cu vecinul de vizavi. Nu-mi amintesc cum sau când, ci doar că într-o bună zi periuța lui de dinți era în baia mea. El era... bun. De fapt, era trimis de zei. Eu eram la fel de utilă lumii ca un câine bătrân gemând din pricina artritei. Nu mă îmbrăcam, nu făceam baie, nu mâncam. În mod clar nu găteam şi nici nu făceam curățenie. El a avut grijă de toate astea, până ce am început să semăn din nou a ființă umană. M-am simțit groaznic că i-am dat papucii în clipa în care am rămas gravidă, dar ştiam că vor urma chestii rele pentru el dacă rămâne.

Începe să se vadă acum. Am... reuşit. Uau. Supraviețuieşte cu orice preț, orice ar fi. Noi suntem a O Sută Una. Nu pare deloc aşa. Nu chiar. A O Suta, pur şi simplu... nu terminase. Mama nu îşi terminase misiunea. Eu nu terminasem cu ea. Abia începusem să o *văd* cu adevărat. Călătoria asta în care am fost, această... cercetare, sau cum vreți să îi spuneți, era timpul nostru petrecut împreună.

Nu contează cât de mult încerc; nu mă pot gândi la nimic altceva. Trebuie să rezolv problema. Trebuie să mă întorc şi

să refac călătoria, să o las pe a O Suta să termine ce a început înainte de a o lăsa pe mama să plece. După aia, poate. Dar nu înainte.

49.
Ship of Fools

Nu-mi pot vedea picioarele, nici râul, nici țărmul, dar bătrânului nu pare să-i pese. Nu cred că mi-a spus vreodată cum îl cheamă. Poate că n-are nume. Prenume: Căpitan. Nume: Căpitan. Se uită fix înspre orizont ca şi cum n-ar avea la ce să se uite şi se joacă cu roata lui mare din când în când. Un pic la stânga, un pic la dreapta, tribord, în fine. Cred că face asta ca să arate a căpitan în vreme ce noi traversăm această supă de mazăre. Funcționează. Nu ajută împotriva frigului – aerul ăsta umed îți ajunge până la oase –, dar nu cred că o să murim. Oricum, nu chiar acum.

Îi ating cotul, apoi gura.

Vorbeşte după o tăcere înghețată.

A priceput bine ultima parte. Dinții îmi clănțăne în gură atât de tare, încât parcă vorbesc în codul Morse. Primăvara în Rusia nu e chiar blândă, dar ce se simte acum e ca un soi special de muşcătură. Ce şanse avem să se facă mai cald înainte de a ajunge pe mare? Nu mai durează mult până ce vom afla. Domnul Căpitan Căpitan a zis că urcăm în sus pe gura fluviului.

Nu mă pot plânge. Eu *am ales* să-mi înghețe fundul. Mama ar fi făcut asta din livingul nostru, ar fi tras o linie pe hartă şi ar fi pornit de acolo. Cu siguranță şi-ar fi dat seama de întreaga poveste înainte de a pleca. Am vrut s-o fac şi eu. De asemenea, vreau să fac mai multe exerciții şi să mănânc

mai sănătos. Să fim cinstiți, răbdarea n-a fost niciodată atuul meu. Trebuia să plec în călătorie acum. Voiam să văd ce a văzut străbunica noastră, să simt vântul pe față ca ea, să adulmec același... iz ciudat de pește, deși acesta ar putea veni de la barca noastră. Am vrut să-mi dau seama pe măsură ce înaintez. Poate că am căutat doar o scuză ca să fac povestea asta să dureze. Așa ajung să petrec încă ceva vreme cu mama, chiar dacă ea nu e aici. Cred că i-ar plăcea asta. Ar râde de mine, dar cred că i-ar plăcea.

Asta îmi amintește de vasul ăla către Alger. La dracu', eram tare speriată. Nu mai fusesem nicăieri. O văzusem doar pe mama cum dă foc și știam că un nebun încearcă să ne omoare. Era prea mult de procesat. Mama m-a ținut tot timpul de mână. Aproape. Mi-a dat drumul un minut și inima mi s-a oprit în loc. Nu știam că se dusese la automatul de răcoritoare. S-a întors și mi-a dat o Coca-Cola; eu... am fost bine. A fost ca o magie. Acolo și atunci am știut că o să fim bine. Nimic din ce-ar fi spus ea nu m-ar fi putut asigura de asta. Știa ce anume am eu nevoie. Un pic de normalitate, impresia că n-am pierdut totul. A funcționat. A fost ca și cum lumea din jurul nostru dispăruse. Eram doar eu, mama mea și o băutură cu bule.

— Te iubesc, mamă.

Aș da totul, efectiv totul, ca să mai fiu zece minute cu ea. E prea rece pentru suc, dar o ciocolată caldă... Ei îi plăcea să bage bezele în băutură. Eu le voiam pe ale mele separat, bineînțeles. „Bezelele n-au dispărut, Lola. S-au topit doar în ciocolata fierbinte." Doamne, ce dor mi-e de ea! Sunt gravidă în luna a treia și nu m-am gândit la un nume. Nu vreau să fac asta deoarece atunci totul ar deveni adevărat și nu mă pot ocupa acum de ceea ce e adevărat. Adevărul este că mama e moartă. Adevărul este că noi suntem nenorocita de a O Sută Una și toată povestea asta cade pe capul meu. Soarta lumii și un copil de expulzat. Lumea asta are mari

necazuri dacă eu sunt cea care trebuie s-o salveze. La fel e şi copilul. Am crezut... mama a zis că totul s-ar schimba – iar asta m-a speriat de moarte –, dar după aia am rămas gravidă şi nu s-a întâmplat nimic. Ba nu, mi-am pierdut pofta de mâncare. Nu ştiu la ce mă aşteptam. Credeam că mă voi simți... pregătită? Un pic încrezătoare că nu voi strica totul? Bănuiesc că mai e timp pentru asta. Nu-ți face griji, micuțo, îți facem rost de un nume. Imediat ce mami încetează cu joaca, bine?

Ceața se disipă. Pot vedea... mult nimic. Sunt destul de convinsă că asta e Marea Caspică.

— HEI, CUCOANĂ! TOCMAI AM PĂRĂSIT VOLGA!

— Îmi dau seama.

— DECI? ÎNCOTRO?

Dorința se trezeşte şi mă întind după sânul ei. Țintește steaua Inannei, inima Scorpionului, când apare pe cerul nopții. Am ajuns la țanc. Scorpius s-a ridicat deasupra apei.

— Vedeți steaua aia strălucitoare la sud-vest de aici?

— Antares?

Ha! Bătrânul cunoaşte stelele. Ştiam eu că există un motiv pentru care l-am ales.

— Da. Antares. În direcția aia ne îndreptăm.

— Pentru cât timp?

— Până când ajungem la țărm.

Gust sarea până ce devine praf.

50.
If You Leave

Sare devenită praf. *Puțină* sare devenită praf – Marea Caspică e mai degrabă un lac. Am dat de pământ cu două

zile în urmă. Hectare întregi de pământ sterp şi pustiu. Atunci mi-am dat seama că nu dispun de un camion sau de un cal sau de orice altceva pentru clipa când ajung pe pământ. Am avut o barcă. Poate că *un pic* de planificare mai bună n-ar strica data viitoare, dar, în cele din urmă, totul a ieşit bine.

Am urmat linia ţărmului până ce am zărit semne de viaţă umană şi domnul Căpitan Căpitan m-a lăsat pe mal. Am fost întâmpinată de cinci chinezi ultrafericiţi – jur că toţi cinci erau drogaţi. Cred că lucrau pentru o companie petrolieră. Suntem în mijlocul pustiului, Kazahstan, aşa că ar fi trebuit să fiu surprinsă să văd chinezi, dar, sincer, gândul nu mi-a trecut prin minte până acum. Doi dintre ei m-au dus cu un vehicul până în cel mai apropiat oraş. Au râs tot drumul, dar au fost superdrăguţi. M-au lăsat în Tushi... Tushi cumva.

S-a dovedit că acest Tushi nu prea are ce să ofere în termeni de distracţie, dar are multe camioane şi o mulţime de oameni plictisiţi de moarte. Mi-am făcut rost de un ghid, o pereche drăguţă de ochelari de soare şi o maşinuţă rea de teren care l-ar face mândru pe Mad Max. M-am văzut şezând în ea într-o vitrină de magazin. Este. Mişto. Nu ştiam însă că poate fi atât de inconfortabilă. Mergem de douăzeci de minute şi îmi simt fundul ca lovit de copite de cal. Cu toate astea, sunt tare. Şi mi-am dat seama care e următorul indiciu.

Cer îndurare când săgeata ei dispare.

Mi-a luat ceva timp. Am crezut că săgeata poate avea legătură cu arcul real. Nu-l am, aşa că asta putea fi o problemă. Dar mama spunea că a Opta privea stelele, aşa că m-am concentrat asupra acestui fapt. Săgeata era o constelaţie. În esenţă, Sirius – e vorba despre steaua aia strălucitoare de acolo. Am presupus că trebuie „să cer îndurare” când ea dispare de pe cer. Jurnalul stelelor

spunea că asta ar trebui să se întâmple în jurul orei zece şi jumătate în perioada asta. Şi apoi?

Cere îndurare. Mi-am imaginat că înseamnă ceva de genul corectitudine, ceea ce era corect, deoarece există un zeu babilonian al justiției şi tuturor chestiilor ăstora: Marduk. El e şeful. Există chiar şi o „stea a lui Marduk", numită Nibiru. Ciudat, dar ştiam de ea. Se află pe tăbliţele antice din care îmi citea mama când eram mică, pentru că ideea ei de distracție este una bizară. Ideea ei de distracție *era* bizară. Problema e că Nibiru e mai degrabă un punct pe cer decât o stea adevărată. Uneori, acolo apărea Mercur, alteori Jupiter, dar planetele nu ajută la nimic. Ca să scurtez povestea, nu pot căuta „steaua lui Marduk" deoarece nu există aşa ceva.

Aşa că poate „îndurare" nu era cuvântul potrivit. Am dat iama în dicționar. Cuvântul din akkadiană *este gimillu.* Înseamnă multe chestii; toate cuvintele înseamnă multe. O favoare, o pilă – ce-o mai însemna şi asta –, milă, amabilitate, compasiune. Atunci mi-am dat seama. E vorba despre zeița porumbului. Oricare ar fi fost numele ei, ea era, ei bine, zeița porumbului, iar o recoltă bună era socotită ca îndurare din partea zeilor. Am găsit-o în cartea mare a mamei. Shala, adică cucoana cu porumbul, ținând un corn cu grâne. Constelația ei e parte din Fecioară acum. Cer îndurare când săgeata ei dispare. Pornesc către constelația Fecioarei când Sirius dispare de pe cer. Bum! Să te văd acum, Indiana Jones.

Bun, poate că doctorul Jones deține încă avantajul. Mergem în direcția corectă, dar habar n-am când să ne oprim. Trebuie să găsesc un leu somnoros sau un balaur. Orice ar fi, înaintăm. Cu ceva noroc, vom da de o grădină zoologică antică pe drum, sau de ceva care scuipă foc. Pun pariu că orice este, e mare. A Opta nu ne-ar fi trimis după ceva ce n-aveam şansă să găsim... Încetinim, din cine ştie ce motiv.

— Hei!

La dracu', i-am uitat numele.

— De ce oprim?

Nu-i nimic aici. Adică, nimic, nimic. Nu cred că am fost vreodată într-un loc atât de pustiu. E doar nisip şi câteva plante care îşi doresc să fi murit. Poate că ghidul meu trebuie să... SFINTE SISOIE! A scos o armă!

— Ieşi!

— Cum? Nu! Nu mă poți lăsa aici. Nu-i nimic aici.

— AM SPUS SĂ IEŞI!

Hopa. A lipit țeava armei de fruntea mea. M-am pişat pe mine.

— Bine. Bine. Cobor. Doar să nu...

A dispărut.

Ce *dracu'* tocmai s-a întâmplat? A apăsat pe accelerație şi m-a lăsat într-un nor imens de praf, ca pe un mafiot căzut în dizgrație dintr-un film prost a cărui acțiune se petrece în Las Vegas. M-a *abandonat!* Nemernicul m-a abandonat! Nu ştiam ce înseamnă ca oamenii să fie abandonați.

La dracu'!

Sunt total abandonată.

51.
Don't You (Forget About Me)

Trădătoarea m-a dus în Pakistan. Era îmbrăcată cu o rochie albă, silueta ei fantomatică plutind deasupra capului meu. S-a aplecat, şi cu o mână blândă mi-a atins fața. M-am simțit tot mai lipsit de greutate până ce n-am mai simțit salteaua pe spate. Eram... copleşit de bucurie şi am început să râd. Am râs atât de tare că am zburat prin încăpere.

Trupul meu lipsit de greutate se lovea de pereți și de tavan. Nu-mi mai dădeam seama care era susul până ce ea m-a prins cu ambele brațe. Îmbrățișarea noastră a durat ore întregi și câteva clipe în același timp. Am încercat să mă uit în ochii ei, dar m-am simțit... intimidat. Și-a pus un deget sub bărbia mea și mi-a ridicat capul; după aia m-a prins de mână și am zburat amândoi prin fereastra de la etajul trei.

A fost atât de... real. Deranjant de intim. M-am simțit mai liber ca oricând. Mi-e dor de senzația aia, aproape la fel de mult precum urăsc durerea de cap cu care mă lupt acum. O mică lipsă de judecată din partea mea. Când am aterizat în Islamabad, erau proteste în oraș. Se spunea că liderul Partidului Poporului fusese arestat. Oamenii au ieșit în stradă. Eu și Uriel am luat un taxi către Rawalpindi, dar ne-am trezit blocați în trafic printre mulțimea de protestatari. Căldura din mașină era de nesuportat. După douăzeci de minute de stat pe loc pe o stradă oarecare, am decis să ne dăm jos și să tatonăm terenul. L-am tatonat vreo douăzeci de metri, până ce am dat de un bar într-un hotel cu aer condiționat. Aveam chef să beau. Veștile bune ne aduseseră aici, dar setea asta se născuse din autocompătimire, și nu din nevoia de sărbătorire.

Trădătoarea murise. Uriel a dat peste un soi de necrolog la Biblioteca Centrală Astan Quds Razavi din Iran. Ea... murise. Trăise cu două mii cinci sute de ani în urmă, așa că moartea ei nu ar fi trebuit să fie o surpriză, dar am fost, cu toate astea, profund întristat să citesc despre dispariția ei. Se pare că regele Xerxes o prețuia mult. Succesorul lui, Artaxerxes, a preferat să se înconjoare cu chipuri cunoscute, așa că și-a adus anturajul la palat. Preoteasa – n-am aflat niciodată numele ei – a călătorit înspre capătul estic al imperiului ca să predea astrologie la o „mare școală hindusă” și a murit la scurt timp după aceea. Nu știu cum a ajuns înapoi în Persepolis vestea despre moartea ei. Era de

presupus că o astfel de veste avea puțină importanță pentru Artaxerxes sau pentru restul imperiului. Cu toate astea, iată-ne aici. Ca întotdeauna, această trădătoare anume avea o tendință clară de a-şi lăsa o amprentă de neşters asupra istoriei, aşa cum îşi lăsase şi asupra minții mele.

Încă mai plângeam după ea când am dat peste acel bar dintr-un hotel. Uriel era în starea lui obişnuită de bună dispoziție, mulțumit de mine, în ciuda stării mele de iritare, căci n-am protestat când portarul ne-a sugerat să „mergem în spate şi să încercăm altceva". După o sticlă de ceva numit *desi sharab,* a devenit limpede că Uriel îmi va forța deschiderea către lume să se transforme în viciu. Nu țin minte unde ne-am dus să mâncăm opiu, dar îmi amintesc clar de brânza din lapte de capră pe care ne-au servit-o. Dulce şi sărată, obsedant de puternică. Am vomitat-o pe toată, după care am mai mâncat. Mai multă brânză. Mai mult opiu. După aia a urmat visul, deşi în mod evident am reuşit să mă întorc la hotelul nostru cândva pe parcurs.

Mă simt surprinzător de bine în ciuda mahmurelii care persistă. Nu am încheieturi învinețite. Dispreț de sine minim. Am găsit urme de brânză semidigerată pe cămaşa mea, dar nici urmă din petele roşu-maroniu care urmează atât de des unei nopți petrecute în oraş. Se pare că mi-am păstrat controlul în cursul acestei depravări şi, chiar dacă dimineața vine cu o migrenă şi o senzație severă de deshidratare, resimt o oarecare mândrie față de reuşita mea de a mă abține.

Azi ar trebui să găsim mormântul trădătoarei. Sunt câteva morminte în apropiere de ruinele Universității din Taxila unde ea a predat până la moarte. Cu ceva noroc, unul dintre ele e al ei. Suntem mai aproape ca oricând. Drogurile au ajutat cu siguranță, dar nu mă pot abține să mă gândesc că intensitatea visului a fost în egală măsură rezultat al proximității față de mormânt şi al plantelor de

mac. Zace în apropiere, pe un pat de piatră, aşteptându-mă. Azi, aşteptarea se sfârşeşte.

Ceva mai târziu în cursul zilei de azi. Conveniserăm să plecăm la prima rază de lumină, dar plecarea noastră va trebui să aştepte. Se pare că l-am pierdut pe Uriel.

52.
Running up That Hill

Sângele îmi fierbe în vene. Febra mi se intensifică cu rapiditate. Instinctele mele de Kibsu sunt în stare de alertă maximă, dar ele nu mă ajută la nimic. De obicei întrevăd rezultatul, ştiu ce să fac, dar chestia asta... Nu ştiu cum să mă lupt cu un nenorocit de lup.

E *mare.* Un uriaş gri înspicat cu negru şi arămiu. Picioare lungi, labe mari. Trăsăturile lui sunt atât de perfecte, încât nu pare real. Nu pare un lup real, ci ideea cuiva despre un lup, sau poate un zeu luând formă de animal. Blana i s-a sculat ca să-l facă să pară şi mai mare. Nu că ar avea nevoie; e al naibii de *magnific.*

Mârâitul lui e singurul sunet din preajmă. Buze încreţite, incisivi etalaţi. Cercurile albe din jurul ochilor fac ca aceştia să iasă şi mai mult în evidenţă. Ce spun ochii lui? Spun „ucide"; asta spun. Doar moarte, rostită în culoare galben pal. Nu se vede curiozitate, nici îngrijorare. E pus pe treabă. Probabil că e bolnav sau lihnit ca să se fi aventurat atât de departe în spaţiu deschis. Hai să vedem dacă îl pot înfricoşa cumva.

— AAAAAAARRRRGGGGGHHHHHHH!!!!

Mare scofală. Nici măcar nu a clipit. Îţi ţine urechile drepte. Nu se teme câtuşi de puţin de mine. Nu ştiu ce pot

face. Nici gând să fug. N-am unde fugi şi nici după ce să mă adăpostesc. Nemernicul de ghid m-a lăsat să mor în mijlocul... semideşertului.

Lupul se ghemuieşte, gata să sară. De-acum, frica mi se transformă în furie. Animalul din mine vrea să se bată. Vino aici, nemernicule. Îți iau capul! Doar că nu o voi face. Lupul ăsta e mai rapid şi mai puternic decât mine. Acum, am nevoie de creier, nu de muşchi. Mama spunea mereu că totul e ştiință. Mda...

Îmi simt capul pe cale să explodeze. Gândeşte. Trebuie să gândesc. E de mărimea mea. N-am cum să-l întrec în forță. Bănuiesc că totul se reduce la arme. El dispune de colți şi gheare. Eu ce am? Am membre mai mobile, degete opozabile. Maxilarul lui este mai puternic decât orice parte a mea, dar dacă îl scot din ecuație aş putea avea o şansă. RAHAT! RAHAT! RAHAT! Ştiu ce am de făcut. Trebuie doar... trebuie să-mi sacrific un membru.

Ar fi mai bine să fac asta acum, câtă vreme ard, altfel nu voi avea curajul. Înşfac o piatră. Un picior în față. O, la naiba, vine. Inspir adânc. Ar trebui să-mi atace antebrațul dacă îl pun în fața... AAAAAAGHHH! Caninii lui se înfig vreo cinci centimetri în carnea mea, dar botul continuă să strângă. Mâna mi-a amorțit. Am simțit un os plesnind. Câh. Celălalt. Trebuie să rămân conştientă.

Dacă mă las jos, îmi pot înfăşură picioarele în jurul trupului lui şi să-l dau pe spate. Au! Nu-l pot prinde de bot ca să-i scot ochii. Să mă ia naiba! Îl lovesc în cap, de două ori, dar lui nu-i pasă. Trebuie să găsesc mai mulți receptori ai durerii...

— AŞA, NEMERNICULE! O SĂ-ȚI SMULG BOAŞELE!

Am strâns cât de tare am putut. Nu ştiu ce a mai rămas acolo, dar mi-a dat drumul brațului. A scheunat ca un cățeluş şi a sărit de sub mine. Nu va dura însă. S-a retras în

spate, dar nu a luat-o la fugă. Am nevoie de o piatră mai mare, de orice armă, dar nu se găseşte *nimic* în pustiul ăsta.

Se apropie din nou. Trebuie să-i ofer din nou braţul amorţit. Nu sunt sigură că o pot face fără să leşin. AARRRGGGHHHH! LA DRACU'! N-a mai rămas nimic de rupt. Sfâşie acum bucăţi de os, transformându-mi mâna în carne macră. Cred că sunt terminată. Nu pot ajunge la boaşele lui. N-am cu ce să-l lovesc şi nu sunt suficient de puternică să-l strangulez. Sunt...

Nu e nevoie să-l strangulez ca să se sufoce. Braţul meu mort îi ţine botul deschis. Pot să... îmi înfig mâna bună acolo CU PUTERE, adânc în gâtlejul lui. O, nu, ticălosule, nu scapi de strânsoarea mea de data asta. Icneşte după aer. Funcţionează. E speriat acum, a intrat în stare de panică, dar e epuizat. Nu mai e la fel de puternic pe cât era acum un minut.

Nu se mai zbate. Doar se uită la mine. Nu ştiu ce văd la el. Nu e furie, nici teamă. Cred că vrea doar să ştie. Nu înţelege ce sunt eu sau ce se întâmplă cu el. Mi-aş dori să nu trebuiască să moară. M-ar face fărâme în clipa în care i-aş da drumul, dar l-aş ucide chiar dacă n-ar face-o. Acum, suntem amândoi animale. Furia e singurul lucru care mă ţine în viaţă.

O ultimă zvârcolire, o ultimă încercare de a trăi. Aici e vorba despre cursul naturii, căci ştiu că lupul a cedat. Nu se mişcă. Pieptul i se mişcă tot mai lent. Încă n-a murit, dar aşteaptă moartea.

...

...

Te poţi odihni în pace acum.

Mi se pare o greşeală să-i abandonez aşa trupul, dar nu-mi mai simt braţul. O să înfăşor ce a mai rămas din el în cămaşa mea dacă reuşesc...

— AAAUU! A IEŞIT DEJA!

...Însă bestia roşie de lângă mine spune că am pierdut deja prea mult sânge. Trebuie să găsesc ajutor înainte ca starea de şoc să dispară. Mă îndreptam spre sud înainte ca lumea să se rotească de o mie de ori. Habar n-am unde mai e sudul acum.

Urme de paşi. Văd urmele paşilor mei. Acolo. Îmi amintesc acum. Mă îndreptam spre muntele ăla.

Sunt pe o altă planetă. Roci în formă de castele. Culori pe care natura nu le poate crea. Şi un munte care arată ca un tort. De culoarea lămâii, cu cremă de bezea, dar asfinţitul schimbă deja încet aroma, tămâia devine portocală, portocala devine ciocolată. Cred că îi simt mirosul. Un tort dulce şi cald. Temperatura a scăzut, sau poate că temperatura *mea* a scăzut. Oricum, mi-e frig şi sunt obosită. Trebuie să mă odihnesc un minut. Doar... un... minut...

TREZEŞTE-TE, LOLA! Nu voi muri şi nici fiica mea. Nu azi. Nu aici, lângă nenorocitul de munte-tort. Trebuie să continui să-mi mişc picioarele. Trebuie să rămân trează.

Dorm cu leul printre coastele balaurului.

Nu e o stea – stelele sunt direcţii, nu destinaţii ci o locaţie. Doar că eu n-am găsit-o. Coastele balaurului ar putea însemna orice. Întregul mit babilonian al creaţiei geme de balauri. Cel mai mare se numeşte Tiamat şi e o ea. Tiamat n-a fost dintotdeauna balaur; a fost... apă de mare, cred, după care s-a împreunat cu apa dulce şi au creat zeii şi Cosmosul. Evident, s-au petrecut chestii nasoale şi Tiamat a luat-o razna. A creat tot felul de monştri şi s-a transformat într-un balaur uriaş. A împrăştiat dezastru în jurul ei până ce a apărut Marduk. Înainte ca Marduk să ajungă regele zeilor, era specializat în furtuni. A oprit-o pe Tiamat cu un vânt al naibii de puternic şi a omorât-o. După aia a ciopârţit-o. A făcut cerurile din jumătate de trup şi Pământul din cealaltă jumătate. Salut, metafore despre părţi de trup! A făcut munţii din sânii ei şi râurile din ochii ei.

Cred că ceața dimineții este saliva balaurului. E scârbos şi ciudat, dar până la urmă totul înseamnă părți de balaur mort.

Aveam nevoie de un leu. M-am ales, în schimb, cu un lup. Cred că următoarea parte o s-o descifrez bine – urmează-i inima muribundă în lumea de dedesubt –, dar, în rest, am eşuat. Nu eram obligată să vin aici. Sunt gravidă, pentru numele lui Dumnezeu! Păstrează cunoaşterea. Supraviețuieşte cu orice preț. Ştiam toate astea, dar am făcut-o...

Lumini. Văd lumini în față. Un Jeep! Oameni!

— AJUTOR!

Sper să mă vadă.

— AJUTOOOR!

O, Doamne! Femeia vine încoace. M-au văzut.

— *Oh, mon dieu!*[62] Lasă-mă să te ajut. *Laurent! Elle est couverte de sang! Va chercher la trousse dans la voiture!*[63]

Franceză. Asta a fost franceză.

— *Tout va bien aller, mademoiselle.*[64]

Ce caută oamenii ăştia aici?

— Cine sunteți?

— *Je m'appelle Marie-Thérèse.*[65]

— De ce vă aflați aici? *Pourquoi... êtes...*

— Facem un tur. Am venit să vedem muntele.

— Cum?

— *La montagne.* Sherkala, fortăreața leului.

---

[62] O Doamne! (în lb. fr. în orig.) (n. red.)

[63] E plină de sânge! Du-te şi caută trusa în maşină! (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

[64] Totul va fi bine, domnişoară (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

[65] Numele meu este Marie-Thérèse (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

53.
Live to Tell

Am tresărit când mi-am văzut imaginea în fereastra spitalului. Mâna mea arăta ca şi cum trecuse printr-o maşină de tocat carnea, dar n-am văzut restul din mine. Carrie în noaptea balului, cu un bonus de urme de gheare peste tot. Mâna mă durea atât de tare, încât abia dacă am observat că lupul mă zgâriase pe piept şi pe spate. Probabil că am speriat-o de moarte pe Marie-Thérèse.

M-au dus cu maşina până în Aqtau. Clinica din Shetpe nu mă putea trata, iar singura lor ambulanţă avea transmisia stricată. Slavă Domnului pentru turiştii francezi! Am stat nouă ore la chirurgie. M-au făcut la loc cât au putut de bine. Şuruburi şi o grămadă de suturi. Nu arată frumos. În antebraţul meu se găseşte acum o jumătate de kilogram de metal, dar copilul e bine şi n-am să-mi pierd mâna. Asta îmi ajunge. Şi nu mi-au luat sânge, aşa că nu e nevoie să arunc în aer jumătate de Kazahstan.

E vina mea – ştiu asta –, dar nu e ca şi cum asta ar fi fost ceva bun. Mi-aş dori să existe altcineva pe care să pot da vina. Mi-am dorit o aventură cu mama mea. Ei bine, cred că a fost o aventură şi simt clar judecata mamei acum. Nu totul e rău. Am găsit chestia cu leul care doarme. Aproape că am murit chiar în faţa ei, dar am găsit-o. Ce urmează ar trebui să fie mai uşor.

Urmează-i inima muribundă în lumea de dedesubt.

Steaua de pe sânul Leului. E ceea ce babilonienii numeau Regulus. E în constelaţia Leului, rămasă cu numele ăsta până azi. Ar trebui s-o urmez când apune, dar nu e nevoie.

Am mers cu maşina pe lângă ceea ce căutam pe drum spre spital.

„Îi văd iarăşi sânul acolo unde balaurul îşi depune ouăle."

Am văzut ouăle balaurului. Nu pot fi ratate. Roci mari sferice cât te uiți cu ochii. I se spune Torysh, sau Valea Mingilor. Un nume bun. Nu e cel mai poetic, dar chiar *este* o vale cu mingi. Pare un decor făcut de mâna omului pentru un spectacol SF. E spectaculos într-o manieră bizară. Nu e vorba doar despre mingile de piatră. Sherkala, culmile, totul. Întreaga regiune e o pictură imensă de Dali. E, de asemenea, intactă. Într-un alt loc ar fi trebuit să-mi folosesc imaginația ca să îmi închipui cum arăta cu trei mii de ani în urmă. Nu şi aici. Cu excepția câte unui drum îngust ici şi colo – şi a Mariei-Thérèse –, nu cred că a Opta şi-ar da seama de vreo diferență.

Mai e un singur vers rămas pe arc.

Mă ascund în inima ei, unde moartea nu mă va găsi.

Ăsta e sfârşitul, adică echivalentul Kibsu pentru „țintă marcată". Am o idee destul de bună cine e Moartea. Mi-am văzut casa arzând din pricina lui. Trebuie doar să găsesc inima ei. Inima *ei.* Din nou Inanna. Eu şi mama i-am găsit deja inima. Mă întind după sânul ei. E Antares, inima zeiței scorpion Ishara. Bineînțeles, a Opta nu a ascuns nimic în ceruri; a ascuns în Valea Mingilor. Trebuie doar să găsesc mingea corectă. Cât de greu poate fi? Primul meu impuls a fost, la naiba, să mă duc acolo şi să îmi dau seama, dar nuuu. Mi-am învățat lecția. Am obținut fotografii aeriene ale locului şi mi-am petrecut trei zile uitându-mă la ele. M-am simțit foarte matură. Am căutat orice grup de mingi care seamănă cu constelația Scorpionului. Le-am ignorat pe cele mai mici – s-ar fi putut deplasa în timp – şi m-am uitat doar la cele suficient de mari ca să reziste testului vremii. Şi cred că am descoperit ce căutam. E... în fine, e o minge mare de piatră, acolo unde ar fi Antares dacă ar fi vorba despre o

constelație de roci mari. Cu un pic de noroc, chestia pentru care m-am luptat cu lupul e îngropată acolo. Trebuie doar s-o scot la lumină.

De-asta suntem aici. Eu şi doi tipi cu lopeți şi târnăcoape, deoarece brațul meu e pus în ghips. Amândoi sunt nişte personaje dubioase, dar le-am spus că vor fi plătiți doar la terminarea trebii. În plus, cam am nevoie de cineva dubios pentru treaba asta. Nu ştiu cine deține terenul, dar sunt destul de sigură că a săpa aici nu e cea mai legală chestie pe care am făcut-o vreodată.

54.
The Never Ending Story

Trădătoarea şi-a câştigat un mausoleu. E mai degrabă mic, dar e o dovadă a faptului că nu a murit fără să fie ținută minte. Sunt recunoscător pentru asta. Pare o greşeală să o prind din urmă aici, să-i deranjez pacea pe care şi-a găsit-o. Îmi spun că şi-a făcut-o cu mâna ei. S-ar putea spune că şi-a cerut-o, lăsându-şi amprenta pe oriunde s-a dus. Conform tăbliței pe care noi am găsit-o, şi-a luat sfera cu ea în lumea de dedesubt. Dacă are cineva suflet, îmi doresc ca al ei să aibă parte de o călătorie în siguranță, dar sper că a călătorit fără bagaje. Sfera îmi aparține mie.

— DOAMNE! Pute aici!

— Nu vorbi aşa de tare, Uriel. Dă dovadă de respect.

— Aşa cum ai făcut tu cu polițiştii de afară?

Aia a fost altceva. Sosirea lor s-a petrecut la momentul nepotrivit, iar moartea lor a fost nefericită. Nu mi-a făcut niciun fel de plăcere. Uriel nu poate înțelege asta. Îi place

violența asemenea tatălui nostru. Mi-e ruşine cu fratele meu, mi-e jenă că l-am adus aici, deoarece prada mea m-ar putea dispreţui. Morților nu le pasă, dar eu îmi pierd raţiunea când vine vorba despre ea. Sunt vrăjit şi sper că găsirea sferei nu va pune capăt vrăjii. Doar când o visez pe ea mă simt cu adevărat treaz.

Aici e. Mormântul ei de piatră pare intact. Înscrisurile de pe laterale sunt remarcabil de bine conservate. Mi-aş dori să am timpul necesar ca să le descifrez. Poate că ele spun o altă parte a poveştii ei, poate chiar toată povestea. În afara cazului în care ea însăşi a dat instrucțiuni specifice meşterului, cuvintele astea sunt mărturii ale oamenilor care au cunoscut-o ca profesoară, ca preoteasă, ca prietenă. Mi-aş dori să ştiu ce au avut ei de spus, dar mai bine să nu zăbovim prea mult. Am lăsat două cadavre eviscerate la intrare.

— Puțin ajutor, Uriel? Putem da capacul ăsta într-o parte.

— Spune când.

— Nu. Tu doar împinge.

Uggghhh.

— Ce mama dracului, Sam?

Bine spus. Ea... a dispărut. Nu există rămăşiţe în mormânt, dar sfera e aici. Presupun că nu contează; nu am venit pentru un cadavru. Cu toate astea, sunt destul de impresionat. Cu siguranță că ăsta e un truc pe care nu l-am prevăzut. Ea nu e aici. S-a sculat din morți.

Mi-a lăsat în urmă premiul. Mi-e greu să înțeleg semnificația deplină a acestei descoperiri. Trei mii de ani de eforturi dau, în fine, roade. Fiecare minut al fiecărei vieți pe care noi am trăit-o a condus la *asta,* la momentul ăsta. Mereu mi-am închipuit că găsirea sferei, dacă eu aveam s-o găsesc, mă va umple de mândrie. Experiența de acum este ciudat de umilitoare.

Seamănă cu cuprul. Jumătate e acoperită de praf. Nu văd niciun buton, niciun mecanism, nimic cu care să întrerup suprafața netedă, cu excepția unei îmbinări pe mijloc. Poate că e ceva pe cealaltă parte. Mi se pare atât de ciudat să o ating, să o țin în... E ciudat. Aproape că nu cântăreşte nimic. Ceva nu e în regulă.

Mă întreb dacă pot separa...

O, fir-ar.

E goală, în afară de câteva paie şi o mică... figurină de lemn pe fund. Nu e nimic aici, doar două boluri de cupru împreunate ca să formeze o minge. O păpuşă de lemn cu un zâmbet larg sculptat pe chip.

Râde de noi.

— AAAAAAARRGGGGHHHHHH!

— Eşti în regulă, Sam?

— Nu, Uriel. În mod cert, nu sunt în regulă.

Treisprezece ani! Ne-am pierdut treisprezece ani din viețile noastre ca să-i facem ei jocul. Nu am găsit indiciile care ne-au adus aici deoarece am fost mai inteligenți; ea a vrut ca noi să le găsim. Trei generații, un nume. A vrut ca noi s-o găsim *pe ea.* S-a asigurat că cine trebuie ştie unde se duce. A lăsat firimituri de pâine peste tot unde s-a dus. Ne-a trimis într-o vânătoare de vrăjitoare pe întinderea a jumătate de glob. Ea...

Ea era mai isteață decât noi.

55.
We Belong

Am reuşit, mamă.

Am găsit o comoară îngropată. Seamănă cu aurul. Poate că e aur. E... perfectă. Perfect rotundă, perfect netedă. E năucitoare. Nu mă pot opri să nu o privesc şi reflexia mea nu se poate opri să nu mă privească.

Din păcate, ştiu la ce mă uit. Un soi de far care va atrage nenumărați urmăritori în lumea asta. Ştiu că cel care a torturat-o pe bunica posibil să fi mințit, dar nu văd sensul. Chestia asta există. Ei sunt dispuşi să ucidă pentru ea, iar noi suntem dispuse să murim ca să nu intre în posesia lor. În privința asta, cred că îl voi crede pe cuvânt pe diavol. Tu ce crezi, mamă?

Aş da orice ca tu să fii aici acum. Nu ştiu ce să fac, nu că aş fi ştiut vreodată. Am urcat împreună pe munte deoarece era acolo, gata să fie urcat. Acum, tu nu mai eşti, iar eu sunt blocată în vârf, prea speriată ca să cobor. A dispărut toată lumea. Sunt singură. Țin minte când mi-ai spus să mi-o imaginez pe a Opta. Atunci n-am putut, dar o văd acum. Îi văd pielea pergamentoasă, trupul plin de cicatrici. Se opreşte chiar în fața mea, călare pe calul ei, şi îmi oferă cel mai blând zâmbet cu putință. După care, din senin, dispare. Nu mă deranjez să fug după ea. O urmăresc cum se estompează din nou în bătaia soarelui şi ştiu că e uşurată. Înainte povara a fost pe umerii ei, trăgând-o în jos ca plumbul curgându-i prin vene. Acum, e liberă, pentru prima dată. Povara nu mai e pe umerii ei. Ci pe ai mei.

Ne-a lăsat un mesaj. Cuvinte pe o bucată de piele. Mă întreb ce a făcut ca să o conserve. „În afară de fără... *naptû*." Dicționarul meu spune că termenul înseamnă „deschizător". Poate că sfera se deschide, dar eu cred că înseamnă cheie, ceva care o activează. Am fost... dezamăgită. Nu ştiu de ce – mă rog, ştiu. Sunt o copilă care a primit o jucărie stricată de Crăciun, dar mai ştiu că n-aş putea să o folosesc niciodată. Te distrezi pe seama mea acum, nu, mamă? Da, sunt uşor dezamăgită. Sunt, de asemenea, al naibii de recunoscătoare

că nu funcționează. Dacă aş fi găsit chestia asta acum treizeci de ani, nici măcar n-aş fi ştiut la ce mă uit. Probabil că aş fi încercat să o pornesc. Sfrr sfrr, apoi bip bip sau ceva de genul ăsta. Aş fi distrus totul... – trebuie să mă gândesc la altceva. Mă las pradă unui atac de anxietate. Însă poate că nu contează. Chiar dacă tot ce a spus urmăritorul e adevărat, chestia asta e veche de trei mii de ani. Se puteau întâmpla multe de atunci. Ar putea să fie cu toții morți. Ar putea să soarbă margarita spațiale pe o plajă cu nisip albastru şi să nu dea doi bani pe planeta asta.

Lângă sferă erau dinți – cel puțin cred că erau dinți. Cineva a fost îngropat cu sfera. În mod clar a făcut-o a Opta. Mă întreb cui a aparținut cadavrul. Unui duşman, unui prieten. Unui copil. Asta cred eu. Cuiva de care ei i-a păsat mult, cuiva al cărui somn de veci nu-l dorea deranjat. Poate că persoana aia trebuia să vegheze asupra sferei, asemenea cavalerului ăla bătrân care apăra Sfântul Graal de nazişti. Nu vom şti niciodată, deoarece nu am atins dinții. Era... câh.

Tu ce-ai face, mamă? Ai băga chestia asta înapoi în pământ şi ai lăsa pe altcineva să o găsească peste alte trei mii de ani? Ai distruge-o chiar aici? Credeam că o voi face eu, dar a Opta ar fi putut proceda la fel. Poate că e un motiv pentru care n-a făcut-o. Tu ce-ai face, mamă?! Am nevoie de ajutorul tău... Ştiu că tu ai fi adunat dinții ăia.

Aşa. Deci asta e. Acesta a fost timpul nostru împreună. O ultimă Coca-Cola împreună înainte ca tu să mă părăseşti pe vecie. Nu ştiu dacă sunt pregătită, mamă. Nu ştiu dacă pot face asta fără tine.

Antract.
Let Not the Sun Go Down on Your Wrath

1888

— Nu te mai uita fix la soare, Annie! O să orbeşti!

Emily se uitase toată viaţa ei la cerul nopţii. Fiica ei, Annie, se uita şi ea la stele, dar le prefera mai aproape de ea.

Annie se întreba cum era posibil ca, într-o lume plină de minuni tehnologice precum gramofonul şi imaginile în mişcare, să nu fi înţeles încă ce face ziua strălucitoare. Soarele era acolo dintotdeauna, însă nimeni nu ştia exact ce era sau cum funcţiona. Se înregistraseră progrese în timpul vieţii lui Annie. Pe când ea avea un an, fusese inventat spectroscopul. Acesta permitea divizarea luminii în lungimi diferite de undă, ca un curcubeu, şi identificarea elementelor chimice pe baza lungimii de undă de absorbţie a luminii. Un an mai târziu, un astronom italian avusese ideea de a combina un spectroscop cu un telescop. Acum, te puteai uita la stele ca să ştii din ce era compusă suprafaţa lor. Se dovedise că erau aceleaşi elemente chimice ca acelea găsite pe Pământ.

Dar cum de continua Soarele să ardă? Graţie lucrărilor strălucite ale unor minţi precum Joule[66] şi Lord Kelvin[67],

---

[66] James Prescott Joule (1818-1889) a fost un fizician englez autodidact şi un fabricant de bere. A devenit celebru datorită unui experiment destinat determinării echivalentului mecanic al caloriei, efectuat în anul 1842. Prin acest experiment, Joule a verificat principiul conservării şi transformării energiei. A cercetat şi echivalentul electric al căldurii degajate de rezistoare, ca şi

lumea dispunea acum de principiile unei noi discipline numite termodinamică. Odată acestea înțelese, devenise limpede că doar combustia chimică era insuficientă ca explicație şi că Soarele nu ardea, pur şi simplu, cărbune, aşa cum se crezuse anterior. De asemenea, teoria conform căreia Soarele era alimentat cu energie de un flux constant de meteori începea să piardă teren. Explicația preferată acum era aceea că gravitația determina Soarele să se micşoreze, generând presiune şi căldură. Annie avea îndoieli în privința asta.

Annie era una dintre primele studente la matematică de la Girton, primul colegiu pentru femei de la Cambridge. Asta o făcea pe Emily extrem de mândră şi cumva geloasă pe fata ei. Chiar dacă era vorba despre Girton, Universitatea Cambridge nu acorda diplome femeilor, dar reprezenta un pas în direcția bună, ceva la care Emily visase adesea când se plimbase prin campus în tinerețea ei.

După absolvire, Annie se mutase în Londra şi găsise o slujbă la Observatorul Regal din Greenwich în calitate de „calculatoare" în cadrul departamentului solar. Slujba îi aducea doar patru lire pe lună, dar o ajuta să-şi petreacă zilele fotografiind Soarele. Lucrul acolo însemna amânarea căsătoriei – femeile măritate nu puteau avea o slujbă în serviciul public –, dar nici lui Annie şi nici mamei ei nu părea să le pese. Deşi a murit înainte de a-şi vedea nepoata, Emily a trăit până la vârsta de şaizeci şi unu de ani. A fost ucisă în vreme ce îşi vizita fiica în Londra.

---

efectul magnetostrictiv. Împreună cu William Thomson, a lucrat la dezvoltarea unei scări absolute de temperatură (n. red.).

[67] Sir William Thomson, din 1892 Lord Kelvin (1824-1907), a fost un fizician britanic, renumit îndeosebi prin lucrările sale ştiinţifice în domeniul termodinamicii (n. red.).

Crima a fost una brutală. Emily a fost înjunghiată de treizeci şi nouă de ori, fără un motiv aparent. N-a fost nici jefuită, nici violată. Nu au existat semne de luptă, ceea ce însemna că fusese luată prin surprindere. Poliția a atribuit moartea ei uneia dintre bandele care operau în East End.

Abia după ce o altă femeie a fost ucisă pe aceleaşi străzi, Annie începu să bănuiască faptul că la mijloc era vorba despre ceva mai sinistru. Crima, în sine, fusese şi mai oribilă. Gâtul victimei fusese tăiat şi abdomenul despicat complet. Părți din interiorul corpului fuseseră tăiate şi intestinul mic fusese aşezat lângă cap. Nu era vorba despre o cruzime obişnuită. Annie începu să ia în considerare posibilitatea ca bestii sălbatice de care ea fusese crescută să se teamă să fie responsabile pentru moartea mamei sale.

Crimele din Whitechapel au continuat, fiecare crimă nouă mai oribilă decât precedenta. Rinichi şi uter scoase, nasuri tăiate. Din nou, intestine aşezate alături de capul victimei. O victimă aproape complet golită de organe. Annie era convinsă de-acum: era vorba despre opera Urmăritorului. De asemenea, ajunsese să simtă ceva nou, ceva mai brut şi mai puternic decât oricând înainte. Furie.

Annie era consumată de mânie şi de dorința aprigă de răzbunare. Era, de asemenea, o femeie de ştiință, dar considera că aceste două lucruri erau, în aceste circumstanțe, destul de compatibile. În ciuda incertitudinilor legate de Soare, toată lumea era de acord că acesta era condamnat la moarte şi, odată cu asta, tot restul lucrurilor şi ființelor, ceea ce, în mintea lui Annie, făcea din înțelegerea modului său de funcționare un imperativ moral. De asemenea, asta arunca îndoieli asupra pertinenței regulilor pe care ea fusese crescută să le respecte, de vreme ce moartea care amenința Soarele nu fusese luată în calcul în ecuația creării lor. Nu avea să mai existe nimeni care să fie condus către stele dacă steaua noastră înceta să mai

ardă, iar fuga din calea Urmăritorului, în acel moment, ar fi încetinit fără îndoială progresele. Îndepărtarea amenințării mai mici reprezenta cea mai bună cale de a micşora amenințarea mai mare.

Annie se duse la oficiul poştal şi cheltui zece şilingi pe un permis de armă înainte de a cumpăra ceea ce vânzătorul îi descrise ca fiind un pistol de damă potrivit. Timp de două luni, munci la Observator ziua şi hălădui pe străzile din Whitechapel când obiectul ei de studiu se ducea la culcare. Se îmbrăcă precum o prostituată şi se învârti pe lângă bordeluri şi hanuri, în zonele unde fuseseră găsite câteva dintre victime.

Nopțile erau de-acum reci. Lui Annie nu-i păsa; îi uşura mult munca. Luna noiembrie golea străzile de tot ce era legal. Oricine se aventura afară dincolo de miezul nopții trebuia să aibă ceva urât de ascuns.

Într-o astfel de noapte, Annie era pe punctul de a-şi încheia patrula când auzi zgomote de luptă pe o alee din apropiere. Văzu un bărbat tăind cadavrul unei femei cu un cuțit.

Bărbatul se răsuci la apropierea lui Annie, dar aceasta nu reacționă.

— Eşti cam tupeistă să stai aşa aici. Ar trebui să te întorci înainte să sfârşeşti ca Biddie, aici de față. Eşti irlandeză? Poate că ar trebui să te tai şi pe tine. Curve nenorocite care împrăştiați boli în tot oraşul! Nu-i destul că ne furați slujbele şi hrana; mai trebuie să ne şi *îmbolnăviți.* M-am săturat de...

Annie îl împuşcă de două ori în cap. Îşi aruncă arma în cel mai apropiat canal, puse mortul într-o roabă şi îşi aruncă haina peste cadavru înainte de a pleca înspre Teatrul Pavilion. Intră pe la intrarea de serviciu, înghesui cadavrul în cuptorul teatrului şi plecă acasă simțindu-se deziluzionată. Crimele alea nu fuseseră opera Urmăritorului.

Nu fusese vreun răufăcător mitic cel care îi răpise mama. Fusese doar un alt bărbat slab, care îi învinuia pe alții pentru putreziciunea din el.

Annie nu se mai gândi la Urmăritor. Renunță la slujba ei de la Observator şi se mărită cu şeful ei, un bărbat pe care îl iubea mult. Un an mai târziu se năştea fiica ei. Annie îşi petrecu restul vieții ei fericite călătorind prin lume şi studiind steaua ei favorită. „Orice s-ar alege de noi", spuse ea, „cel puțin fata mea va şti ce face ziua strălucitoare."

ACTUL VI

56.
Under the Milky Way

25 AUGUST 1989

Nimic nu poate fi mai trist sau mai profund decât să vezi o mie de lucruri pentru prima şi ultima oară.
Victor Hugo

Ultimii doisprezece ani şi ultimele şapte miliarde de kilometri aduseseră multe premiere. Acum, veneau ultimele. Ultima planetă. Ultimul satelit. Ultimul orice.

Gigantul gazos se făcea tot mai mare, însă Voyager abia dacă îl vedea. Neptun trăieşte în beznă. De treizeci şi patru de ori mai departe de Soare decât Pământul, planeta primeşte doar o miime din lumină. Fotografierea ei însemna

expuneri lungi, ceea ce se putea dovedi dificil atunci când ceea ce se află în fața camerei foto se deplasează cu nouăzeci de mii de kilometri pe oră.

Din fericire, NASA avea un plan ca planeta să stea nemişcată, în vreme ce zbura la cinci mii de kilometri de vârful norului – cea mai apropiată distanță de planetă –, Voyager îşi aprinse motoarele pentru a se roti. Ca un şofer de curse de maşini care foloseşte frâna de mână ca să vireze abrupt, robotul se uita la Neptun în vreme ce se rotea în jurul lui. Deplasarea sondei a fost exactă şi imaginile focalizate.

Semnalul de acasă era slab şi existau îndoieli că transmițătorul de treisprezece waţi al lui Voyager îşi putea îndeplini sarcina de a transmite acasă datele obținute. Patru ore mai târziu, după ce Voyager transmise mesajul, oamenii se adunară în jurul unui computer JPL, pe al cărui ecran apăreau imagini cu Neptun. Sonda călătorea în spațiu de suficient timp ca NASA să-şi modernizeze rețeaua de antene radio pe care o folosea ca să asculte mesajele. Pământul putea auzi sonda şi pe geamăna ei de zeci de ani.

Neptun era albastru. Albastru însemna că se găsea metan în atmosferă, o atmosferă socotită prea rece pentru a avea turbulențe. Voyager dădu peste un tipar de furtuni gigant, nori învârtiți de vânturi care se deplasau cu viteze aproape supersonice, cele mai mari din Sistemul Solar. Descoperi patru inele vagi şi jumătate de duzină de noi sateliți în jurul celei de-a opta planete.

Pornirea scurtă a motoarelor trimise sonda către Triton, cel mai mare satelit al planetei. Ceea ce părea o mare minge de gheață, cu cea mai scăzută temperatură la suprafață din câte întâlnise Voyager, se dovedi a fi o aglomerare activă de gheizere gigantice care scuipau afară ceea ce se găsea sub suprafața satelitului.

Misiune îndeplinită. Termenul înseamnă succes, dar mai înseamnă şi terminare, finalizare. Nu mai existau alte planete de explorat şi alți sateliți de descoperit.

Camera foto se îndreptă spre Neptun pentru ultima oară. Toți cei din sala de control a misiunii priviră cum planeta devine mai mică, dorindu-şi ca gigantul să facă un salt ca să-şi încetinească mişcarea. În mod inexorabil, planeta se diminuă până ce din ea nu rămase decât un punct, iar în ciuda scurtei sale existențe, acel punct deveni cel mai prețios lucru din Univers.

57.
Everybody Knows

Am vrut răspunsuri. Le-am vrut atât de mult, încât eram dispusă să mor pentru ele. Mama *chiar* a murit pentru ele. Fii atentă ce îți doreşti, s-ar putea spune. Înainte eram pierdută, dar acum...

„În clipa când îți vezi fiica născută, vei şti." Asta a spus ea.

O singură privire şi voi şti cine am fost întotdeauna. Vor dispărea toate fricile, toate îndoielile. Ca prin magie. Voi simți această iubire copleşitoare, necondiționată. Voi şti când are nevoie de mine copilul meu, când s-o țin în brațe, când s-o hrănesc. O voi proteja mereu deoarece fiecare fibră din mine îmi spune să procedez astfel. Instinctul de mamă este puternic. Mai ales al meu. Pentru *asta* m-am născut. E în genele mele, în toate. Noi, eu şi fiica mea, suntem a O Sută Una. Noi suntem Kibsu.

Numai că eu nu ştiu. Sunt la fel de plină de îndoieli acum pe cât eram atunci şi încă nu am aflat cine sunt. Mă uit la

fiica mea şi sunt doar... îngrozită. E singura emoție constantă. O frică de nezdruncinat. Nu ştiu ce ar trebui să fac, când s-o fac sau cum s-o fac. Catherine are aproape trei ani şi... noi începem *lent* să ne cunoaştem una pe alta. Era o străină pentru mine. Am construit relația dintre noi treptat, cu un chicotit, cu un râgâit. Nu a căzut nimic din cer, aşa cum spune toată lumea. E un proces lent. Abia dacă vorbeşte, cu mine sau cu altcineva. Ştiu că e în stare. Observ cum micul ei creier funcționează în permanență. Ține totul în ea, ca şi cum eu n-aş merita încrederea ei. Are dreptate – nici eu nu mi-aş dori o mamă ca mine. Orice senzație ar fi trebuit să genereze naşterea fie a dispărut, fie a fost distrusă.

Îmi dau silința şi încerc să mă conving că e suficient. O țin în viață. Apoi îmi amintesc de sfera de metal pe care am îngropat-o sub podeaua garajului. Am adus acest blestem în *casa* ei. Bila aia ar putea fi complet inutilă fără cheie, dar continuă să fie o condamnare la moarte. A Opta ştia asta.

Nu e vorba doar despre sferă. Mă pot descotorosi de sferă, dar ne vor vâna oricum. Mă vor vâna *pe mine.* Pictez o țintă imensă pe spatele ei mic. Doar că eu nu mă pot afunda la fundul unui lac. Sau pot? Nu m-a deranjat niciodată când eu eram copilă. Însă acum mă deranjează tare. Ne transformăm copiii în pradă. Chestia asta e... aiurea rău. Presupun că şi a Opta ştia asta.

La asta revin mereu. Ea ştia *totul.* De ce a vrut ca eu, ca una dintre noi, să găsească sfera? La ce am putea-o folosi decât pentru a anula tot ceea pentru ce a sângerat şi a murit? Sunt sigură că nu e indestructibilă. Poate fi izbită tare cu o piatră. Poate fi aruncată în focurile muntelui blestemat dacă e nevoie. Atunci ai *şti* că nemernicii ăia nu vor pune laba pe ea. Numai că ea n-a făcut-o. Ce a oprit-o? Frica? Vinovăția? Îndoiala?

Dacă „poporul nostru” e undeva acolo, dacă vor pieri toate fără un cămin nou, aşa cum a spus Urmăritorul, ea trebuie să fi ştiut. N-ar fi chiar aşa de uşor să trăieşti cu povara asta, ştiind că tu ai putea fi personajul negativ din poveste. De asemenea, ştia că avea să îşi petreacă întreaga viaţă fugind, că fiica ei avea să fie pradă. *Nu trebuia decât* să predea chestia aia. Poate că a vrut să păstreze opţiunea asta pentru fiica ei sau pentru fiica fiicei ei sau pentru mine. Bineînţeles, pe atunci nu muream una după alta timp de trei mii de ani. Şapte fiinţe. Atâtea a trebuit să trădeze ca să-şi salveze copila. Şapte fiinţe *moarte.*

Costurile au crescut mult de atunci. Costul actual este de *o sută* de vieţi. În acest moment, ar putea la fel de bine să fie o mie, deoarece singura care contează cu adevărat este cea care a venit chiar înainte. Ruinarea vieţii celei de-a Treizeci şi Una este o chestie extrem de abstractă. Adevărata întrebare este: I-aş putea face aşa ceva mamei? *Ăsta* e preţul de plătit pentru viaţa fiicei mele. Să o arunc pe mama la coşul de gunoi. Să fac ca ea... să nu conteze.

Mi-am trimis planurile pentru o unitate ionică la JPL. Poate că cineva de acolo îi va găsi o utilitate. Pe mine nu mă mai trage aţa. E amuzant, într-un fel. Mama a vrut atât de mult să afle cât mai multe despre a Opta. Credea că asta va schimba lucrurile. Şi chiar le-a schimbat, doar că nu în direcţia în care credea mama. Acum o înţeleg. Îi ştiu îndoielile şi fricile. A Opta sunt eu. Singura diferenţă dintre noi constă în cât de mult suntem dispuse să plătim.

Se aude soneria. Trebuie să fie de la Protecţia Copilului.

— Intraţi. Vă aşteptam.

— Copila e gata?

— Aproape... Catherine, vino încoace. Las-o pe mami să te ţină în braţe câteva clipe.

Inimioara ei bate lângă a mea. Cred că pentru prima dată ne înţelegem cu adevărat. Sper să mă întorc la ea. Sper să

mai simt aşa ceva din nou. Dacă nu, cel puțin măcar aşa are o şansă. Viața mea şi a altor o sută pentru promisiunea unei vieți. Dacă m-ați întreba pe mine, târgul nu e deloc rău.

58.
About a Girl

Credeam că suntem doar eu şi Uriel, dar se pare că suntem mai mulți. Văduva unchiului nostru Charles a moştenit o sumă considerabilă de bani la moartea lui, suficient cât să apară un tânăr care să pretindă că banii sunt ai lui. Unchiul Charlie, aşa cum ştia toată lumea, era un armăsar ocupat, dar acum se pare că îşi lăsase una dintre multele lui cuceriri cu mai mult de câteva vânătăi şi nişte amintiri rele. Mă îndoiesc că el a ştiut vreodată – nicio femeie în toate mințile nu şi-ar fi dorit ca Charles să-i crească copiii –, iar asta înseamnă că *acel copil,* oricine ar fi el, nu are nici el habar. Cât de diferit trebuie să fie să treci prin viață fără povara trecutului. Nu ştiu acum dacă e vorba despre fascinația ideii, sau de epuizarea a mea prea mare ca să-mi pese, dar n-am făcut niciun efort să-l vânez şi nici nu i-am spus lui Uriel despre el.

— Samael?

— ...

Trebuie să fie ca noi, identic în toate privințele. Cu toate astea, sunt dispus să pariez că ne-ar socoti nişte străini. Nu contează ce suntem noi cu adevărat, ci cum ne percepem. Ce-aş fi eu fără influența tatălui meu? Îmi pot închipui, dar ştiu că viziunea mea suferă de miopie severă. Mă chinui să fiu diferit, ceea ce înseamnă diferit de el. *El* este unicul meu

punct de referință, reperul de care încerc cu atâta disperare să scap.

— Samael!

— Ce e?

— Cum îşi spuneau trădătoarele?

— Cele găsite de unchii noştri în California îşi spuneau Sarah şi Mia.

— Nu, nu numele lor. Chestia aia... antică?

— Kibsu. Îşi spuneau Kibsu. De ce?

— Sunt în ziar.

— Iar ai băut, Uriel?

— Uite! Priveşte anunțurile personale.

— Anun...

EU SUNT KIBSU. SUNĂ-MĂ ŞI NE PUTEM JUCA CU MINGEA. 1–800-...

Să fiu al naibii! Două mii cinci sute de ani mai târziu şi ea n-a încetat să se joace cu mine.

— Ea e, corect? Trebuie să fie. De unde ştie că suntem în Londra?

— Nu cred că ştie. Probabil că a plasat anunțul peste tot.

— Adică în toată lumea?

— Dacă ar fi după mine, aş începe cu oraşele principale. Spre deosebire de ele, noi nu avem motiv să ne ascundem. Unul dintre noi va ajunge să citească ziarele. Îmi poți da telefonul?

— De ce?

— Deoarece nu pot forma numărul fără el.

— Vrei să suni? Miroase a capcană, Sam.

— Evident.

— Şi atunci ce facem?

— Se pare că nu mai depinde de noi, frate. Acum, ea ne vânează pe *noi.*

59.
One

Ploaia continuă să cadă. La început nu provoacă daune, dar las-o să cadă suficient de mult şi va transforma totul conform propriei sale voințe. Mai întâi cedează oamenii, apoi iarba, copacii, drumurile, munții. Ploaia asta e dedicată. E al dracului de neostenită şi de rece. Mă simt ca acasă în ea. Nu mai văzusem niciodată New Yorkul şi acum e tot al meu. Străzile lui îmi aparțin. Nu-mi pasă de frig sau de ploaie. Nimic nu mai contează. Nu mai *am* nimic.

N-am onoare. Am încălcat o promisiune pe care ne-am respectat-o timp de trei mii de ani. Am scuipat pe mormintele tuturor strămoaşelor mele. Ele au dat totul ca să-şi țină acea promisiune. Şi-au dat viața pentru asta şi eu le-am trădat pe toate. Şi pe mama. Ea a însemnat totul pentru mine. M-a ținut de mână când mi-a fost frică; ea... Am pierdut atâtea când ea a murit, încât n-am cum să exprim în cuvinte. Nu mi-a mai rămas decât amintirea ei. Am prețuit-o mai mult ca orice. După care am aruncat-o la gunoi. Îmi pare rău, mamă. Ştiu că nu înseamnă nimic, dar îmi pare rău.

N-am suflet. Dacă am avut vreodată unul, l-am vândut când mi-am lăsat fiica în urmă. Mi-am abandonat copilul. I-am furat trecutul şi familia. Nu va avea la cine să apeleze când viața va deveni grea, nimeni care să-i explice de ce e aşa cum e. Va trăi, dar pentru mine nu există izbăvire. Nu mi-a păsat niciodată de Dumnezeu, dar merit toată judecata fiicei mele. Ştiu cât de tare am dezamăgit-o.

N-am familie. Primele o sută de Kibsu sunt moarte şi nimeni nu va şti vreodată că ele au existat. Eu voi fi ultima care să-şi amintească de ele.

Nu mi-a mai rămas niciun pic de mândrie, nicio dorinţă. N-am nicio speranţă. Toate motivele de a trăi au dispărut, pentru că eu m-am *lepădat* de ele. Am făcut o listă cu lucruri care contează şi am ars-o într-un foc imens. Acum, nu-mi mai pot lua nimic, nu există nimic care să mă reţină, nimic care să mă conducă. Nu. Există. Reguli.

Sunt pe cale să atrag o groază de atenţie.

Nu-mi pasă dacă supravieţuiesc sau nu.

Şi am terminat cu fuga. Am terminat definitiv cu fuga.

Mi-a mai rămas un singur lucru, iar acesta este mânia.

O să pun capăt poveştii ăsteia.

60.
Devil Inside

Mă întreb de ce a ales locul ăsta. Gara Grand Central e ca un palat franţuzesc. E monumentală, majestuoasă. Candelabre în formă de glob luminează încăperea ca nişte mici sori. Văd câţiva oameni privind în jos de la balcoane. Aici, jos, oamenii sunt înghesuiţi cot la cot în toate direcţiile. Sunt mai mulţi decât pot eu număra şi sunt mai multe mirosuri decât pot eu distinge. Mâncare, sudoare, alegeri nefericite de apă de colonie.

O văd acum. E emoţionat mai presus de cuvinte. Părul ei, pielea ei, ambele sunt mai închise la culoare decât ale noastre. Nu ştiu de ce asta mă surprinde, dar o face. N-aveam niciun motiv să o fac, dar mi-am imaginat o versiune feminină a noastră, cum ar fi arătat sora noastră. Ea nu e

ca mine. Am visat-o pe femeia asta de o mie de ori, dar n-am *văzut-o* niciodată. Ceea ce mi-am imaginat, chipul care îmi apărea noaptea în vis era lipsit de trăsături concrete. Avea ochi de culoarea ochilor, piele de culoarea pielii. Cea de aici e adevărată. Fiecare os din trupul ei, fiecare centimetru din înălțimea ei sunt reale. Are ochi căprui.

— Sunteți doar voi doi sau mai aşteptăm pe cineva?

Vorbeşte. Îmi dau seama că e... diferită de cea pe care am vânat-o. Nu-mi pot închipui planificarea şi răbdarea de care a avut nevoie străbunoaşa ei ca să aranjeze o capcană peste trei generații, prevederea şi meticulozitatea necesare ca să lase în urmă doza exactă de informații care să dăinuie peste epoci. Asta de aici e mai tânără, nestingherită de chestii precum înțelepciunea sau prudența. Văd acelaşi angajament în ochii ei, acelaşi foc interior, dar arde mai puternic şi mai rapid.

— Suntem singurii doi rămaşi. Dar tu?

— Sunt doar eu.

— Şi tu eşti?

— Lola.

Ce înseamnă un nume? Nu ne-am întâlnit niciodată, nu ne-am atins niciodată, şi totuşi... Într-o altă viață, şi-a întins pânza pentru mine. A făcut-o lent pentru o ființă care nu exista încă, iar eu mi-am împărțit visele cu ea la multă vreme după moartea ei. Ne cunoaştem de mai multă vreme decât am trăit fiecare dintre noi. Ăsta e... destinul. Viețile noastre, ambele noastre vieți, au condus către asta. Ăsta este momentul nostru. Montague şi Capulet atraşi pe un curs de coliziune de forțe mai presus de controlul nostru. Ea era o fantomă, o toană, un personaj de film. Acum, a ieşit de pe ecran şi a intrat în lumea mea. O doresc cu fiecare respirație.

— Ai adus sfera cu tine?

— Î-hî. Ai spus că nu vii altfel.

Îşi bate uşor cu palma geanta de pânză.

— Pot să te întreb ceva, Lola?

— Dă-i drumul.

— Ai venit aici ca să te baţi?

— Da.

În sfârşit. Fie ca inimile noastre să bată cu putere în semn de chemare la război. Aşa cum ar spune Uriel, rahatul e pe cale să devină realitate.

61.
Two Tribes

Respiră.

Respiră.

Respiră.

— Pot să te întreb ceva, Lola?

— Dă-i drumul.

— Ai venit aici ca să te baţi?

— Da.

— Şi ai adus sfera.

— Trebuia să mă asigur că nu fugi. Ştiu că nu vei pleca fără ea.

— Nu voi pleca. Am putea discuta dacă vrei. N-are sens să fie cineva rănit. Eu, unul, aş prefera să nu mor azi, aici.

— Cum te cheamă?

— Samael.

— Pot fi sinceră cu tine, Samael?

— Categoric.

— Nu-mi pasă deloc.

— Atunci de ce gara?

— Deoarece nu credeam că vei veni cu o armă într-un loc aglomerat.

— O precauție de bun-simț.

— Știu. Dar *eu* am făcut-o.

Apăs trăgaciul cu toată puterea. Împuşcătura naşte ecouri în tavanul de deasupra. Suntem o sută care tragem împreună. Văd guri căscate în mulțime, dar eu nu aud decât arma. Trag glonț după glonț într-unul din Urmăritori. Te-am prins. Glonțul ăla i-a trecut prin vintre. Cade. Acum, ştiu că sângerează ca toată lumea. Apăs şi apăs pe trăgaci. Arma s-a golit, dar eu continui să apăs. Aş trage şi cu nenorocita mea de inimă în el dacă aş putea.

Reîncarc. Aud încărcătorul gol clănțănind pe podeaua de marmură. Mai am de ucis unul. Ăsta are instincte mai bune. S-a ascuns imediat ce am început să trag. Cutii de suc sar în aer cu mişcări lente când el fuge în spatele tejghelei magazinului. Artificii de vopsea alimentară şi arome artificiale. O să-l omor pe nemernicul ăsta cu culori zburătoare. Bere. I-am ratat țeasta cu un centimetru. Portocale. Struguri. Poți fugi, dar nu te poți ascunde de mine. Cireşe. Mai bag şase cartuşe prin ecranul de sticlă înainte ca pistolul să se golească. N-a murit. Ar fi trebuit să vin cu mai multe gloanțe.

Arunc arma. Acum aud țipetele. Locul ăsta a devenit o nebunie. O mie de oameni îngroziți aleargă în toate direcțiile. Unul se izbeşte de umărul meu. Îmi croiesc drum prin îmbulzeală. Un pas înapoi, doi paşi înainte. Ajung eu la tine, nemernicule! Împing un bărbat pe jos. Un altul. O fată cade pe scara principală. Şi-a pus mâinile deasupra capului, temându-se că oamenii o vor călca în picioare. O calcă. Asta a văzut mama în Kashgar, o fetiță care avea nevoie de ajutor. Nu s-a gândit de două ori. N-o voi face nici eu. Îmi pare rău, puştoaico. Va trebui să te aperi singură. Eu nu sunt mama şi am un demon de ucis.

Cuțite scoase la iveală. Îl văd acum, ghemuit în spatele tejghelei.

— Nu vreau să mă bat cu tine, Lola! Putem pune capăt poveştii ăsteia. Împreună. Fără alte morți.

Asta ar fi însemnat mult mai mult dacă n-aş fi văzut maşina de tocat carne în spatele lui.

— Du-te dracului. Dar ai dreptate; povestea asta se încheie acum.

Monştrii ăştia ne vânează de plăcere. Noi murim, şi murim, şi murim, iar ei tot vin după noi. Nu va mai exista moarte după ce îl voi ucide pe ultimul dintre ei. Mă apropii. Mă reped dinspre dreapta spre stânga la gâtul lui. Ratez. Dacă nu reuşeşti din prima, continuă să ataci. Mama spunea că trucul manevrării unui cuțit e să nu te laşi expusă. Eu spun la dracu' cu asta. Lovesc tare cu ambele mâini. E rapid, dar eu pot fi mai rapidă. E în defensivă. Pot rata de o sută de ori. El trebuie să rateze o singură dată.

Gata. I-am tăiat brațul.

— Nenorocito...

— *Asta* ai înțeles-o ca lumea.

— Nu mă obliga să fac asta, Lola. Nu vreau să te omor!

— Spune-le asta tuturor celor pe care le-ai ucis şi torturat. Spune-i asta bunicii mele, rahat cu ochi ce eşti.

— N-am fost eu! N-am cunoscut niciodată pe ni... URIEL, NU!

Durere. În spatele meu. O lamă, cred. A intrat în apropiere de rinichi. Fratele lui nu e mort. E...

— AAAAAAAAAGH!!!

Trage în sus, scormonindu-mi măruntaiele. A scos cuțitul. O nouă durere, eu...

Tăcere. Durerea a dispărut, toată. Mă întorc cu fața spre el, dar nu se mişcă nimic. Nici brațele, nici picioarele mele. Nu mai simt nimic. Nu pot respira. Probabil că mi-a secționat vertebrele. *Anatomie umană,* volumul 1. Pierderea

imediată a funcțiilor motorii. Plămânii mei nu vor funcționa pe cont propriu. Picioarele îmi cedează. Mai întâi o să mă piş şi o să mă cac pe mine, dar *voi* muri. N-am cum să opresc asta.

Mama spunea că starea de panică survine atunci când ştii că ai o cale de ieşire, dar nu ştii care e. Starea de calm e atunci când eşti absolut sigur că n-ai ieşire. Nu poate exista un calm mai profund decât cel de acum. Cel puțin e nedureros. Simt aerul pe piele şi podeaua rece de marmură pe spate. Nu-mi simt propria greutate. Nu aşa mi-am imaginat sfârşitul. E ciudat de... paşnic. Eram pregătită să mor. Eram gata. Îmi doresc doar să fi fost cu fața la el. Cred că trebuie să mă mulțumesc cu ce am primit. Iată-l că vine să termine treaba. Sau poate că e celălalt.

— Lola! N-am vrut... Nu trebuia să se termine aşa. Nu doream altceva decât sfera.

— Nu contează... n-o vei face să meargă fără cheie.

— Nu vei reuşi nicio...

— Şşşt. Nu vorbi. Ai dreptate. N-o voi face niciodată să meargă.

— Ai pierdut.

— Aşa e. În cele din urmă, m-ai învins, Lola. Ai câştigat.

— Am... câş...

62.
Hazy Shade of Winter

Încă n-a murit, dar ochii ei spun că nu mai e cu mine. Nu ştiu unde a dus-o mintea ei, ci doar că e un loc privat. Nu sunt binevenit acolo. Nu trebuia să fie aşa. Ea nu trebuia să

moară. S-au pierdut atât de multe, atâtea lucruri au rămas nerostite. Am pierdut-o. Cineva mi-a luat-o.

— Samael, ajutor.

Uriel trăieşte... *El* mi-a luat-o.

— De ce ai făcut asta, Uriel?

— Sam, sângerez rău. Am nevoie de un doctor.

— Nu trebuia s-o omori.

— Sam, te-am salvat! Acum, ajută-mă, te rog!

— Eşti grav rănit, Uriel...

— Asta am spus şi eu. O să fiu bine. Trebuie doar să ajung la un spital. Doctorii mă vor face bine; după aia noi doi putem căuta împreună cheia aia.

— O, dar avem cheia.

— Da?

— Nu m-a lăsat inima să-i spun şi ei, dar poartă cheia în jurul gâtului.

— Colierul ei?

— Da... Aşadar, vezi tu, nu e nevoie s-o găsim împreună.

— Sam? Ce vrei să spui?

— Spun că ar fi trebuit s-o tratezi mai bine.

— Ce? La cine te referi? La trădătoare?

— ...

— Aşteaptă! Samael, opreşte-te!

— Aş fi preferat să se sfârşească altfel, dar mi-ai forțat mâna. Ai ucis o ființă la care țin mult, deoarece nu poți înțelege, nici măcar nu poți pricepe ce înseamnă o conexiune plină de sens cu cineva. Mi-ai răpit-o, ca şi cum ar fi fost vreodată a ta. Era a MEA, Uriel! Întotdeauna ai luat ceea ce nu ți-a aparținut. Gata. Nu vei mai lua NICIODATĂ nimic de la MINE!

— Sam...

— Chestia asta era... inevitabilă. Dacă nu azi, atunci mâine sau peste un an, dar ştiai că trebuie să se întâmple. I-ai fi făcut oricum rău, Uriel. I-ai fi făcut rău aşa cum i-ai

făcut şi înainte. Aşa nu vei mai face rău *nimănui.* Nu o vei mai face pe mama noastră în fel şi chip. Nu-i vei mai arunca cu diverse în faţă pentru că nu-ţi place NENOROCITUL DE MIC-DEJUN. N-ai meritat-o niciodată. Niciunul dintre voi n-a meritat-o. Mi-a luat multă vreme să înţeleg, dar ar fi trebuit să existe unul singur. Nu pricepi? Cum chestia asta a fost *stabilită dinainte?* Ceea ce ţie trebuie să ţi se pară o nedreptate oribilă este doar natura care se repară singură.

Adio, frate!

63.
This Woman's Work

Mi-e frig. Sunt speriată. Nu de moarte, căci sunt deja mai mult sau mai puţin moartă. Mi-e frică pentru fiica mea. N-am putut salva pe nimeni altcineva, dar sper că am făcut destule ca s-o salvez pe ea. Dacă am reuşit, n-am regrete. Nu mă va ierta, dar n-am nevoie de iertarea ei. Am nevoie doar ca ea să trăiască.

Mi-aş dori să ştiu cum va fi viaţa ei. Însă a nu şti era şi ideea. *Ea* va decide, pe măsură ce va creşte. Eu nu pot decât să-mi imaginez. O fac. E mare, stă singură pe o plajă aproape pustie. Pe lângă ea trec doi copii în fugă. Ea se strâmbă şi mârâie la ei. Tot priveşte în jurul ei. Cred că aşteaptă pe cineva. Poate pe cineva nou. Acel cineva care îţi face inima să bată mai repede doar gândindu-te la el. Acel cineva a cărui apariţie n-o anticipezi. O mână i se lasă pe umăr. Nu se uită, ci îşi pune mâna ei peste cealaltă şi strânge uşor. E... Ăla nu e chiar un zâmbet. Doar chipul ei mişcându-se puţin, incapabil să ascundă căldura din interiorul ei.

Mi-era frig cu o secundă în urmă. Acum îmi este mai cald, ca şi cum aş sta şi eu pe nisipul fierbinte. Poate că stau. Poate că am fost altundeva în tot timpul ăsta. Singură într-un ținut pustiu. Căldura liniştește ca o pătură fierbinte. Mă uit în jur. Ştiu ce caut. Încă n-o văd, dar ştiu că vine. Aud un cal tropăind pe sol în depărtare. Iat-o că vine. E aproape acum; îi aud calul icnind, încerc să privesc, dar lumina mă orbeşte. Ea îşi îndeamnă calul înainte ca să blocheze lumina şi atunci văd.

E mai tânără. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat încă. N-a simțit durerea şi amărăciunea. Îmi dau seama că e fericită. Şi eu sunt. Fără motiv. Bănuiesc că e un sentiment contagios. Vreau s-o întreb atâtea, chiar dacă ştiu că nu va rămâne. Mă îmbărbătez singură pentru vidul pe care îl va lăsa în urmă, însă ea nu se depărtează. Nu de această dată. Îşi bate uşor calul agitat cu palma în lateral, după care îmi oferă mâna ei. Mă ajută să mă ridic şi eu urc în şa la spatele ei, cu brațele în jurul mijlocului său. Nu ştiu unde mă va duce. Tot ce ştiu e că vreau să fiu acolo.

Cineva e în fața noastră, o siluetă înaltă pe o dună de nisip. Vreau să văd cine e, dar încetinim. Calul s-a oprit. Cred că vrea ca eu să cobor. Orice ar fi, chestia asta e doar pentru mine.

Pornesc către duna de nisip. E mai departe decât credeam. Nisipul fierbinte îmi arde picioarele pe măsură ce mă apropii de silueta din față. Aproape că îmi dau seama cine e. Aproape... aproape...

— Mamă?

Ce s-a întâmplat? Nu mai suntem afară. Asta e casa noastră din Mallorca. Trebuie să am cinci sau şase ani şi mama mă înveleşte pentru somn.

— Şi el a zis: *„Monsieur*[68]*,* planeta a cărei poziție ați indicat-o chiar există”.

— A zis *„Monsieur”?*

— A zis *„Monsieur”.* Era foarte politicos.

Ştiu despre ce este vorba! Ceream să aud aceeaşi poveste în fiecare noapte. O ştiam pe dinafară, dar încercam mereu să schimb finalul.

— Am descoperit o planetă, mamă! Emily a făcut calculele şi Neptun era exact unde a spus ea că va fi!

— Nu, Lola. John Couch Adams şi cea de-a Nouăzeci şi Şasea *aproape* că au descoperit planeta Neptun. Au fost *extrem de aproape,* dar nu ei au descoperit-o.

— Dar *noi* ar fi trebuit să descoperim planeta!

— Pe atunci noi nu trăiam, Lola.

— Ar fi trebuit s-o descopere bunica.

— Emily nu era bunica ta; a fost stră-străbunica ta, bunica bunicii tale. Iar noi deținem cunoaşterea; în cele din urmă, asta e tot ce contează. În plus, să ştii că nimeni nu *a descoperit* cu adevărat planeta Neptun. Nu s-a pierdut sau ceva de genul ăsta. Acum, închide ochii, Lola. E vremea să dormi.

— Nu e corect.

— Ştii cine a mai fost aproape de a descoperi planeta Neptun? Galileo Galilei, cu mai bine de *două sute de ani* înaintea lui Emily. A fost primul care a folosit un telescop ca să privească cerul nopții, aşa că a fost prima ființă din istoria lumii care ar fi putut zări Neptun. Şi a făcut-o! A văzut planeta de două ori, dar aceasta nu se deplasa suficient de repede, aşa că el nu şi-a dat seama că se uită la o planetă. El...

— Stai aşa, mamă. Numele lui era Galileo Galilei?

---

[68] Domnule. (în b. fr. în orig.) (n. red.).

— Da.
— Ăsta era numele lui real?
— Sută la sută real.
— Ca...
— Ca William Williams.
— Ha, ha! Steven Stevens.
— David Davis. Alan Allen.
— Lola... Lola.
— Da, Lola Lola. Acum, treci la culcare.
Acum, o să stingă lumina. Nu vreau ca ea să plece. Eu...
— Mamă?
— Ce e, iubito?
— ...
— Am nevoie s-o spui. Trebuie să aud cuvintele...
— ...
— Te iert...Te iubesc, mamă.
— Şi eu te iubesc. Noapte bună, Lola.

64.
Let the River Run

5 DECEMBRIE 1989

Camere foto oprite.

Întunericul spațiului face loc pentru ceva şi mai întunecat. De această dată, ochii lui Voyager nu se vor redeschide. Software-ul camerei sale foto va fi şters pentru a face loc pentru ceva nou, ceva util. Voyager nu se va mai apropia niciodată de ceva anume ca să facă poze. Niciodată.

Nu va mai vedea niciodată vreun alt uragan mai mare decât lumea noastră sau crăpături pe un satelit de gheață

deasupra unui ocean nesfârşit. Nu ne va mai arăta niciodată halouri de praf şi vulcani erupând la o înălţime de şaizeci de ori mai mare ca a Everestului. Nu va mai urmări niciodată o altă lume rotindu-se ca să socotească minutele unei zile extraterestre.

Sonda nu va mai fi niciodată prima care să vadă ceva, sau a doua, sau ultima, dar nici nu are nevoie să vadă, deoarece deja a văzut. Sondele Voyager au triumfat şi nici timpul, nici spaţiul nu le poate opri călătoria eternă.

Ăsta nu e nici pe departe sfârşitul. Acolo unde o misiune se încheie în întuneric, o alta iese la lumină. Sonda şi-a păstrat intactă cea mai mare parte a inimii sale. Câtă vreme noi vom continua să ascultăm, ea va continua să împărtăşească minunile pe care le percepe. Vânturi solare cu viteze de milioane de kilometri pe oră. Sunetele spaţiului interstelar. Într-o bună zi, inima ei se va opri, dar sonda va continua să-şi poarte mesajul prin Calea Lactee, până în clipa în care ceva sau cineva o va opri şi ne va asculta cuvintele:

Acesta este un dar dintr-o mică lume îndepărtată, o mostră a sunetelor noastre, a ştiinţei noastre, imaginilor noastre, muzicii noastre, gândurilor noastre şi a sentimentelor noastre. Încercăm să supravieţuim vremurilor noastre ca să putem ajunge în ale voastre. Sperăm ca, într-o bună zi, după ce am rezolvat problemele cu care ne confruntăm, să ne alăturăm unei comunităţi de civilizaţii galactice. Această înregistrare reprezintă speranţa, determinarea şi bunăvoinţa noastră într-un univers vast şi uimitor.

Preşedintele Jimmy Carter pe Discul de Aur

CONCLUZIE

It’s a Sin

I-am închis ochii înainte de a-i lua colierul de la gât. Chiar şi moartă, nu voiam ca ea să ştie. Părea împăcată, o senzaţie pe care eu n-am simţit-o niciodată cu adevărat. Nu doream ca miasma eşecului să-i tulbure odihna. Îmi doresc multe lucruri pe care nu le voi obţine niciodată, dar unul dintre lucrurile care mă întristează cel mai mult este acela că nu voi înţelege niciodată care au fost motivele ei adevărate. Pur şi simplu, nu-ţi condamni spiţa la dispariţie de ciudă. În mod clar, era animată de un scop mai înalt, cel puţin unul pe care *ea* îl percepea drept nobil. Oricare ar fi cauza care le anima pe aceste femei, era mai importantă decât vieţile lor. Mi-aş dori să fi ştiut pentru ce... a murit Lola. Mi-aş dori să o fi cunoscut.

I-am luat geanta de pe umăr şi am deschis-o pe jumătate. M-am uitat înăuntru o clipă, hipnotizat de luciul auriu al sferei, după care am aşezat colierul pe ea. L-am simţit. Un zumzet subtil, aproape imperceptibil. Furnicături uşoare la rădăcinile firelor mele de păr. Am închis geanta şi am plecat.

A fost nevoie de doar cinci secunde. Cinci secunde banale petrecute stând ghemuit pe podea lângă două cadavre. A fost, poate, un eveniment definitoriu pentru două civilizaţii, sau poate că furnicăturile acelea de la rădăcinile firelor mele de păr au însemnat sfârşitul. Nu contează cum va judeca istoria cele petrecute azi, aici. Erau lucruri care ne schimbau profund viaţa Lolei şi mie. Au pus capăt vieţii ei şi au schimbat-o ireversibil pe a mea.

Am trimis semnalul. Poate că nu voi şti niciodată dacă îl aude cineva, dar nici nu-mi pasă. Am ridicat blestemul. Acum, suntem liberi – eu sunt – şi nu mai suntem supuşi unui legământ antic, sclavi simțului datoriei altcuiva. Viețile noastre puteau foarte bine însemna o pierdere imensă de timp, dar contează prea puțin dacă suntem neghiobi sau eroi. S-a terminat. Pot avea ceea ce niciunul dintre noi n-a avut. Pentru prima dată, eu voi ajunge să-mi trăiesc viața. Voi ajunge să trăiesc. La fel şi maică-mea.

Am aşteptat asta atâta vreme, am repetat momentul ăsta de mai multe ori decât îmi pot aminti. Şi totuşi, stau acum în fața uşii, la fel de nervos ca atunci când am părăsit-o, acum optsprezece ani, îngrozit de trei sunete inofensive: cioc, cioc, cioc.

— Bună, mamă.

Am nevoie de o secundă ca s-o citesc din priviri. E la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar anii scurşi i-au adăugat trăsături care îi estompează expresia. Nu-mi dau seama dacă e fericită sau tristă. Poate că nici ea nu-şi dă seama. Nu cred că ştie care dintre noi sunt eu.

— Samael, tu eşti?

— ...

— Samael! Arăți...

Îmi dau seama că e fericită, dar mai e şi tristețe acolo. Uit că nici eu nu mai sunt la fel ca înainte. Oricât am încercat să fiu altfel decât el, probabil că arăt exact cum arăta tata atunci când ei doi s-au cunoscut. Îi amintesc de *el.*

— Mamă, eu...

— Arăți bine. Unde-mi sunt manierele? Intră! Intră! Sunt... surprinsă. M-am aşteptat la asta. Mult timp. Ştiam că într-o bună zi se va auzi un ciocănit în uşă. Nu credeam...

— Nu credeai că o să fiu eu.

— Nu credeam că va dura atât. Dar speram să fii tu. Vino încoace, Samael. Lasă-mă să-ți privesc chipul. Băiețelul meu.

— Mi-a fost dor de tine, mamă.

— De ce ai aşteptat atât de mult?

— A trebuit. Dar acum sunt aici. Eşti liberă, mamă.

— Liberă? N-am fost liberă şi înainte?

— Poți face ce vrei, te poți duce unde vrei! Eşti în siguranță acum.

— Dar vreau să fiu aici, Samael. De ce... De ce ar fi lucrurile altfel acum? Ce s-a schimbat?

— Nu contează. Te mai ocupi cu grădinăritul?

— Nu schimba subiectul, Samael. De ce sunt în siguranță? Ce s-a întâmplat?

— Nu-ți vor mai face rău, mamă. Nimeni n-o va mai face.

— Ce spui tu acolo, Samael? Ce ai făcut?

...

Am salvat-o, asta am făcut. Am salvat-o pe ea şi o întreagă specie. I-am salvat pe toți.

— Sam? Unde sunt frații tăi?

...

Ştiu că nu e răspunsul pe care ea îl aştepta. Ea n-ar dori răul nimănui. De-asta avea nevoie de mine. *Eu* am salvat-o deoarece ea nu se putea salva singură. Poate că o să treacă ceva vreme, dar va depăşi sentimentul ei de dezamăgire. Ar fi ucis-o. Acum, ea va trăi. Eu...

— Răspunde-mi, Sam! Ce ai făcut?

Am salvat-o. Eu...

Asta voi recunoaşte. Am văzut riposta asta de multe ori, dar niciodată de la ea. Nu ştiu dacă pot suporta asta din partea ei. Nu dezamăgire resimte ea; e...

— Te rog, mamă!

— NU MĂ ATINGE!

Se teme de mine.

— Mamă, nu pricepi. Ar fi venit după tine; eu...

— Trebuie să ieşi chiar acum, Samael.

— Nu, eu...

— IEŞI!

...

Văd frică şi dezgust. Crede că *eu sunt* monstrul. Nu pricepe. Am făcut-o pentru *ea.* Mereu a fost vorba despre ea.

Eu... eu i-am ucis pe toți. L-am ucis pe tata. I-am ucis pe Rafael şi pe Uriel. Mi-am ucis întreaga familie PENTRU EA. ARATĂ-MI UN PIC DE RECUNOŞTINȚĂ, NEMERNICĂ CE...

...

Rupe-i gâtul!

NU! Nu gâtul ei. Nu-i voi face rău. Sunt mai puternic decât impulsul. Nu mă controlează el.

Omoar-o pe nemernică!

NUUUU! SUNT MAI PUTERNIC DECÂT IMPULSUL! NU MĂ CONTROLEAZĂ!

— Sam... opreşte... opreşte-te din...

Mâinile mele. E trântită la podea. Mâinile mele sunt în jurul gâtului ei. Nu pricep. Eu niciodată... Trebuie să plec.

— Îmi pare rău, mamă.

— Sam...

Fugi. Fugi cât poți de departe, departe de ea.

...

...

Strada asta. De aici au venit oamenii pe care i-am plătit. Mama n-a ştiut. Credeam că ştie. L-ar fi văzut pe el, poliția. Rafael zăcea chiar pe pragul uşii ei. Am pus ca fiul ei să fie omorât chiar în fața casei sale.

Rafael n-a văzut lovitura venind. Nu a crezut că i-aş putea face rău, nu după toate loviturile pe care le-a încasat pentru mine. A privit cum lumea îşi schimbă culoarea în vreme ce-şi aştepta sfârşitul. Mai întâi cămaşa de pe el, apoi trotuarul de lângă el. Îmi amintesc zâmbetul de pe fața lui când şi-a

dat seama că eu am fost. Un amestec ciudat de mândrie şi trădare. Fără mânie. Cred că a iertat pentru că era vorba despre mine. Mă îndoiesc că i-a păsat vreodată de mama, dar pe mine m-a iubit.

...

Uriel a implorat îndurare în vreme ce îi retezam gâtul. Ştiam că n-a iubit-o niciodată pe mama. Ea... Dacă mă gândesc mai bine, ea a fost singura ființă față de care Uriel a manifestat vreodată furie. Mă întreb ce înseamnă asta. Nu cred că l-am observat vreodată cu adevărat pe Uriel. Era mereu acolo, dar mie nu-mi păsa, nu la modul în care observi o persoană. Uriel era mai degrabă animalul de companie favorit al familiei. Nu m-am gândit niciodată prea mult la ce simțea el despre mine; credeam... Abia la final, în vreme ce înfigeam mai adânc lama în gâtul lui, mi-am dat seama că eu contam pentru el. „Noi doi putem căuta cheia aia împreună." A spus împreună. Voia ca noi doi să plecăm într-o altă aventură.

...

Ei aveau s-o omoare pe mama. Aveau s-o omoare înainte de a-l omorî pe tata, deoarece eu i-am determinat să o facă. I-am determinat pe amândoi să-şi omoare tatăl, deoarece îl voiam mort. Încă mai văd în fața ochilor chipul tatei când şi-a dat seama. Mândria lui. Tata era rău, crud, malefic, iar când a murit era mândru de fiul lui. Nu pentru că eu eram diferit, era mândru deoarece eu eram toate astea. Era mândru deoarece eu mă pricepeam mai bine.

Credeam că *ei* sunt monstrul. Credeam că ei toți sunt.

Însă eu sunt răul de care fug.

Tata ştia asta. Frații mei au ştiut la final. Poate că şi trădătoarea ştia. I-am zărit frica din ochi când am ținut-o de cap. Am crezut... Am crezut că ea fugea de moarte aşa cum fug toate ființele vii de singurătatea eternă. Numai că ochii

ei nu erau aceia ai unei nevertebrate. Venise gata să moară, aşa că de ce se temea atât de mult dacă nu de moarte?

De mine. Eu sunt monstrul din visele lor.

Ea nu se temea de moarte; se temea de mine viu. Acum, ştiu ce le trezea scăldate în sudoare noaptea, de ce erau ele aşa de dispuse să moară. Se temeau că sunt ca mine. Se temeau că întreaga noastră specie e ca mine. Povestea asta n-a fost niciodată despre rănirea neamului nostru. Ele încercau să salveze pe toată lumea de mine. De o armată de fiinţe asemenea mine.

Mi-am măcelărit neamul. N-am făcut-o într-un acces de furie. Am planificat totul cu meticulozitate, deoarece... eu sunt scorpionul din fabulă. E în firea mea. Asta am văzut în ochii Lolei. Se temea de ceea ce legiuni formate din fiinţe asemenea mie ar face acestei lumi. *Ea* şi toate celelalte ca ea o protejau pe maică-mea de mine. Ştiau că, dacă unul dintre noi reuşeşte să trimită un mesaj acasă, asta ar însemna sfârşitul tuturor.

Iar acum, eu am reuşit.

LECTURĂ SUPLIMENTARĂ

Salut, din nou! Sper că v-a plăcut povestea Miei şi a Lolei. Ca şi în cazul cărţii precedente, *O poveste care va urma,* am învăţat câteva lucruri scriind această carte şi mi-am spus că ar fi bine să vi le împărtăşesc şi dumneavoastră. Acolo unde a fost posibil, am adăugat linkuri la articole online. De asemenea, puteţi afla detalii despre cele mai multe lucruri din poveste pe Wikipedia.

În epoca în care se petrece acţiunea acestei cărţi au apărut multe tehnologii noi: calculatoarele de buzunar, computerele, cuptoarele cu microunde şi aşa mai departe.

De asemenea, epoca e plină de nenumărate evenimente memorabile: războiul din Vietnam, criza petrolieră, războiul de Iom Kipur, incendiul de la Arhivele Naționale, vizita lui Nixon în China, accidentul navetei Challenger şi, bineînțeles, aselenizarea. Multe dintre aceste evenimente şi-au făcut loc în poveste într-un fel sau altul.

Ca atare, fără o ordine anume, iată câteva elemente interesante despre lucrurile şi evenimentele menționate în paginile acestei cărți.

PLANETELE

Explorarea planetelor este o temă recurentă a cărții, dar înainte de a explora planetele a fost nevoie mai întâi să le descoperim. Primele cinci planete, Mercur, Venus, Marte, Jupiter şi Saturn, sunt vizibile cu ochiul liber, aşa că oamenii le-au privit de când există oameni care să se uite la ele. Cât au înțeles despre ele este o altă poveste, dar babilonienii ştiau de acum trei mii de ani că nu sunt la fel ca alte puncte luminoase. Ştiam, în fine, şi despre Pământ, aşa că rămâneau doar Uranus, Neptun şi Pluto de „descoperit".

Uranus

Aici, povestea e cam plictisitoare. A descoperit-o Sir William Herschel în 1781. Complet din întâmplare. Se uita la stele palide şi a observat una trecând prin fața alteia. Şi-a dat seama că se uita la o planetă şi i-a calculat orbita. Voia să o denumească Georgium Sidus, după numele regelui George al III-lea, ceea ce pare numele unui pretențios lord malefic. Nu e cea mai interesantă poveste, dar trebuie să fi fost grozavă pentru tânărul William. Nu descoperi o planetă în fiecare zi, mai ales ca astronom amator. Herschel este unul dintre cei mai bine cunoscuți astronomi ai epocii sale,

dar, înainte de a descoperi planeta Uranus, el a fost muzician. Regele a fost atât de impresionat de povestea descoperirii planetei, încât l-a numit pe Herschel astronomul „oficial” al Curții. Voi reveni mai târziu la el pentru a vorbi despre sora lui.

Neptun

Scoateți-o pe Emily, a Nouăzeci şi Şasea, din cel de-al doilea Antract şi veți avea, mai mult sau mai puțin, povestea reală a descoperirii planetei Neptun. John Couch Adams, student la Cambridge, a observat că tabelele care preziceau pozițiile planetelor greşeau puțin când era vorba despre Uranus, lucru care, în opinia lui, era cauzat de gravitația altei planete. Până atunci fuseseră folosite legile gravitației ale lui Newton pentru a descrie efectul pe care planetele le aveau una asupra alteia pe baza masei şi poziției lor.

Adams a întors formulele pe dos, încercând să prevadă masa şi locația unei planete pe baza efectului pe care aceasta îl avea asupra alteia. Supertare. În cele din urmă, nu el a fost cel care a descoperit planeta Neptun, dar calculele în sine merită un loc în istorie. Descoperirea unei planete cu ajutorul unui telescop e o chestie tare, de genul „O, uite, o planetă! Mişto!” Descoperirea unei planete prin calcule matematice este o chestie extrem de grozavă.

Pluto

Bun, deci Pluto nu mai e o planetă „adevărată”, dar era la momentul descoperirii, iar mie îmi place cu adevărat povestea. Aşa cum tocmai am menționat, planeta Neptun a fost descoperită datorită neregularităților din orbita lui Uranus. Masa şi poziția presupusei planete au fost prezise şi astfel Neptun a fost găsit în 1846. Aproximativ o jumătate de secol mai târziu, un om pe nume Percival Lowell a descoperit „unduieli” în orbitele lui Uranus şi a noii planete,

Neptun. Lowell a făcut calculele şi a prezis locația şi masa unei noi planete X, pe care a căutat-o. A căutat-o vreme de un deceniu fără succes. Ulterior, un tânăr astronom pe nume Clyde Tombaugh a fost angajat la Observatorul Lowell ca să caute noua planetă prin utilizarea unor tehnici noi şi, în 1930, a dat peste Pluto. Bravo! Singura problemă e aceea că Pluto e mult prea mic, prea îndepărtat şi pe o orbită diferită, aşa că nu putea avea acel gen de efect asupra orbitei unei planete masive şi îndepărtate precum Neptun. Aşa cum s-a dovedit ulterior, „unduielile" cu pricina reprezentau doar o eroare de estimare a masei lui Neptun, o chestie la remedierea căreia sonda Voyager 2 a contribuit atunci când a trecut pe lângă planetă, în 1989. Ca atare, Pluto a fost descoperită prin folosirea de previziuni matematice care s-au dovedit complet lipsite de fundament, însă ea a fost găsită oricum, ceea ce e destul de grozav. Tipul care îl superviza pe Clyde Tombaugh la observator se numea W.H. Pickering. N-am absolut nimic de spus despre el, dar voi vorbi despre fratele lui ceva mai târziu.

Noțiunea de a „descoperi" ceva este interesantă în sine. Oamenii au examinat planeta Uranus încă din 1650. Galileo Galilei, inventatorul telescopului, examina sateliții lui Jupiter în 1612 când a remarcat o stea care nu apărea pe nicio hartă a vremii. Pe data de 28 ianuarie 1613, el a notat până şi faptul că steaua necunoscută părea să-şi fi schimbat poziția în relație cu o altă stea. Galileo a observat planeta Neptun cu 233 de ani înainte ca Galle s-o descopere. Amândoi au făcut exact acelaşi lucru. Au privit prin lentila unui telescop şi au observat o lumină care se reflecta pe acelaşi corp ceresc. Starea lor de spirit a fost singura care i-a diferențiat. Unul ştia că se uită la o planetă, celălalt nu (sau bănuia, presupunea).

LUNA

Abia dacă menționez aselenizarea pe Lună în carte, chiar dacă evenimentul a fost, de departe, cel mai important în cadrul cursei spațiale deoarece era, de departe, cel mai mare eveniment din cursa spațială. A fost urmărit de jumătate de miliard de oameni din întreaga lume. În Statele Unite, toate cele trei rețele de televiziune au avut programe de peste treizeci de ore încontinuu legate de eveniment. Armstrong a făcut micul lui pas lunar la ora 10.56 p.m. EDT, însă, inițial, plimbarea lunară fusese programată la scurt timp după ora 2.00 a.m. Treizeci de ore înseamnă un spațiu de emisie TV enorm, aşa că au fost aduşi mulți invitați, inclusiv câteva celebrități din universul literar.

Rețeaua CBS l-a avut pe Arthur C. Clarke (romanul *2001: Odiseea Spațială* fusese lansat în '68), împreună cu Orson Welles, care relata un film SF în direct din Londra. Isaac Asimov a fost la rețeaua ABC. Lista de invitați de la NBC includea o lectură dramatică de James Earl Jones (Încă nu se lansase epopeea *Războiul stelelor,* dar jucase în filmul *Dr. Strangelove* al lui Stanley Kubrick.) şi pe Michael Crichton, a cărui primă carte sub nume propriu (una dintre favoritele mele), *Germenul Andromeda,* apăruse pe piață cu două luni înainte.

Aselenizarea a avut loc în timpul Festivalului Pan-African din Alger. În vreme ce Occidentul urmărea oamenii păşind pe o lume în alb şi negru, Africa sărbătorea naşterea unei lumi post-imperiale în cel mai sălbatic mod cu putință. În contrast cu festivalul anterior care avusese loc în Senegal, cel de acum includea reprezentanți ai aproape tuturor grupurilor de rebeli care luptau împotriva regimurilor coloniale rasiste, din Africa, bineînțeles, dar şi din America. La festival au participat mai multe Pantere Negre, inclusiv liderul Eldridge Cleaver, care era căutat în Statele Unite ca urmare a unei altercații cu poliția din Oakland. Ceea ce îi

spune el Miei în Alger este un citat real din cele spuse de el la festival. Dacă îl puteți găsi, există pe această temă un documentar regizat de William Klein şi intitulat *The Pan-African Festival of Algiers 1969.*

Aselenizarea a însemnat punctul culminant al cursei spațiale, dar a semnalat şi începutul sfârşitului. Americanii câştigaseră cursa. Punct. Ca o ironie, toate celelalte premiere legate de Lună au fost ruseşti. Luna 9 a fost prima sondă care a aselenizat şi a transmis date de pe Lună. Primele ființe vii care au orbitat Luna şi s-au întors tefere acasă au fost broaşte-țestoase la bordul unei nave spațiale ruseşti. Primele mostre de sol lunar extrase automat, primul rover robotic lunar. Ruşii au fost primii care au lansat expediții către Venus şi Marte. Au trimis în spațiu prima stație spațială în ’71, apoi prima stație spațială cu echipaj uman permanent în ’86. Primul bărbat în spațiu, prima femeie în spațiu, primele persoane de origine hispanică şi de culoare în spațiu, prima întâlnire în spațiu etc., etc. În ciuda tuturor acestora, cursa spațială s-a oprit după aselenizare. A avut un asemenea efect asupra minții colective, încât oamenii şi-au pierdut interesul. Nu credeți că e adevărat? Cine a făcut parte din a doua echipă care s-a plimbat pe Lună? Răspunsul e Pete Conrad şi Alan Bean în noiembrie 1969 şi, da, a trebuit să caut această informație.

Acesta este probabil principalul motiv pentru care am vrut ca Kibsu să fie mai puțin implicate în explorarea spațiului în această carte. Mai puține lucruri se întâmplau; bugetele se micşorau. Da, a mai fost Naveta Spațială, dar lucrurile nu mergeau mai departe. Fusesem pe Lună. Marte ar fi trebuit să fie pasul următor. În schimb, ne-am întors la zborurile orbitale în jurul Pământului. Reagan a anunțat lansarea unei stații spațiale internaționale în 1984 şi a fost nevoie de mai bine de un deceniu ca să se materializeze ceva. Japonia, Canada şi Uniunea Europeană şi-au

exprimat interesul, dar lucrurile au început să se mişte abia în 1993, când ruşii s-au alăturat programului. S-au realizat multe lucruri excepționale, rezervorul principal al navetei este o minune a ingineriei în sine, însă eu n-am descoperit nimic care să mă inspire cu adevărat, cu excepția unui lucru: sondele spațiale.

Venus a fost prima planetă. Sovieticii au lansat sonda Venera 1 în 1961, *înainte* de zborul lui Gagarin. Sonda a survolat planeta, dar am pierdut contactul radio cu ea, aşa că doar a „survolat-o". S-a spus despre sonda Venera 3 că a ajuns pe Venus în 1965, dar contactul cu ea a fost, de asemenea, pierdut înainte ca sonda să ajungă la a doua planetă. În 1970, sonda Venera 7 a reuşit o aterizare lină pe Venus şi a transmis date de la suprafață. Venera 9 şi 10 au fost primele care au trimis poze ale suprafeței venusiene în 1975.

Cu Marte povestea a fost mai complicată. Mars 1, o sondă sovietică, a fost prima lansată către planeta roşie în 1962, dar fără succes. Americanii au repurtat câteva succese când sonda Mariner 4 a survolat Marte în '65 şi în '71, când Mariner 9 a efectuat pentru prima dată un zbor orbital. Cu toate astea, două săptămâni mai târziu, două sonde sovietice au reuşit să ajungă pe suprafața planetei. Mars 2 a coborât „abrupt", adică s-a prăbuşit, însă Mars 3 a reuşit o amartizare lină, având la bord un rover minuscul pe schiuri, numit PrOP-M. Sonda a transmis date doar câteva secunde, iar roverul n-a făcut nimic, dar se află şi acum pe suprafața planetei şi are meritul de a fi ajuns acolo primul.

Până în anul 1971, lansaserăm sonde pe suprafețele planetelor Marte şi Venus, iar în 1973 a fost lansată sonda Mariner 10 către planeta Mercur. Prima planetă e prea apropiată de Soare, aşa că sonda americană a fost plasată pe orbită în jurul stelei noastre ca s-o observe. Astfel mai rămâneau doar planetele exterioare de explorat. Dispuneam

de tehnologia necesară ca să ajungem la Jupiter, dar existau îndoieli că puteam ajunge la Saturn, Uranus sau Neptun cu rachetele de care dispuneam.

MARELE TUR

În carte, Mia descoperă o aliniere planetară unică, una care se petrece o dată la 175 de ani şi face posibilă o traiectorie Pământ-Jupiter-Saturn-Uranus-Neptun. În viaţa reală, această descoperire aparţine lui Gary Arnold Flandro, angajat al Jet Propulsion Laboratory (JPL). Puteţi citi online documentul scris de el.[69] Dacă doriţi, săriţi peste calculele matematice. Lectura este interesantă şi fără ele.

Mia oferă o scurtă explicaţie a modului în care poate fi folosită gravitaţia unei planete pentru a schimba viteza (şi direcţia) unei rachete sau a unei sonde spaţiale. Am găsit o explicaţie excelentă[70] online pe site-ul Planetary.org. Este foarte clară şi include mici diagrame pentru fiecare manevră efectuată de Voyager 2 în jurul planetelor. De asemenea, puteţi vedea „alinierea" planetară din 1977 sau care sunt poziţiile relative ale planetelor una faţă de alta în orice moment pe site-ul heavens-above. Corn.[71]

Am crezut că-mi va fi greu să găsesc distanţa faţă de Pământ a fiecărei planete acum mai bine de patruzeci de ani, dar am descoperit că amicii de la Casio Computers (Da, CASIO! Aveam un casetofon roşu şi un ceas cu alarmă de la

---

[69] G. A. Flandro, „Fast Reconnaissance Missions to the Outer Solar System Utilizing Energy Derived from the Gravitational Field of Jupiter", *Astronautica Acta,* 12 (1966): 329-337, disponibil online la http://www.gravityassist.com/IAF3-2 / Ref.% 203-143.pdf.

[70] David Short, „Gravity Assist", The Planetary Society, http://www.planetary.org/ blogs/guest-blogs/2013/20130926-gravity-assist.html.

[71] https://www.heavens-above.com/planets.aspx.

ei!) au pus câteva calculatoare online, inclusiv unul numit în mod inspirat „Distanța planetelor de la Pământ”.[72] Mersi, Casio!

Misiunea Voyager este o întreprindere atât de uimitoare, încât i-aş putea dedica o întreagă carte. Imaginați-vă lansarea unui obiect de dimensiunile unui Mini Cooper pentru a ajunge la o planetă la distanța şi în unghiul potrivit, la peste şase sute patruzeci de milioane de kilometri depărtare, o distanță de circa o mie opt sute de ori mai mare decât distanța până la Lună. Iar asta e doar prima planetă. Când a ajuns la Neptun, Voyager 2 călătorise deja 4,3 miliarde de mile.

Au realizat asta cu cele mai elementare instrumente. Sondele au fost lansate în 1977, dar nimeni nu foloseşte tehnologii noi şi netestate într-un astfel de proiect, aşa că tot ce exista la bord trebuia să fi fost operațional în jurul anului 1972. Computerele de la bord erau de aproape opt mii de ori mai lente decât telefoanele iPhone de acum, iar transmisiile de o sută de ori mai lente decât vechile conexiuni dial-up. Sondele înregistrau datele pe înregistratoare cu opt benzi înainte de a le transmite către Pământ şi a înregistra noi date peste cele vechi.

Cele două sonde sunt mai mult sau mai puțin identice. Am o slăbiciune pentru Voyager 2, deoarece această sondă a vizitat toate planetele. La data de 5 noiembrie 2018, Voyager 2 a pătruns în spațiul interstelar, la şase ani după geamăna ei. Continuă să transmită date utile, dar nu se va mai apropia niciodată de ceva. Peste circa patruzeci de mii de ani va trece la o distanță de circa 10 mii de miliarde de mile de steaua Ross 248. Peste alt sfert de milion de ani, ar trebui să ajungă la circa 25 de mii de miliarde de mile de Sirius, cea mai strălucitoare stea de pe cerul nopții.

---

[72] https://keisan.casio.com/exec/system/1224746378.

Bateriile ambelor sonde Voyager sunt pe cale să-şi termine combustibilul, însă această carte va fi fost apărută deja de câțiva ani înainte ca ele să înceteze să funcționeze. În ianuarie 2020, Voyager 2 şi-a oprit instrumentele ştiințifice după ce a eşuat să efectueze o manevră de rotire, dar oamenii de ştiință de la JPL au reuşit să repare defecțiunea. Puteți urmări sondele în timp real la adresa https://voyager.jpl.nasa.gov/.

Un fapt amuzant. Misiunea Voyager a sărit peste Pluto în favoarea satelitului Titan al planetei Saturn, aşa că abia în 2006, când Uniunea Astronomică Internațională a declasificat Pluto din postura de planetă, oamenii au trimis „oficial" o sondă către fiecare planetă din Sistemul Solar. Acest eveniment s-a realizat retroactiv în 1989, când Voyager 2 a survolat planeta Neptun.

Aş putea continua la nesfârşit despre Marele Tur. TREBUIE să urmăriți documentarul *The Farthest* despre misiunea Voyager. Era transmis pe Netflix pe când scriam aceste rânduri. Merită urmărit chiar şi numai pentru a vedea cât de emoționați devin cei implicați în derularea lui atunci când discută despre program.

La data de 14 februarie 1990, la cererea lui Carl Sagan, Voyager 1 s-a rotit şi a făcut o poză a căminului de unde a plecat înainte de a-şi închide camera foto. Imaginea, care a devenit cunoscută sub numele de *Pale Blue Dot* (Punctul albăstrui), înfățişează Pământul ca un biet punct minuscul, doar a douăsprezecea parte dintr-un pixel ca mărime.

Mai jos găsiți un fragment din cartea lui Sagan, *Un palid punct albastru,* inspirată de acea fotografie:

> Priviți din nou punctul acesta. El înseamnă aici. El înseamnă acasă. El înseamnă noi. Aici sunt toți cei pe care îi iubiți, toți cei pe care îi cunoaşteți, toți cei de care ați auzit, toate ființele umane care au trăit

vreodată şi care îşi trăiesc viețile... Gândiți-vă la râurile de sânge vărsate de toți generalii şi împărații pentru ca, glorioşi şi triumfători, să devină stăpânii momentani ai unei fracțiuni dintr-un punct... În obscuritatea noastră, în toată această imensitate, nu există niciun indiciu că va veni vreun ajutor de undeva ca să ne salveze de noi înşine.[73]

ARCUL ŞI PREOTEASA

Arcul din această carte este inspirat de un arc scit adevărat descoperit în regiunea Xinjiang, în apropiere de Ürümqi. Puteți citi mai multe despre asta aici[74]. E un artefact foarte drăguț, dar fără simboluri extraterestre.

În vreme ce Kibsu caută arcul strămoaşelor lor, Urmăritorii se iau după indiciile lăsate în urmă de o preoteasă egipteană pe nume Mer-neith-it-es. Îi puteți vedea rămăşițele la Muzeu Nicholson din Australia. Muzeul a achiziționat sarcofagul ei, împreună cu alte trei. La vremea respectivă, se credea că acel coşciug este gol. Abia de curând s-a descoperit că înăuntru era cineva. Mer-neith-it-es a murit în jurul vârstei de treizeci de ani, cam prin anul 600 î.H. S-a turnat răşină în craniul ei pentru a fi conservat după ce i-a fost scos creierul. Rămăşițele nu ne spun multe despre ocupațiile ei zilnice, dar, din fericire, există multe însemnări în hieroglife pe sarcofagul ei. Era preoteasă de rang înalt la Templul lui Sekhmet, zeița cu cap de leu din

---

[73] Carl Sagan, *Un palid punct albastru. Viziune asupra viitorului omenirii în spaţiu,* Editura Herald, Bucureşti, 2016.

[74] Bede Dwyer, „Scythian-Style Bows Discovered in Xinjiang: From the Photographs and Drawings of Stephen Selby", http://www.atarn.org/chinese/ scythian_bows.htm.

Teba. Puteți vedea poze şi puteți citi mai multe despre descoperire online.[75]

GAURA

Stratul de ozon, sau mai exact gaura imensă din el, a fost un subiect extrem de important în ultima parte a anilor optzeci. Nimănui nu-i păsa cu adevărat de mediu; subiectul de impact era acela că aproape toată lumea făcea cancer de piele. Țineți minte reclama la produsul albastru de blocare a razelor solare din filmul *Robocop?* „Se spune că, actualmente, douăzeci de secunde de stat la soare în California e prea mult, de când am pierdut stratul de ozon. Însă asta se întâmpla înainte de Sunblock 5000." Totul a început în 1974 cu articolul semnat de Mario J. Molina şi F.S. Rowland despre care vorbeşte Mia. Guvernul a efectuat propriile cercetări şi a ajuns la aceeaşi concluzie. În 1978, urmând exemplul Suediei, Statele Unite, Canada şi Norvegia au interzis folosirea substanțelor cunoscute sub numele de CFC în buteliile cu aerosoli. Spray-urile de păr nu aveau să mai fie niciodată la fel, dar, din nefericire, asta nu a contat prea mult. Evident, patru țări nu sunt suficiente, însă reglementările au lăsat pe dinafară alte moduri de utilizare a acestor substanțe. Aerosolii constituiau doar 30 la sută din emisii. De aici, lucrurile au devenit cu adevărat bizare. În luna octombrie a anului 1978, a fost lansat satelitul Nimbus 7 în vârful unei rachete Delta de la Baza Aeriană Vandenberg. Unul dintre lucrurile pe care satelitul urma să le facă era să monitorizeze stratul de ozon. Toată lumea aştepta ca datele primite să confirme descoperirile oamenilor

[75] Laura Geggel, „Archaeologists Were Surprised to Find the Mummy of an Egyptian Priestess in This «Empty» Coffin", https://www.livescience.com/62142- mummy-unexpectedly-found-in-sarcophagus.html.

de ştiinţă. Nţţ. Satelitul nu a evidenţiat nicio gaură. Toată lumea s-a întors la planşeta de lucru. Cercetătorii au început să ezite să mai publice articole deoarece datele transmise de satelit arătau că nu sunt buni de nimic.

S-a dovedit că satelitul ignora intenţionat datele relevante. Nu, nu e vorba despre o conspiraţie şi nu e o nebunie atât de mare precum pare. Dacă laşi o maşinărie să măsoare, să spunem, temperatura dinafara casei tale, cifrele obţinute vor fi, de exemplu, 18, 21, 17,482, 17. În acest moment, da, ar putea însemna că strada ta a fost acoperită de lavă în ziua de joi, dar e mai probabil ca termometrul să fi fost stricat sau un tip să fi făcut focul chiar lângă el. Soluţia în cazul acestei probleme constă în ignorarea datelor de deasupra sau dedesubtul unui anumit prag. Nimeni, de nicăieri, nu detectase vreodată nivelurile de ozon sub un anumit prag, aşa că software-ul de pe satelit a ignorat datele care păreau deplasate. În octombrie 1983, au fost înregistrate multe astfel de date la Polul Sud. Oamenii de ştiinţă de la Centrul pentru Zboruri Spaţiale Goddard le-au observat şi, chiar dacă la început au suspectat un senzor defect, au trimis un articol la o conferinţă de la Praga, articol care includea o hartă a Polului Sud cu o gaură căscată în stratul de ozon de deasupra lui. Documentul lor nu a fost prezentat nicăieri înainte ca Farman şi colectivul să publice un articol în revista *Nature* din 1985, folosind date noi.

Abia în 1986 a fost publicată o analiză corectă a datelor primite de la satelit. Între timp, ziarul *New York Times* discutase deja despre pericolele sărăcirii stratului de ozon şi publicul începuse să folosească termenul „gaură”.

ANTRACTELE

Îmi place enorm să cercetez personaje istorice pentru a găsi candidaţi pentru figurile timpurii Kibsu. Probabil că aţi

recunoscut câteva nume din Antracte şi sunt sigur că mulţi dintre voi au ghicit că femeile descrise în aceste capitole au fost persoane reale. Unele se regăsesc printre primii astronomi cunoscuţi; altele au realizat câteva dintre cele mai importante descoperiri din domeniul lor.

N-ar trebui să surprindă pe nimeni faptul că au existat femei astronom de când există astronomi. De asemenea, nu cred că voi şoca pe nimeni dacă spun că femeile au fost mai puţine decât bărbaţii, deoarece li se închideau sistematic uşile în nas, şi asta de la vârste fragede. Drept consecinţă, multe dintre numele pe care le găsiţi aici sunt imediat urmate de sintagme precum „soţia lui X, sora lui X, fiica lui X", nu deoarece contribuţiile lor nu au fost egale ca importanţă, ci deoarece ele nu ar fi avut niciodată oportunitatea de a le aduce fără astfel de conexiuni. Să o luăm, de exemplu, pe Theano, soţia lui Pitagora, una dintre primele femei astronom al cărei nume îl cunoaştem. Şcoala lui Pitagora includea multe femei şi este foarte probabil că multe dintre descoperirile şi invenţiile pe care i le atribuim lui (identificarea unor stele de dimineaţă şi de seară, ca fiind planeta Venus, chestia cu triunghiul etc.) au fost produsul şcolii lui şi nu doar ale lui personal. Şcoala lui Platon permitea, de asemenea, accesul femeilor. Aristotel, pe de altă parte, credea că femeile sunt inferioare şi reci (efectiv, unul dintre motivele pentru care el socotea femeile inferioare era acela că trupurile lor erau prea reci pentru a produce spermă), iar Biserica Creştină a adoptat viziunea lui Aristotel. Biserica a atacat ştiinţa în întregul ei în timpul Evului Mediu şi pe oamenii de ştiinţă femei cu atât mai abitir.

Iată câte ceva din cele aflate de mine despre oamenii prezentaţi în Antractele acestei cărţi.

Aglaonike (alias Aglaonice, alias Aganice) din Tesalia

Nimeni nu ştie cu adevărat când a trăit ea şi nici nu dispunem de dovezi de netăgăduit despre existența ei.

În primul secol al erei noastre, Plutarh a scris[76] că „Aglaonice, fiica lui Hegetor, cunoscând îndeaproape perioadele Lunii Pline când e supusă eclipsei şi ştiind dinainte când Luna urmează să fie înghițită de umbra Pământului, s-a impus în fața femeilor şi le-a făcut să creadă că ea trage Luna în jos". Evident că trebuie să fi trăit înaintea lui Plutarh ca acesta să scrie despre ea, dar este posibil să fi fost contemporană cu el, şi în jurul secolului al III-lea î.H. A fost prima dată când babilonienii au putut să prezică eclipsele lunare. Asta îi oferă ei o fereastră de câteva sute de ani ca să-şi îndeplinească misiunea.

E interesant de notat faptul că, în vreme ce multe mituri au rezistat testului timpului, au fost depuse încă de timpuriu eforturi serioase pentru demitizarea puterilor lui Aglaonike. Povestea ei este folosită în texte greceşti de comedie şi chiar a dat naştere unei zicale greceşti: „Da, aşa cum Luna se supune lui Aglaonice", folosită, probabil sarcastic, pentru a spune că ceva se va întâmpla sigur. Pare destul de limpede că ideea existenței unei femeie astronom, care prin simplul fapt de a fi femeie nu putea beneficia de o instruire „adecvată", era de neînchipuit pentru bărbații epocii. Ea trebuia să fie o vrăjitoare sau, mai rău, să pretindă că este vrăjitoare.

Nu mă interesează în mod special motivele ei, dar ceea ce ar trebui să fie evident pentru toată lumea e faptul că, acum două mii de ani, nu se umpleau arenele de dezbateri cu oameni „foarte familiarizați cu perioadele Lunii Pline când e supusă eclipsei şi care ştiau dinainte când Luna urmează să

---

[76] P. Bicknell, „The Witch Aglaonice and Dark Lunar Eclipses in the Second and First Centuries BC", *Journal of the British Astronomical Association* 93, no. 4 (June 1983): 160-163, http://adsabs.harvard.edu/full/1983JBAA... 93.160B.

fie înghițită de umbra Pământului". Pentru aşa ceva trebuia să fii un geniu.

Hypatia

Una dintre cele mai strălucite minți ale epocii ei, Hypatia este, din nefericire, mai bine cunoscută pentru moartea ei decât pentru ceea ce a realizat. Evident, moartea a fost spectaculoasă, dar îmi place să-mi închipui cât de tare a iritat ea Biserica pentru ca aceasta să vrea s-o omoare, apoi s-o omoare din nou, s-o taie în bucăți şi să omoare bucățile. Mi-ar fi plăcut să o cunosc. Aveți aici un articol bun de la Universitatea din Albany[77] despre cât de puține cunoaştem noi despre ştiința ei. Un lucru cert pe care îl ştim este acela că ea construia astrolabi. Multe dintre femeile astronom din Antichitate despre care ştim făceau asta. De la Zulema la Astróloga, femeia astronom maură, şi până la Miriam al-Asturlabi din Siria, care a inspirat opera *Binti* a lui Nnedi Okorafor.

Interesant este faptul că nu ştim întotdeauna ce construiau oamenii mai exact atunci când citim despre astrolabi. Termenul era folosit pentru două lucruri foarte diferite, ambele uimitoare. Mai întâi e vorba despre sfera obişnuită, uneori numită astrolab sferic, care e un model tridimensional al cerurilor. Nişte inele, de obicei din metal, rotindu-se în jurul unui model al Pământului sau Soarelui. Pare ridicol de simplu, dar în mod normal sfera e mare. E genul de obiect pe care îl pui în birou, dar cu care te poți răni dacă încerci să-l cari după tine ca să-l foloseşti în spațiu deschis. Apoi este vorba despre instrumentul mult mai practic teoretizat de Ptolemeu şi pe care l-a numit

[77] Michael A. B. Deakin, „Hypatia and Her Mathematics", *American Mathematical Monthly* 101, no. 3 (March 1994): 234-243, https://www.albany.edu/~reinhold/m552/hypatia-Deakin.pdf.

„micul astrolab”. Este un model bidimensional al cerurilor, în care discuri se rotesc în interiorul unei carcase plate. Instrumentul este mai uşor de cărat în diverse locuri. Era folosit pentru identificarea corpurilor cereşti, pentru calcularea altitudinii, pentru tot felul de astfel de lucruri. Pare incredibil de complex. Este, de asemenea, unul dintre cele mai frumoase instrumente create vreodată.

Pe vremea Hypatiei, modelele cereşti erau cam toate sferice, cu stelele fixe prinse în interiorul sferei de la exterior. Ideea că oamenii credeau că toate stelele sunt lipite de o sferă gigantică pare o prostie în epoca noastră, dar o astfel de convingere nu s-a născut din simpla ignoranță. Exista chiar o oarecare ştiință în spatele ei. Haideți să efectuăm un mic experiment. Luați două obiecte, pot fi oricare, şi aşezați unul la nivelul ochilor la câțiva paşi în fața dumneavoastră. Luați celălalt obiect şi aşezați-l la aceeaşi înălțime la mare distanță în spate. Acum, reveniți în locul unde erați. În afara situației în care ați aşezat în mod miraculos obiectele exact unul în spatele celuilalt, ar trebui să vedeți un spațiu între ele. Mutați-vă un pic spre dreapta, apoi spre stânga. Spațiul dintre cele două obiecte ar trebui să se mărească sau să se micşoreze pe măsură ce vă mişcați, ca şi cum obiectul mai apropiat s-ar deplasa. Corect? Fenomenul se numeşte paralaxă. În acest mod putem estima distanța dintre noi şi lucrurile din spațiu, măsurând aparenta lor deplasare față de lucruri care sunt mai îndepărtate, în vreme ce Pământul se roteşte în jurul Soarelui. Oamenii au înțeles de mult fenomenul, dar deoarece stelele se află foarte, foarte, foarte, foarte depărtate şi deoarece telescoapele nu aveau să fie inventate decât peste o mie cinci sute de ani, ființe precum Ptolemeu nu puteau măsura efectul de paralaxă dintre stele. Aşa că au concluzionat că toate stelele trebuiau să fie la aceeaşi distanță de Pământ, formând o sferă gigantică în jurul lui.

Observația era eronată deoarece lor le lipsea tehnologia necesară măsurării efectului la astfel de distanțe, dar dacă presupunem că observația e corectă, nu există nicio altă concluzie logică. Oricât de prostesc ar părea ceva acum, amintiți-vă întotdeauna că oamenii inteligenți au fost mereu oameni inteligenți.

Doamna cu dinți albaștri

Eu i-am spus Agnes, dar sursa de inspirație este o femeie pe nume Ende, din secolul al X-lea. Nu era astronom, dar era ceea ce se numea o „iluministă". Diferența dintre artist și artizan era neclară în Evul Mediu. Arta servea adesea unor scopuri practice, inclusiv predării. Cărțile erau făcute manual, scrise de scribi, apoi împodobite cu frunze din aur, picturi și/sau litere frumos colorate. Inițial, roșul a fost principala culoare adăugată și pigmentul folosit pentru aceasta se numea *minium.* Oamenii care adăugau *minium* se numeau *miniatori,* termen care ulterior a devenit „anluminor".

Înainte de a trece mai departe, sper că ați observat că aici e vorba despre aur lingvistic, joc de cuvinte neintenționat. Ați putea crede că „anluminor"" avea ceva de-a face cu lumina, dar termenul provine de la numele unui pigment roșu. Mai mult, termenul „miniatura" derivă tot de acolo, deoarece miniatorii făceau picturi mici de tot.

Să revenim la Ende. Realizarea de cărți însemna realizarea operei lui Dumnezeu (cărțile erau în mare parte despre Dumnezeu) și munca era în mod normal rezervată bărbaților – călugări. Ende era o maică și este prima femeie europeană a cărei artă era identificată printr-o inscripție. Era suficient de pricepută ca să ajungă să-și semneze lucrările. „Ende pintrix et Dei adiutrix, frater Emeterius et prezbiter [Ende, pictor și ajutorul al lui Dumnezeu, Emeterius, frate și prezbiter]."

Ende era socotită excepția. Se credea că femeile luau rareori parte la acest gen de muncă, asta până mult mai târziu.

Intrăm în ŞTIINȚĂ! Al treilea antract se bazează pe o lucrare ştiințifică reală intitulată: „Medieval Womens Early Involvement in Manuscript Production Suggested by Lapis Lazuli Identification in Dental Calculus".

Da! S-au uitat la depunerile de pe dinți vechi de o mie de ani şi au găsit pigment albastru pe ei, ceea ce sugerează nu doar că femeile erau implicate des în producția de manuscrise mai devreme decât se credea, ci şi că lapis lazuli era disponibil pe scară mai largă în Europa acelor vremuri. IUBESC ŞTIINȚA!

Puteți citi documentul online pe site-ul revistei *Science* (10).[78]

Annie

În al doilea Antract, i-am atribuit rolul de fiică a lui Emily, dar în viața reală Annie – născută Annie Scott Dill – era unul dintre cei şase copii născuți în Irlanda din părinți creştini devotați, niciunul dintre aceştia nefiind ucis de Jack Spintecătorul. Toți copiii au urmat cursuri academice. Annie a urmat colegiul Girton, pe care l-a terminat în fruntea clasei. A primit a doua cea mai înaltă distincție acordată studenților la matematică de la Cambridge. A continuat prin a lucra ca şi calculatorist la Observatorul Regal din Greenwich sub conducerea lui Walter Maunder, cu care s-a căsătorit ulterior. A studiat petele solare şi a realizat nişte

[78] A. Radini, M. Tromp, A. Beach, E. Tong, C. Speller, M. McCormick, J.V. Dudgeon, M. J. Collins, F. Rühli, R. Kröger şi C. Warinner, „Medieval Women's Early Involvement in Manuscript Production Suggested by Lapis Lazuli Identification in Dental Calculus", *Science Advances* 26, no. 2 (9 ianuarie 2019), https://advances, sciencemag. org/content/5/1 /eaau7126.

lucrări revoluționare pe tema asta. A părăsit Observatorul ca să se mărite cu Walter (femeilor măritate li se interzicea, într-adevăr, să aibă slujbe în serviciul public), dar cei doi au continuat să colaboreze profesional. Au plecat împreună în expediții ca să fotografieze şi să studieze eclipsele solare. Norvegia, India, Mauritius, au călătorit în întreaga lume şi au realizat fotografii uimitoare ale Soarelui. Ea e cea care a inventat termenul „pană de fum" pentru a descrie şuvoaiele lungi şi aerate pe care le-a observat în cursul acestor expediții.

În 1916, când Societatea Astronomică Regală a permis, în cele din urmă, accesul femeilor, Annie Maunder a fost una dintre cele patru femei care au avut parte de această onoare, alături de Margaret Theodora Meyer, Mary Proctor şi Francisca Herschel, strănepoata lui Caroline Herschel, care fusese numită „Membru Onorific" al SAR în 1835. Recent, Observatorul Regal din Greenwich şi-a botezat noul său telescop după Annie.

Deşi locuia în apropiere de Londra în timpul şirului de crime abominabile, n-am niciun motiv să cred că vâna criminali în serie noaptea. Ucigaşul din Whitechapel, alias Şorțul de Piele, alias Jack Spintecătorul, n-a fost niciodată prins.

E interesant de notat aici faptul că abia foarte recent (tatăl meu trăia) ne-am dat seama ce alimenta Soarele. Dacă vă interesează, există o lucrare amuzantă[79], din 2016, despre toate teoriile care au circulat la finele secolului al XIX-lea în legătură cu acest subiect.

Sunt multe femei astronom despre care puteți citi, oameni extraordinari pe care adesea mi-aş dori să-i pot include ca personaje în această serie de cărți, dar pe care nu-i pot

[79] Helge Kragh, „The Source of Solar Energy, ca. 1840-1910: From Meteoric Hypothesis to Radioactive Speculations", 2016, https://arxiv.org/pdf/1609.02834.pdf.

include din tot felul de motive. Puteți începe cu Enheduanna. A fost o preoteasă sumeriană de rang înalt din oraşul-stat Ur în secolul al XXIII-lea î.H. (cu mult înainte de sosirea Kibsu). Era, de asemenea, astronom şi poet. Era atât de grozavă, încât au numit-o mare preoteasă. Ca să ajungi mare preoteasă trebuia să fii de sânge regal, dar nu acesta era şi cazul ei. A scris câteva rugăciuni adresate zeiței Inanna (vă amintiți de ea?). Enheduanna este – rețineți asta – primul autor cu nume din istoria lumii. Iată un fragment dintr-una din poeziile ei, în care îşi descrie munca.[80]

Femeia adevărată care posedă o înțelepciune aparte,
Consultă o tăbliță de lapis lazuli
Oferă sfat tuturor pământurilor...
Măsoară cerurile,
Pune sforile de măsurare pe pământ.

Era un om de ştiință.

Să mergem un pic mai departe, către anii 1700. Am vorbit deja despre William Herschel, muzicianul, care a descoperit planeta Uranus şi şi-a dat demisia din slujba lui ca să devină Astronom al Curții. Ei bine, William avea o soră, Caroline. Caroline s-a îmbolnăvit de tifos când era mică, boală care i-a încetinit creşterea. Părinții ei nu credeau că avea să-şi găsească un soț, aşa că au păstrat-o acasă, ca menajeră. Asta până ce William a luat-o la el. El i-a dat lecții de muzică, iar ea a devenit cântăreață profesionistă. De asemenea, l-a ajutat pe fratele ei să construiască telescoape. Când William şi-a ocupat noul post de Astronom al Curții, a angajat-o pe Caroline pe post de asistentă. A fost prima femeie plătită ca om de ştiință şi prima femeie britanică într-

80 http://womeninastronomy.blogspot.com/2013/05/enheduanna-our-first-great-scientist.html.

o poziție guvernamentală. A descoperit o grămadă de nebuloase şi comete şi a catalogat mii şi mii de stele, comete şi nebuloase. În anul 1828, a primit o Medalie de Aur din partea Societății Astronomice Regale pentru munca ei. Avea să mai dureze un secol până ce o altă femeie avea să primească aceeaşi distincție. Bună treabă, Caroline!

Dacă veți întocmi o listă cu femei astronom cunoscute şi o veți organiza cronologic, veți da peste mai multe americance la finele anilor 1800 şi începutul anilor 1900. Multe dintre ele au aparținut unui grup cunoscut sub numele de Haremul lui Pickering. Numele e oribil, ştiu, dar aminteşte perfect de provocările cu care se confruntau acele ființe, iar povestea lor este uimitoare. Domnul Pickering în cauză este Edward Charles Pickering, director al Observatorului Colegiului Harvard şi fratele lui W. H. Pickering, cel care l-a supervizat pe tipul care a descoperit planeta Pluto.

În anul 1881, Edward Charles Pickering şi-a concediat asistentul, care se pare că nu reuşea deloc să catalogheze stele. Pentru a-l înlocui, a angajat-o pe camerista lui, Williamina Fleming, şi aşa începe povestea. Cu mai bine de jumătate de secol înainte de computerul uman din *Hidden Figures*[81], au existat computerele umane de la Observatorul Harvard. Sub conducerea lui Pickering, mai bine de optzeci de femei au fost angajate ca să analizeze spectrele stelare (lumină divizată într-un curcubeu cu goluri, care dezvăluie din ce sunt alcătuite stelele) şi ca să calculeze şi să

[81] Margot Lee Shetterly, Hidden Figures: The American Dream and the Untold Story of the Black Women Mathematicians Who Helped Win the Space Race, William Morrow Paperbacks, 2016. Cartea, ecranizată în acelaşi an de Theodore Melfi, prezintă povestea a trei matematiciene afro-americane: Katherine Goble Johnson (Taraji P. Henson), Dorothy Vaughan (Octavia Spencer) şi Mary Jackson (Janelle Monáe), care au lucrat la NASA în timpul Cursei Spațiale (n. red.).

catalogheze date astronomice. Câteva dintre ele şi-au adus contribuţii proprii semnificative, începând cu Williamina Fleming. Ea a conceput ceea ce se numea sistemul Pickering-Fleming de clasificare a stelelor. În 1890, ea şi echipa ei au scos un catalog cu peste zece mii de stele clasificate conform spectrului. În timpul celor treizeci şi patru de ani petrecuţi de ea la Harvard, a descoperit zeci de nebuloase, peste trei sute de stele şi zece nove. Ea a fost, de asemenea, prima persoană care a observat o pitică albă. Vă încurajez să citiţi despre Annie Jump Cannon, Antonia Maury, Florence Cushman şi Henrietta Swan Leavitt, oameni de ştiinţă care, în ciuda faptului că au realizat o muncă revoluţionară, nu avut niciodată sau foarte rar parte de onoruri individuale sau recunoaştere.

Cam atât în ceea ce priveşte această carte. Mai multe în ultima din serie, promit.

Ah, era să uit! Cineva chiar a furat banii formaţiei Led Zeppelin dintr-o cutie de valori de la hotelul Drake.

Playlist

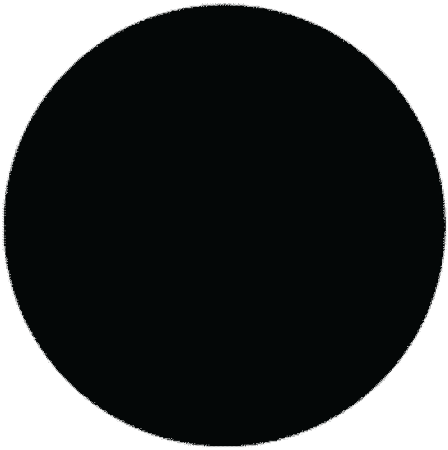

Capitol Melodie

1. *Helter Skelter,* The Beatles (1968)
2. *Can't Find My Way Home,* Blind Faith (1969)
3. *Gimme Shelter,* the Rolling Stones (1969)
4. *Space Oddity,* David Bowie (1969)
5. *Everyday People,* Sly and the Family Stone (1968)
6. *Across the Universe,* The Beatles (1969)
7. Ziggy *Stardust,* David Bowie (1972)
8. *Papa Was a Rolling Stone,* The Temptations (1972)
9. *All the Young Dudes,* Mott the Hoople (1972)
10. *Old Man,* Neil Young (1972)
11. *Mother and Child Reunion,* Paul Simon (1972)
12. *Children of the Revolution,* T. Rex (1972)
13. *Time in a Bottle,* Jim Croce (1973)
14. *Higher Ground,* Stevie Wonder (1973)
15. *20th Century Boy,* T. Rex (1973)

16. *Dream On,* Aerosmith (1973)
17. *She's Gone,* Hall & Oates (1973)
18. *Let's Get it On,* Marvin Gaye (1973)
19. *Mind Games,* John Lennon (1973)
20. *I Can't Stand the Rain,* Ann Peebles (1973)
21. *Midnight at the Oasis,* Maria Muldaur (1973)
22. *The Passenger,* Iggy Pop (1977)
23. *Sweet Emotion,* Aerosmith (1975)
24. *Sound and Vision,* David Bowie (1977)
25. *(Don't Fear) The Reaper,* Blue Oyster Cult (1976)
26. *Marquee Moon,* Television (1977)
27. *White Rabbit,* Jefferson Airplane (1967)
28. *Lola,* The Kinks (1970)
29. *Psycho Killer,* Talking Heads (1977)
30. *Let's Go,* The Cars (1979)
31. *Sara,* Fleetwood Mac (1979)
32. *Take Me to the River,* Syl Johnson (1974)
33. *The Logical Song,* Supertramp (1979)
34. *Walking on the Moon,* The Police (1979)
35. *Boys Don't Cry,* The Cure (1979)
36. *Mother,* Pink Floyd (1979)
37. *Brass in Pocket,* The Pretenders (1979)
38. *Don't Stop Believing,* Journey (1981)
39. *Rapture,* Blondie (1980)
40. *Video Killed the Radio Star,* The Buggies (1979)
41. *Under Pressure,* Queen and David Bowie (1981)
42. *Kids in America,* Kim Wilde (1981)
43. *Private Eyes,* Hall & Oates (1981)
44. *Ghost Town,* The Specials (1981)
45. *Anarchy in the UK,* Sex Pistols (1976)
46. *Crimson and Clover,* Joan Jett (1981)
47. *How Soon Is Now?,* The Smiths (1984)
48. *Red Rain,* Peter Gabriel (1986)
49. *Ship of Fools,* World Party (1986)

50. *If You Leave,* Orchestral Manoeuvres in the Dark (1986)
51. *Don't You (Forget About Me),* Simple Minds (1985)
52. *Running up That Hill,* Kate Bush (1985)
53. *Live to Tell,* Madonna (1986)
54. *The NeverEnding Story,* Limahl (1984)
55. *We Belong,* Pat Benatar (1984)
56. *Under the Milky Way,* The Church (1988)
57. *Everybody Knows,* Leonard Cohen (1988)
58. *About a Girl,* Nirvana (1989)
59. *One,* Metallica (1988)
60. *Devil Inside,* INXS (1987)
61. *Two Tribes,* Frankie Goes to Hollywood (1984)
62. *Hazy Shade of Winter,* The Bangles (1987)
63. *This Woman's Work,* Kate Bush (1989)
64. *Let the River Run,* Carly Simon (1989)
Concluzie. *It's a Sin,* Pet Shop Boys (1987)

Mulțumiri

A existat o pauză de doi ani între apariția romanului O *poveste care va urma* şi cea a ultimei mele cărți, *The Test.*

Asta a însemnat un an fără nimic de promovat şi doar câteva convenții la care să particip. Eu şi familia mea am folosit oportunitatea pentru a călători şi am petrecut ceva mai mult de cinci luni în Indonezia înainte ca pandemia să ne readucă acasă. Am scris o bună parte din această carte la hotelul Wasabi din Pererenan, Bali, aşa că, dacă cineva din personalul de acolo citeşte rândurile astea, *terima kasih* pentru că ne-ați făcut să ne simțim ca acasă. Mulțumesc din nou tuturor celor de la Tor.com: Lee, Irene, Sanaa, Alexis, Amanda, Lauren, Mordicai. Mulțumiri lui Jillian,

Sriya, Zana şi Lucy de la Michael Joseph. Un imens mulțumesc uimitoarei echipe audio pentru *O poveste care va urma.* Ce ați realizat voi cu povestea mea este spectaculos. O mare îmbrățişare de mulțumire familiei mele. Ca întotdeauna, mulțumiri agentului meu Seth, lui Will, Rebecca, Jack şi Ellen de la Gernert Company. Vă mulțumesc vouă, cititori minunați. V-am fost întotdeauna extrem de recunoscător, dar ceea ce am auzit de la voi în vremurile astea infernale a însemnat enorm pentru mine. Sper (să ciocănim în lemn) că voi avea ocazia să mă întâlnesc cu unii dintre voi.

„Emoţionant... concentrarea asupra stării emoţionale
a Lolei şi pe lupta lui Samael pentru a nu deveni un monstru
adaugă profunzime dramei."
Publishers Weekly

„O istorie alternativă diferită care urmăreşte povestea adevărată
a dezvoltării ştiinţei rachetelor spaţiale, din care nu lipseşte teoria
conspiraţiei extraterestre sub forma unei echipe fictive de clone
mamă-fiică. Pe lângă problemele cu care aceste femei puternice se
confruntă pentru a schimba lumea (sau, cel puţin, pentru a-i determina
pe bărbaţi să le asculte), asupra lor planează mereu ameninţarea
Urmăritorului, care de secole încearcă să le ucidă... Fascinantă."
The Guardian

„Un roman introspectiv, liric, în care sentimentul ameninţării
domneşte la tot pasul."
The Times

ISBN: 978-606-006-834-1